Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XV. évfolyam 10. szám. 1959. március 5.

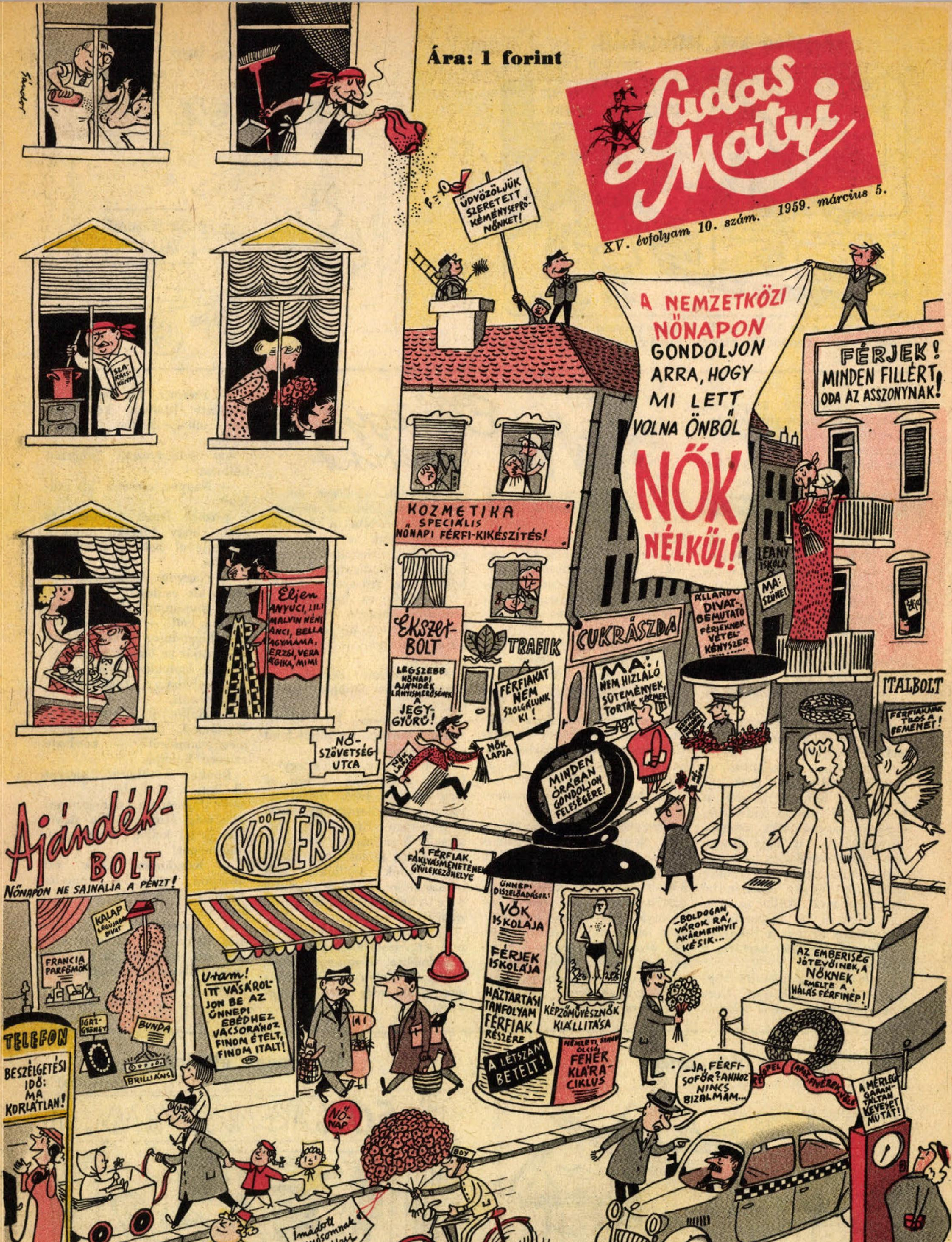
Sándor
SZAKÁCS-KÖNYV
ÜDVÖZÖLJÜK SZERETETT KÉMÉNYSEPRŐNŐNKET!
A NEMZETKÖZI NŐNAPON GONDOLJON ARRA, HOGY MI LETT VOLNA ÖNBŐL NŐK NÉLKÜL!
FÉRJEK! MINDEN FILLÉRT ODA AZ ASSZONYNAK!
KOZMETIKA SPECIÁLIS „NŐNAPI FÉRFI-KIKÉSZÍTÉS!
Éljen ANYUCI, LILI, MALVIN NÉNI, ANCI, BELLA, NAGYMAMA, ERZSI, VERA, ÁGIKA, MIMI
LEÁNYISKOLA
MA: SZÜNET
ÁLLANDÓ DIVATBEMUTATÓ FÉRJEKNEK VÉTELKÉNYSZER
ÉKSZERBOLT
LEGSZEBB NŐNAPI AJÁNDÉK LÁNYISMERŐSÉNEK A JEGYGYŰRŰ!
TRAFIK
FÉRFIAKAT NEM SZOLGÁLUNK KI!
CUKRÁSZDA
MA: NEM HIZLALÓ SÜTEMÉNYEK, TORTÁK, KRÉMEK
ITALBOLT
FÉRFIAKNAK TILOS A BEMENET!
NŐK LAPJA
NŐ-SZÖVETSÉG UTCA
MINDEN ÓRÁBAN GONDOLJON FELESÉGÉRE!
Ajándék-BOLT NŐNAPON NE SAJNÁLJA A PÉNZT!
KALAP LEGÚJABB DIVAT
FRANCIA PARFÜMÖK
IGAZGYÖNGY
BUNDA
BRILLIÁNS
KÖZÉRT
Uram! ITT VÁSÁROLJON BE AZ ÜNNEPI EBÉDHEZ VACSORÁHOZ FINOM ÉTELT, FINOM ITALT!
A FÉRFIAK FÁKLYÁSMENETÉNEK GYÜLEKEZŐHELYE
ÜNNEPI DÍSZELŐADÁSOK: VŐK ISKOLÁJA FÉRJEK ISKOLÁJA
HÁZTARTÁSI TANFOLYAM FÉRFIAK RÉSZÉRE
A LÉTSZÁM BETELT!
KÉPZŐMŰVÉSZNŐK KIÁLLÍTÁSA
FEHÉR KLÁRA-CIKLUS
–BOLDOGAN VÁROK RÁ, AKÁRMENNYIT KÉSIK…
AZ EMBERISÉG JÓTEVŐINEK, A NŐKNEK EMELTE A HÁLÁS FÉRFINÉP!
–JA, FÉRFISOFŐR? AHHOZ NINCS BIZALMAM…
A MÉRLEG GARANTÁLTAN KEVESET MUTAT!
TELEFON
BESZÉLGETÉSI IDŐ: MA KORLÁTLAN!
NŐNAP
BOY
Imádott anyósomnak Józsi
ÉRDEMES HÁZIASSZONY

Sándor Károly rajza

Idejében kell jelentkezni...

Schwott Lajos rajza

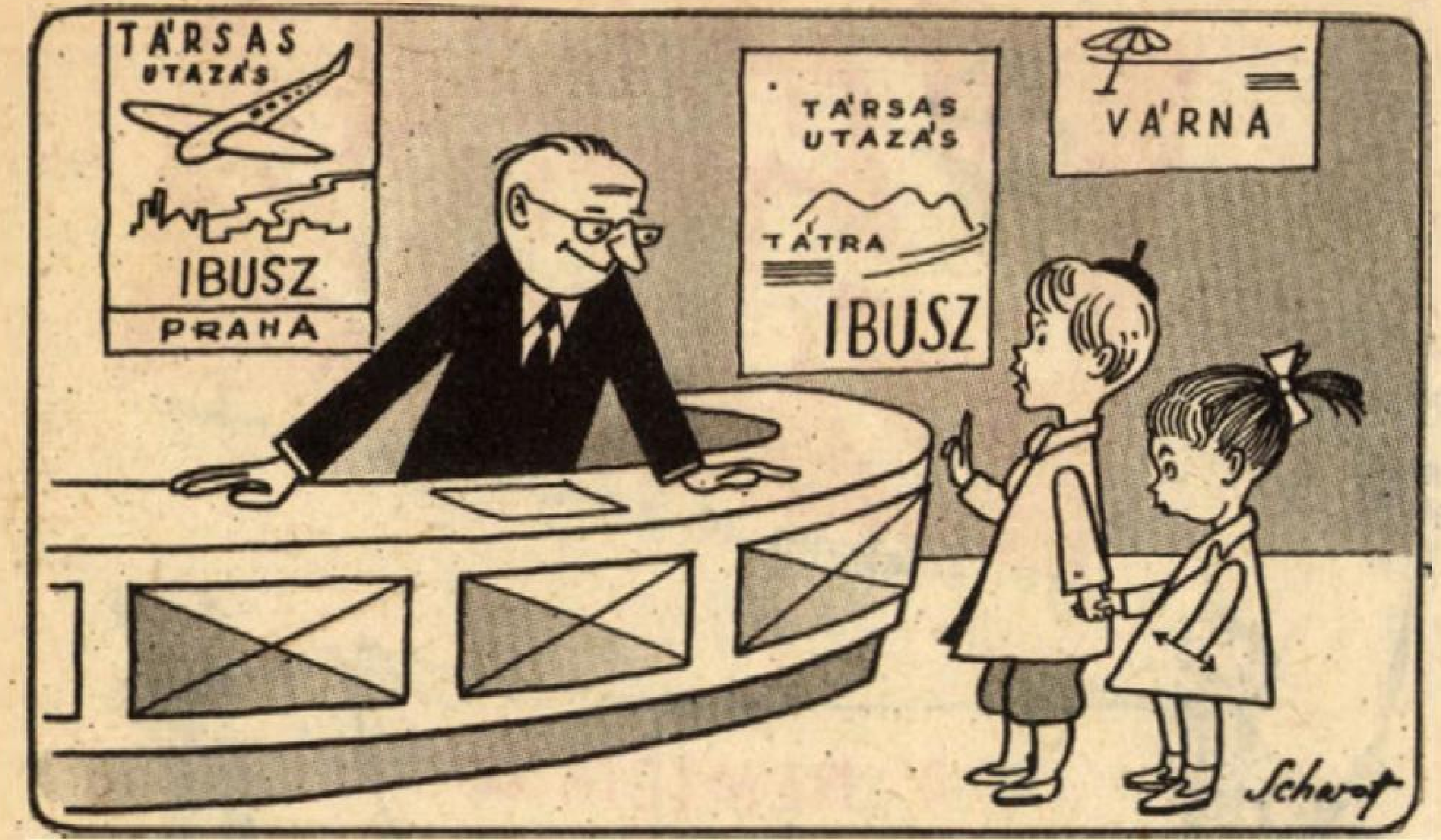

– Zsuzsi az én jövendőbeli menyasszonyom, és a bolgár tengerpartra szeretnénk menni nászútra ... Tessék minket előjegyezni!

Élelmes ember

Kaján Tibor rajza

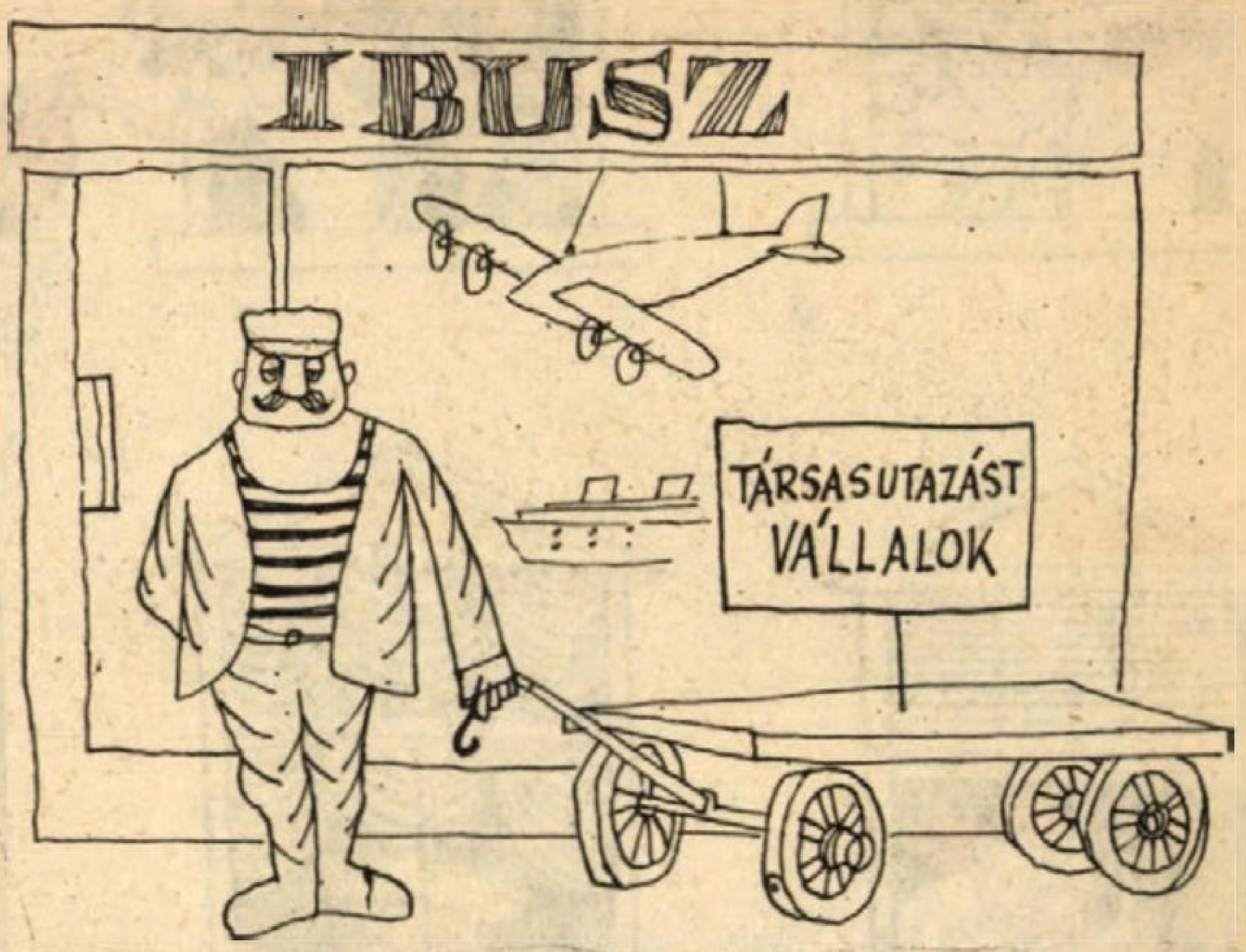

Előjegyzés szerint

Miután átnézte a postát, ásítozva behívta a titkárnőjét.

— Ilonka, mára mi van előjegyezve? — érdeklődött Vermes bágyadtan, elomolva az öblös karosszékben, félig lehunyt szemmel. — Ma milyen ügyekben kell felizgatnom magam?

— Mára jegyeztette elő, osztályvezető kartárs, a Hegedűs ügyét és a Zoltán kontra Schulteisz ügyet...

— Zoltán kontra Schulteisz? Ez ügyben még nem izgattam fel magam?

— Még nem. Múlt héten kellett volna, de el tetszett halasztani.

— Köszönöm, elmehet — sóhajtotta Vermes.

Kisvártatva ismét megjelent a titkárnő és bejelentette Hegedűs kartársat.

— Itt van? — kiáltotta az osztályvezető: — Na, csak jöjjön! — és remegni kezdett a szája széle, szeme kidülledt, homloka kivörösödött, lélegzete szaggatott lett, haja önmagától összeborzolódott, orrcimpája reszketett, szemöldöke lecsúszott, nyaka lilaszínűvé vált és a keze ökölbe szorult.

— Nem a mi Hegedűsünk — suttogta ijedten a titkárnő. — Hanem Hegedűs kartárs, a Főközpontból.

— Miért nem mondta rögtön — méltatlankodott Vermes, miközben arca visszanyerte eredeti, egészséges színét, vonásai kisimultak, szemöldöke felszaladt a szokott helyére, haja önmagától elrendeződött, a remegés megszűnt, a szája mosolyra húzódott, és mire Hegedűs a Főközpontból, belépett, már ismét nyugodt volt és méltóságteljes.

A délelőtt folyamán — előjegyzés szerint — kétszer izgatta fel magát: háromnegyed tízkor és negyedegy után öt perccel.

Éppen ebédelni akart menni, midőn a titkárnő beszólt: Eperjesiné, a számlázásból, várakozik odakünn az előszobában.

— Engedje be! — legyintett fáradtan Vermes.

Eperjesiné könnyes szemmel, elcsukló hangon mesélte el az osztályvezetőnek: két évvel ezelőtt beadott egy lakáskérvényt. Néhány héttel ezelőtt megígérték neki a lakáshivatalban, hogy kap egy szép lakást a Só utcában, végül azonban mégsem ő kapta meg, hanem a lakáshivatal vezetőjének a sógornője, illetve annak az öccse.

Vermes a panasz hallatára elkomorodott, idegesen dobolt az asztalon, többször egymás után megcsóválta a fejét és elsápadt, csak az orra maradt dühös pirosszínű. Amikor Eperjesiné elhallgatott, Vermes felugrott az íróasztala mellől.

— Nahát, ez hallatlan! — ordította haragos tekintettel, ökölbe szorított kézzel, tetőtől talpig remegve. — Ez igazán hallatlan!

A kiáltozásra beszaladt a titkárnő és főnöke fülébe súgta:

— Ne izgassa fel magát, Vermes kartárs. Ez nincs bent a programban!...

Vermes lihegett még egyet-kettőt, majd nagyot fújt és megrázkódott. Aztán mosolyogva, nyugodt hangon így szólt:

— Drága Eperjesiné kartársnő! Nem szabad kétségbeesni. Maga is jól tudja, hogy kormányunk milliókat költ lakásépítésre. Minden vágyunk nem teljesülhet máról holnapra!

Félötkor Vermes osztályvezető eltávozott a hivatalból és szerelméhez, Huppert Idához, született Letenye Ernőnéhez sietett, aki már türelmetlenül várta.

— Szeretsz, kis csillag? — kérdezte Idácska, kényelmesen elhelyezkedve Vermes ölében.

Az osztályvezető kimérten bólintott.

— Nagyon szeretsz, kis csillag?

Vermes ismét bólintott és tűrte, hogy Idácska mind a tíz ujjával belegereblyézzen a hajába.

— Nagyon, de nagyon szeretsz, kis csillag?

— Bocsánatot kérek, telefonálnom kell! — válaszolta Vermes higgadtan, és kitessékelve imádottját az öléből, ruganyos, katonás léptekkel átment a másik szobába. A titkárnőjének telefonozott.

— Halló, itt Vermes!... Kartársnő, nem feledkezett meg valamiről? — kérdezte szigorú hangon.

Ilonka, a titkárnő, nagyot sikoltott a telefonba:

— Jajistenem, dehogynem! Ma még Huppert Ida ügyében is fel kellett volna izgatnia magát!

— Köszönöm. Csak ezt akartam tudni, — mondta Vermes ridegen és letette a kagylót.

A következő pillanatban már zihált, az arca lazac színű volt, tekintete fátyolos és szenvedélyesen csattogtatta a fogát...

Mikes György

A papucsférj

Takács Zoltán rajza

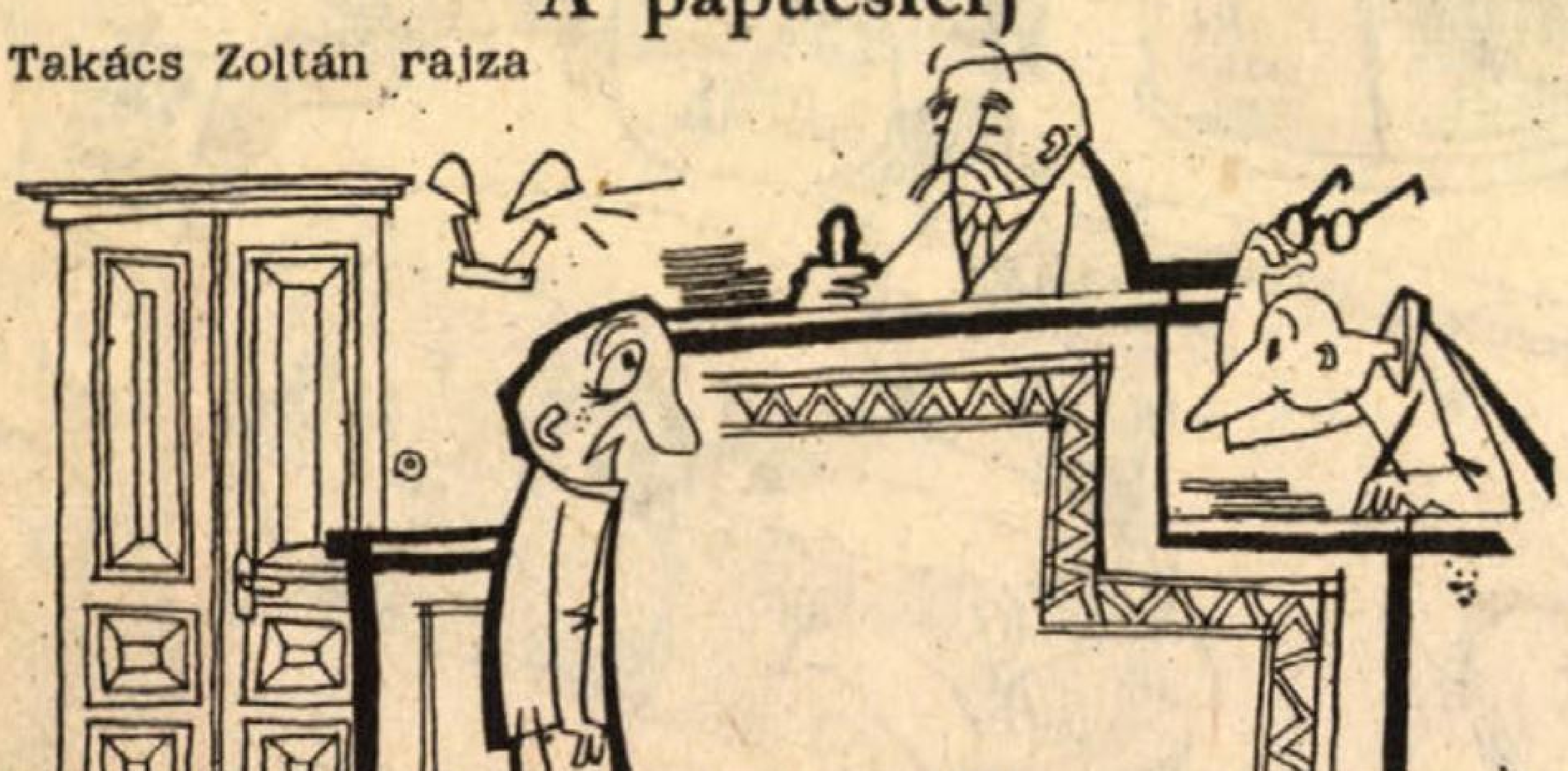

– Egyéb foglalkozása?
– Háztartásbeli.

Itt a nagy alkalom!

Kasso rajza

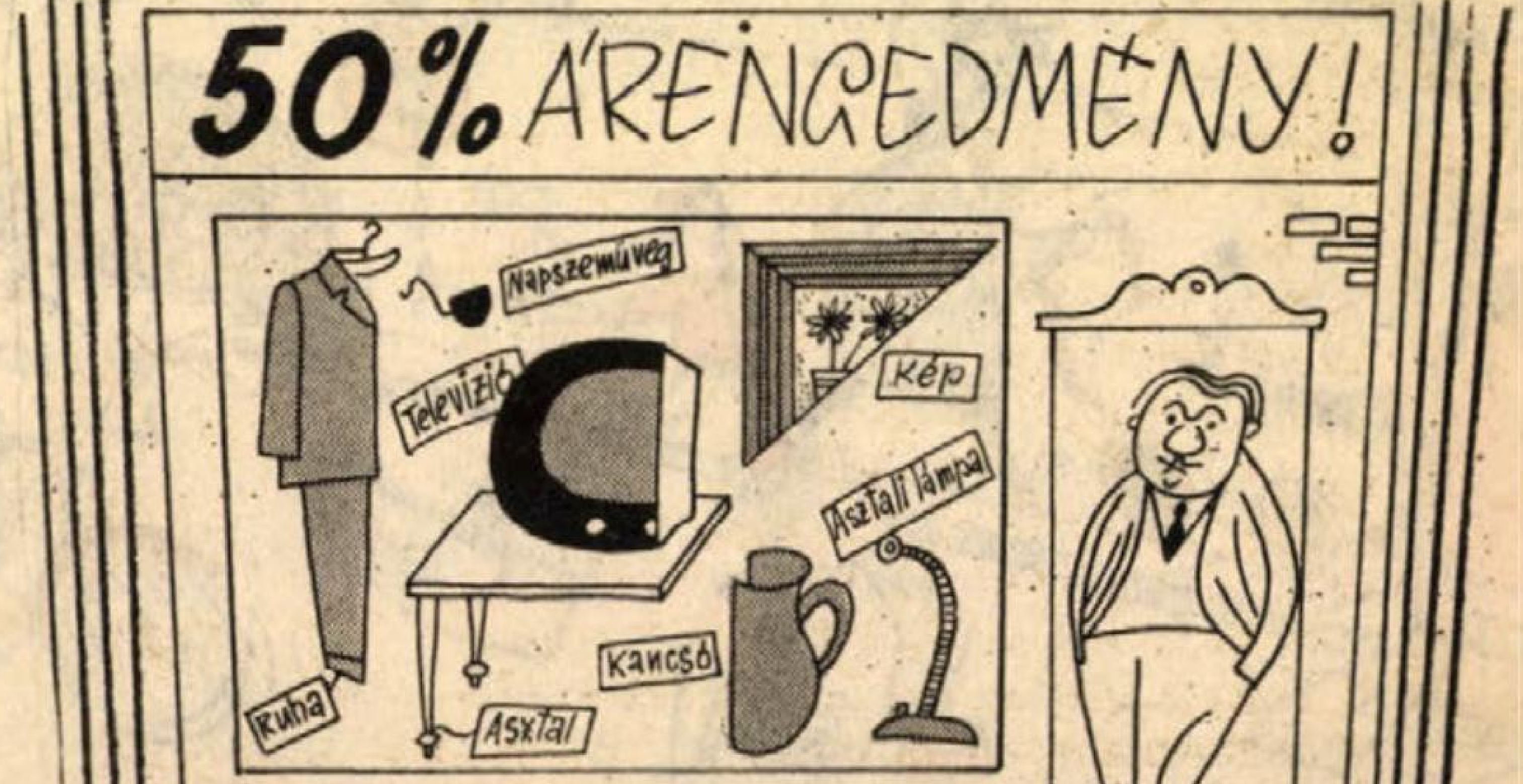

Az ipari gyártmányok szépségversenyén

Mészáros András rajza

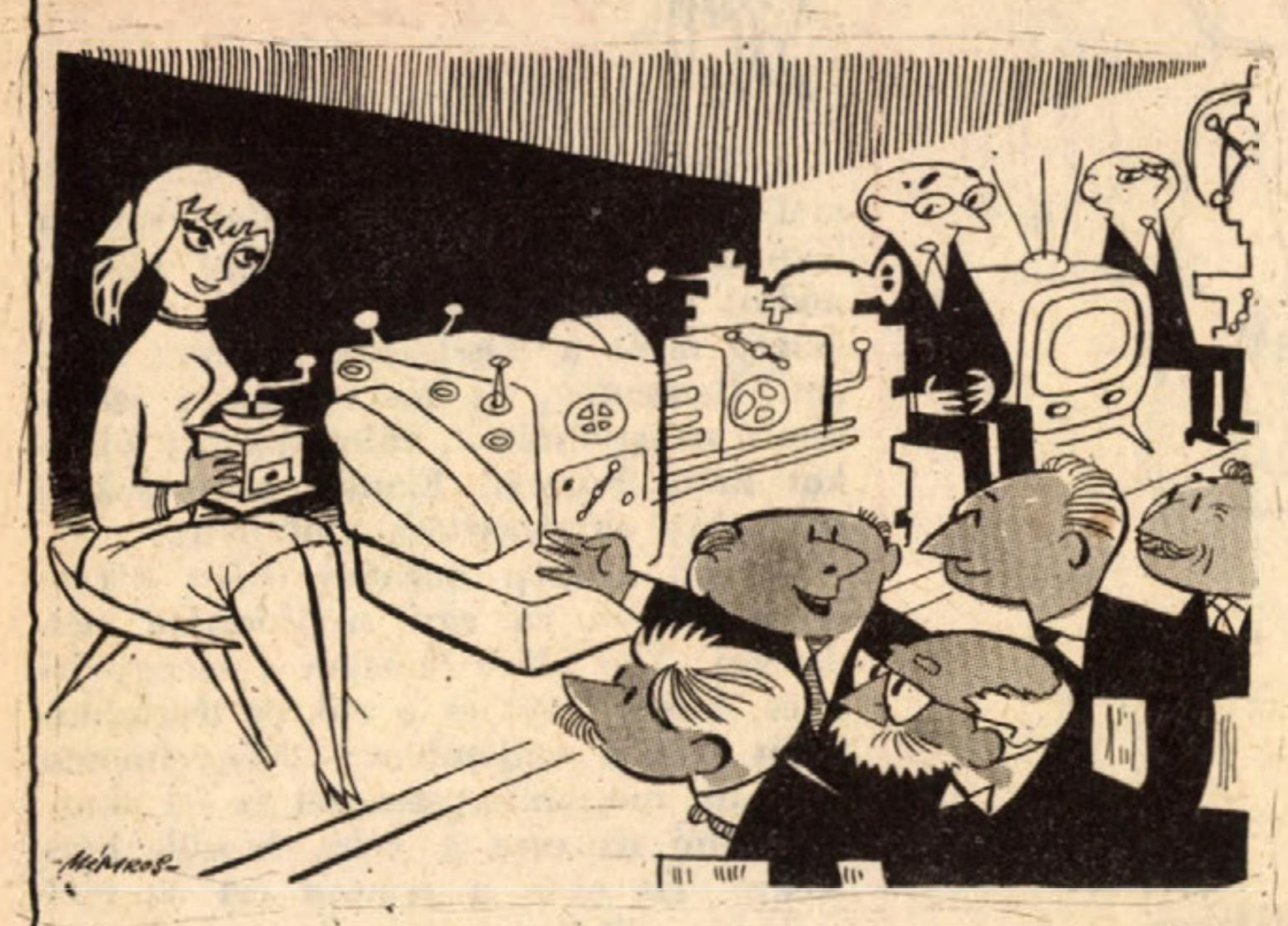

– Akárhogy nézem, uraim, ez a legszebb darab!

A tökéletes ipari televízió,

Hegedűs István rajza

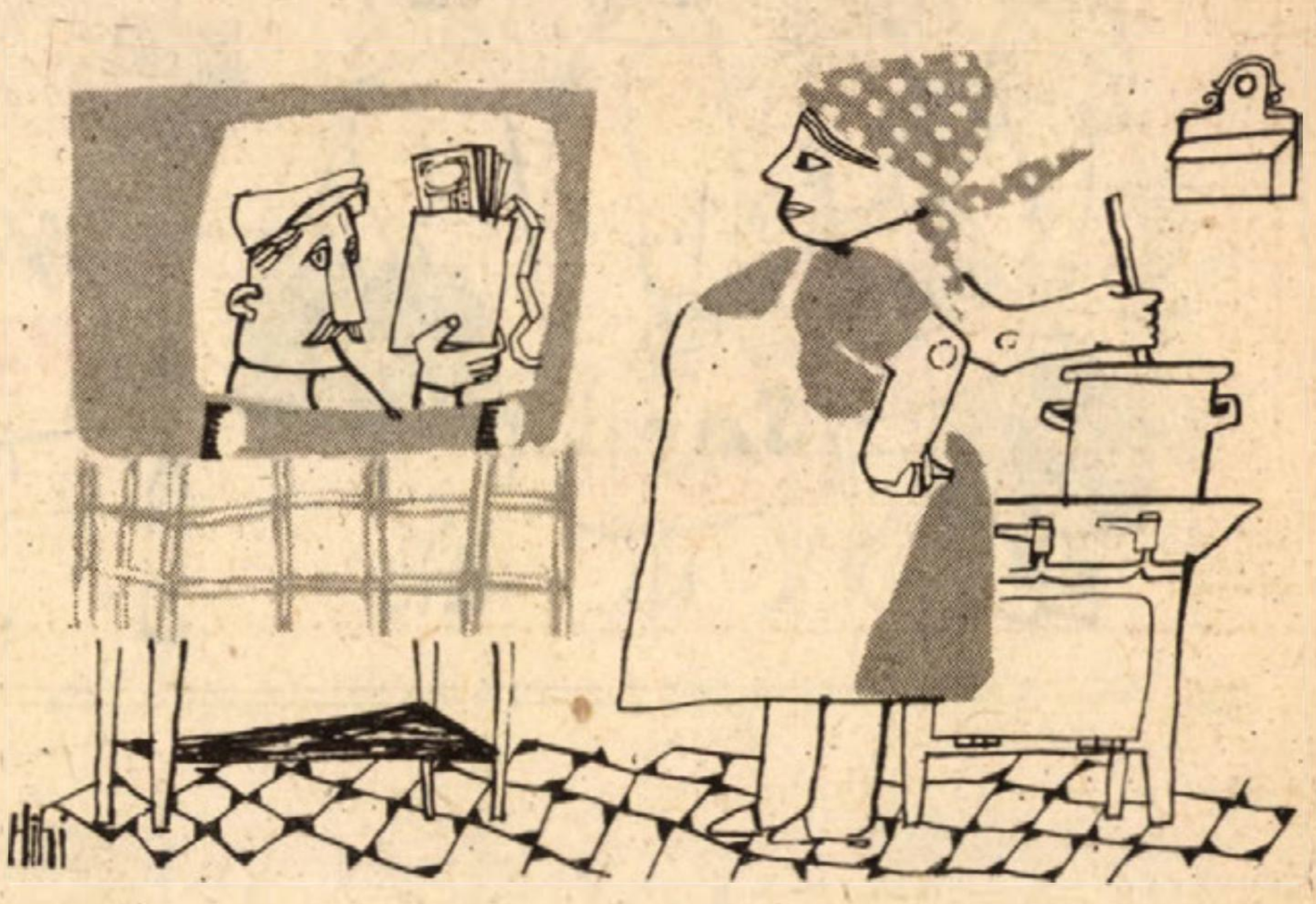

amely lehetővé teszi az ellenőrzést

I. NYEJACSENKO:

Babérkoszorú

Füst gomolygott az égnek a Litkens utca 2-es számú ház tetejéről. A járókelők izgatottan rohantak a házba. A lakók azonban ravaszkás, szinte gúnyos mosollyal fogadták őket.

— Ég a tető a fejük felett, de ők mosolyognak — képedtek el a járókelők, majd lélekszakadva szaladtak a telefonfülkébe és tárcsázták a tűzoltók számát.

— Rendben van, rendben van — felelt egy vidám hang a tűzoltóparancsnokságról — rögtön megyünk!

A járókelők azt hitték, hogy az égő ház bolondokháza, és a tűzoltóparancsnokságon is elmebaj ütött ki. Legnagyobb elképedésükre egy perc múlva csillogó, nikkellel és rézzel díszített tűzoltóautó termett a helyszínen. Nagy volt a zaj, kongott a tűzoltóharang. S a tűzoltók vadonatúj ruhában, rózsaszínre borotválva ugráltak le a kocsiról. A százharminc kilós parancsnok szétvetett lábbal állt a ház előtt, parancsokat osztogatott, melyeket már elhangzásuk előtt teljesítettek a legények. A parancsnok kezében másodpercmérő volt.

A járókelők közül valaki meghatottan sóhajtott fel:

— Derék emberek, itt már nem eshet kár. Milyen gyorsan dolgoznak! Gyönyörűség nézni!

Tíz perc és két másodperc múlva a tűznek nyoma sem volt. A tűzoltók felsorakoztak, hurrát kiáltottak, a parancsnok arca sugárzott az örömtől.

— Győztünk, fiúk, miénk a díszebéd!

Csak ekkor értették meg a járókelők, hogy itt tűzoltóverseny volt, afféle „megelőző jellegű álriasztás” mesterséges tűzzel és babérra váró tűzoltókkal. Ez hát a lakók olimposzi nyugalmának titka.

A díszes és éhes tűzoltócsapat villámgyorsan eltűnt a színhelyről. Néhány perc múlva a tűzoltóotthon dísztermében a díszasztalnál fogyasztották a díszebédet. Az asztalon virágcsokrok sorakoztak, középütt egy babérkoszorú a győzteseknek kijáró szalaggal. A tűzoltóparancsnok izgalommal várta, mikor helyezik kopasz fejére a megérdemelt babért.

Ebben a pillanatban nagy riadalom tört ki a Litkens utca 2-es számú házban. Ezúttal a lakók kiáltoztak:

— Tűz van! Segítség!

A járókelők ravaszkásan mosolyogtak, ahá, értik ők a csíziót! Az előbb is tűz volt! Tűzoltóverseny!

— Nem, nem! Ez valódi tűz! — rohangáltak a lakók. — Segítség! Gyerünk, telefonáljunk!

A kagylót a parancsnoknak adták át, aki még kezében tartotta a nagy serleget, amelyet a dicsőség örömére kívánt kiüríteni.

— Ne akarjanak átejteni! — mondta a parancsnok, kizökkenve szónoklatának emelkedett stílusából. — Maguknál már eloltottuk a tüzet!

— A mesterségeset, igen. De maguk egy valódit gyújtottak!

A győztes csapat öt percig csodálkozott, öt percig készülődött és öt perc alatt szálltak fel a kocsira. A színhelyen piros lángnyelvek üdvözölték a csapatot. A szivattyúk ezúttal köhécselve működtek, s a híresen célzó főcsővezető díszsugara nem talált célba. A másodpercmérőt nem nézte senki, különben is a riadalomban odaveszett. Szerencsére megérkezett az a csapat, amely csak a második helyezést érte el a nagyszabású tűzoltóversenyben. Ez nem dolgozott finoman és gyorsan, hanem feltépte a tetőt, a vizet egyenesen rávezette a lángoló gerendákra és szarufákra. S a tűz kialudt.

— Durva munka! — mondta gőgösen a győztes csapat parancsnoka. — Látszik, ki nyerte a babérkoszorút.

Oroszból fordította: Kóródi József

Érdekes olvasmány

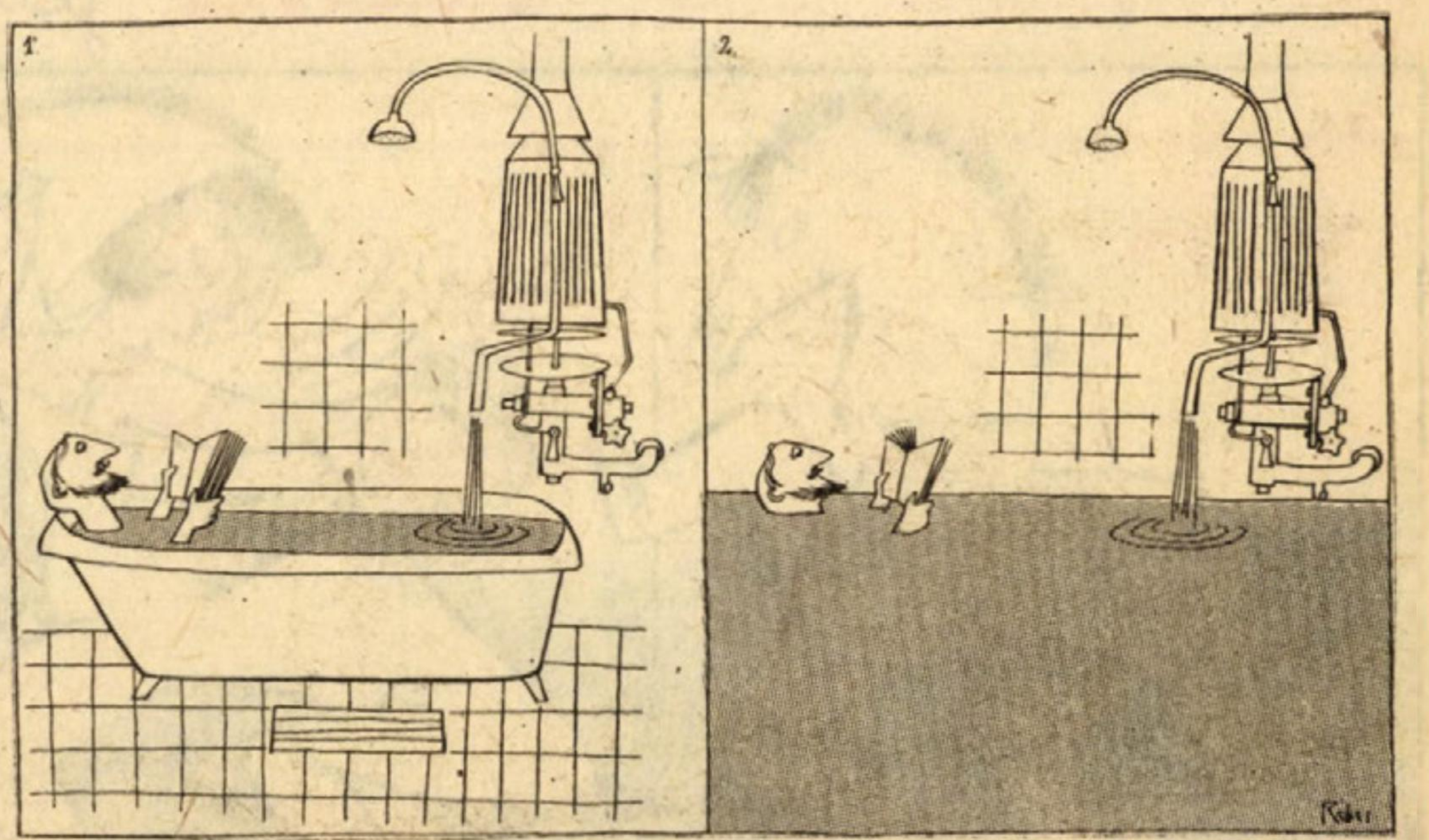

Réber László rajza

Útitáska a nagy divat

Vasvári Anna rajza

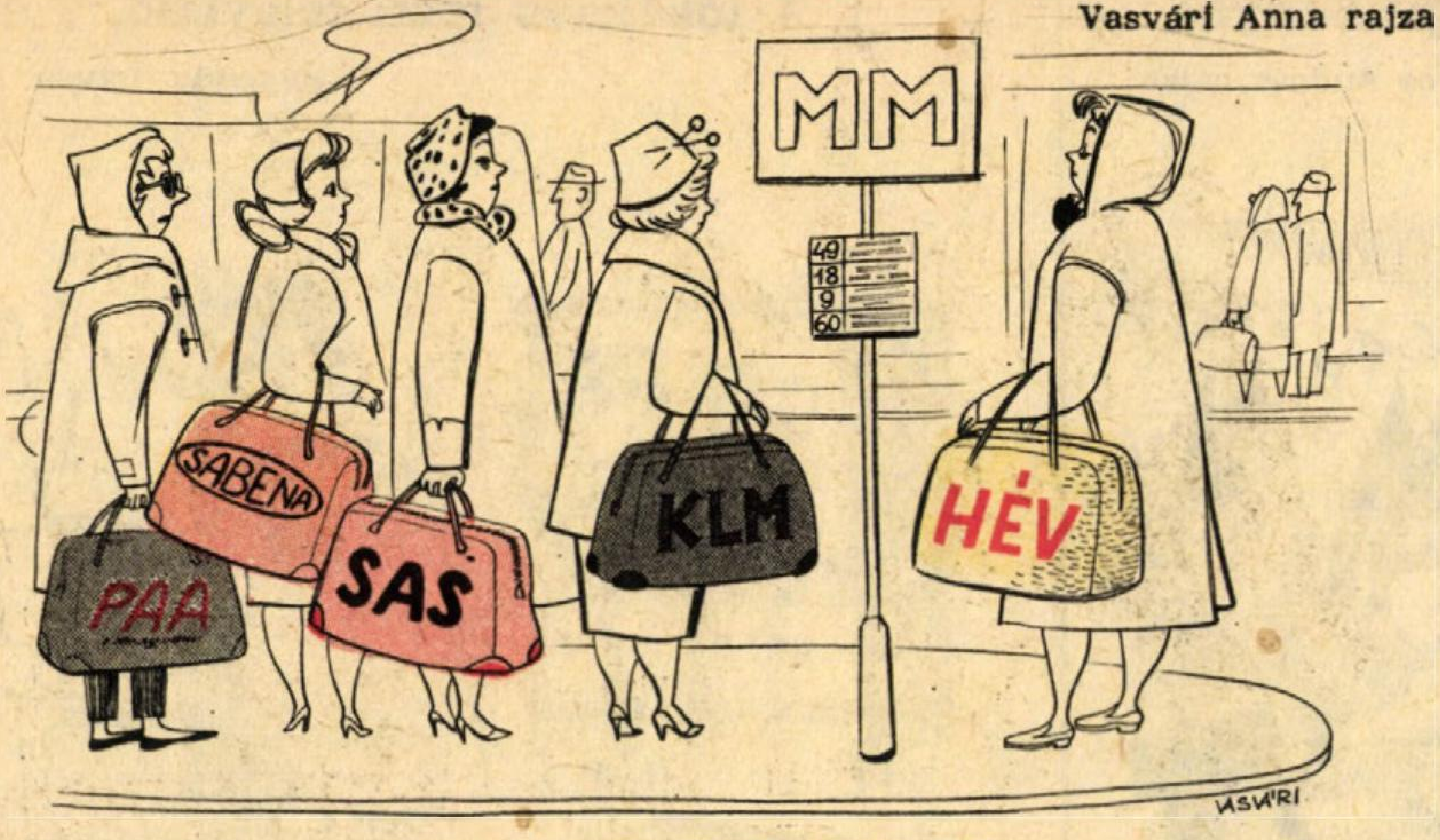

Korszerű lift

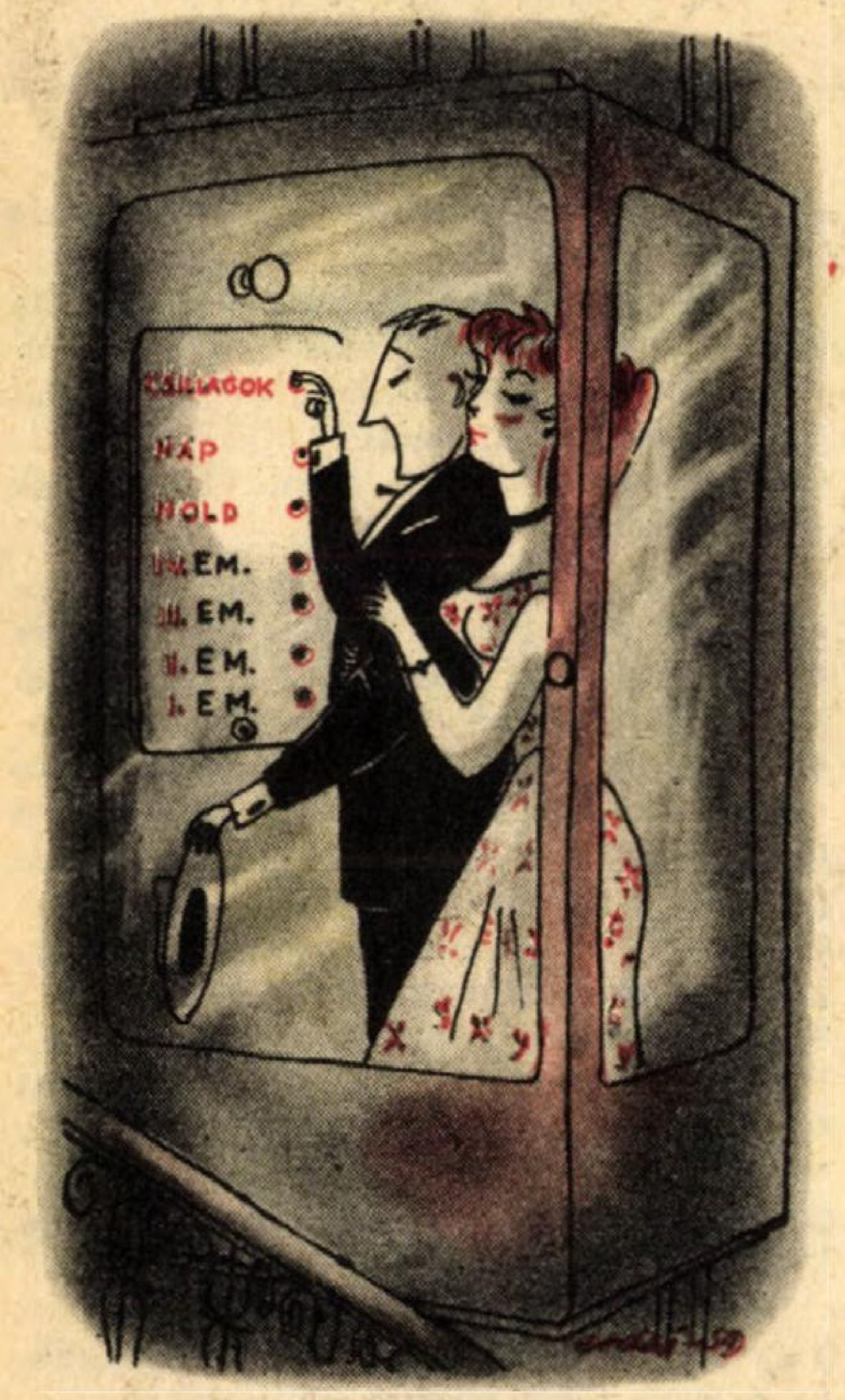
CSILLAGOK
NAP
HOLD
IV. EM.
III. EM.
II. EM.
I. EM.

Nyugdíjban

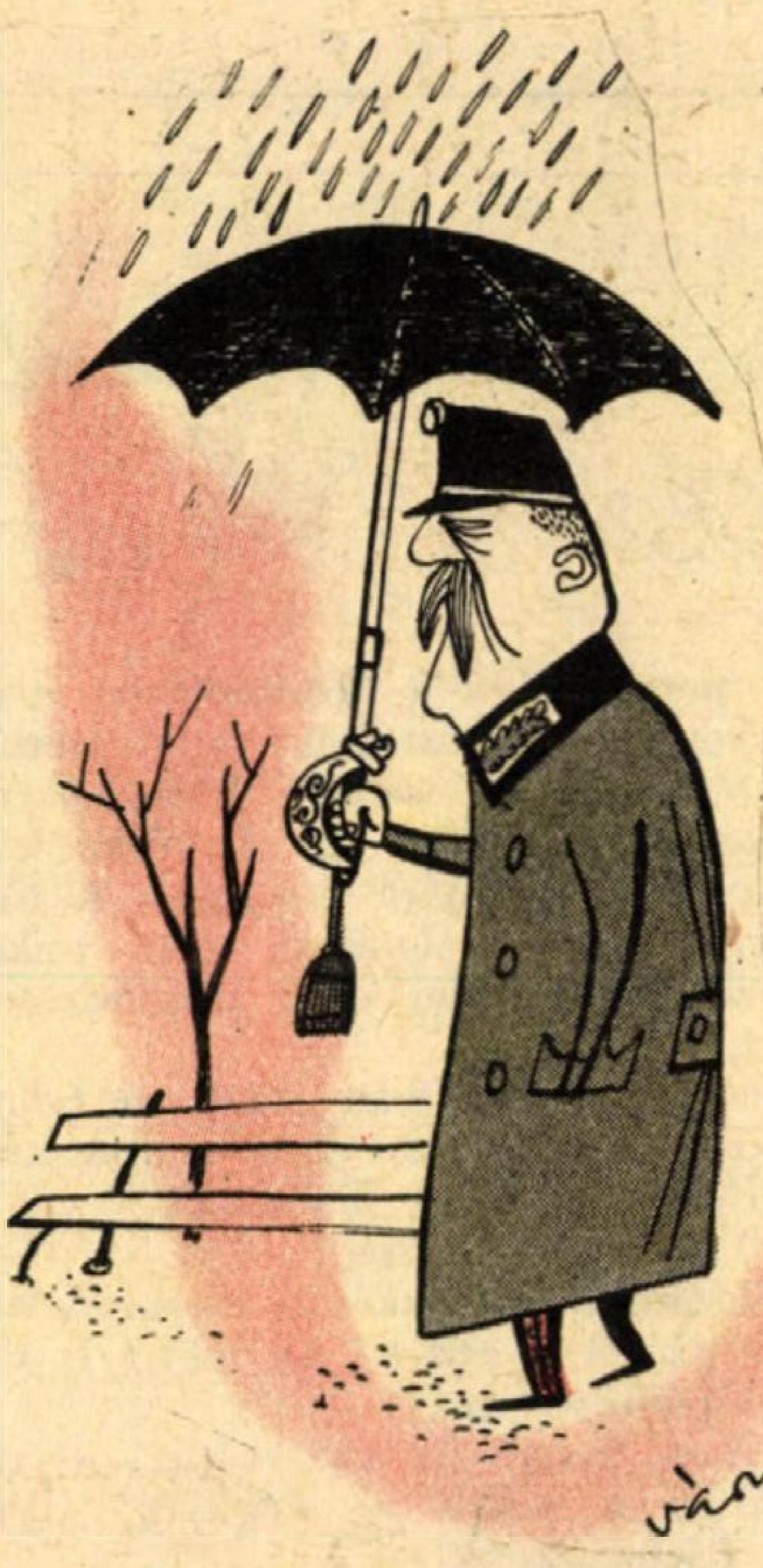

A magaslaton

A Tanács körúton sétáltam és örömmel láttam, hogy a Dob utca sarkán lévő Italbolt helyisége alaposan kijózanodott és hipermodern büfévé alakult, amely most a Kis-Lucullus névre hallgat. Bementem és mert nagyon szeretem a meggyesrétest, váltottam egy blokkot kettő húszért. Ezután már csak a sütemény elfogyasztása volt hátra.

— Azt a szép barnára sültet kérem — mutattam rá egy szépformájú példányra. Már előre éreztem a meggy ízletes, húsos levét és a cukros tésztaburkolat ízét a szájamban. Kényelmesen akartam megenni a csemegét és fel akartam ülni az erre a célra készült bárszékre. És ezen a ponton ért az első csalódás. Férfiasan bevallom, a székre nem tudtam felkapaszkodni. A piros bárszék ugyanis óriások számára készült.

Én azonban kényelmesen, ülve, a meggyes rétesnek kijáró áhítattal akartam beleharapni kedvencembe, és nem csüggedtem. Végre minden erőmet megfeszítve — feltornásztam magam a székre, ahol pár percig pihentem, azután mohón beleharaptam a rétesbe. És ekkor ért a második csalódás.

A rétesben ugyanis pontosan 21, egészen apró meggyet találtam. Ezeken a meggyeken semmi hús nem volt, csak vékony héj fedte a magot. Kivágtam mind a 21-et, mégpedig zsebkésem segítségével. A magvas dolgokat ugyanis inkább egy filozófiai értekezés olvasása alkalmával szeretem fogyasztani, nem pedig rétes alakjában. A magok eltávolítása után természetesen a rétes csak nyomokban maradt meg. Ha kilóra mérték volna a kiadott és a megmaradt rétest, akkor az utóbbit mindössze 40—50 fillérre értékelhette volna egy szigorú cukrász-meós. Mit tehettem, megettem az összeomlott „rétest” és megkezdtem a veszélyes utat — lefelé a bárszékről. Ez sem ment simán, ezért újítást javaslok a VII. kerületi V. V.-nek. Adjanak minden blokk mellé egy-egy létrát. Újítási javaslatomért egy darab magnélküli meggyesrétest kérek.

Palásti László

Jucika jelmezben

Pusztai Pál rajza

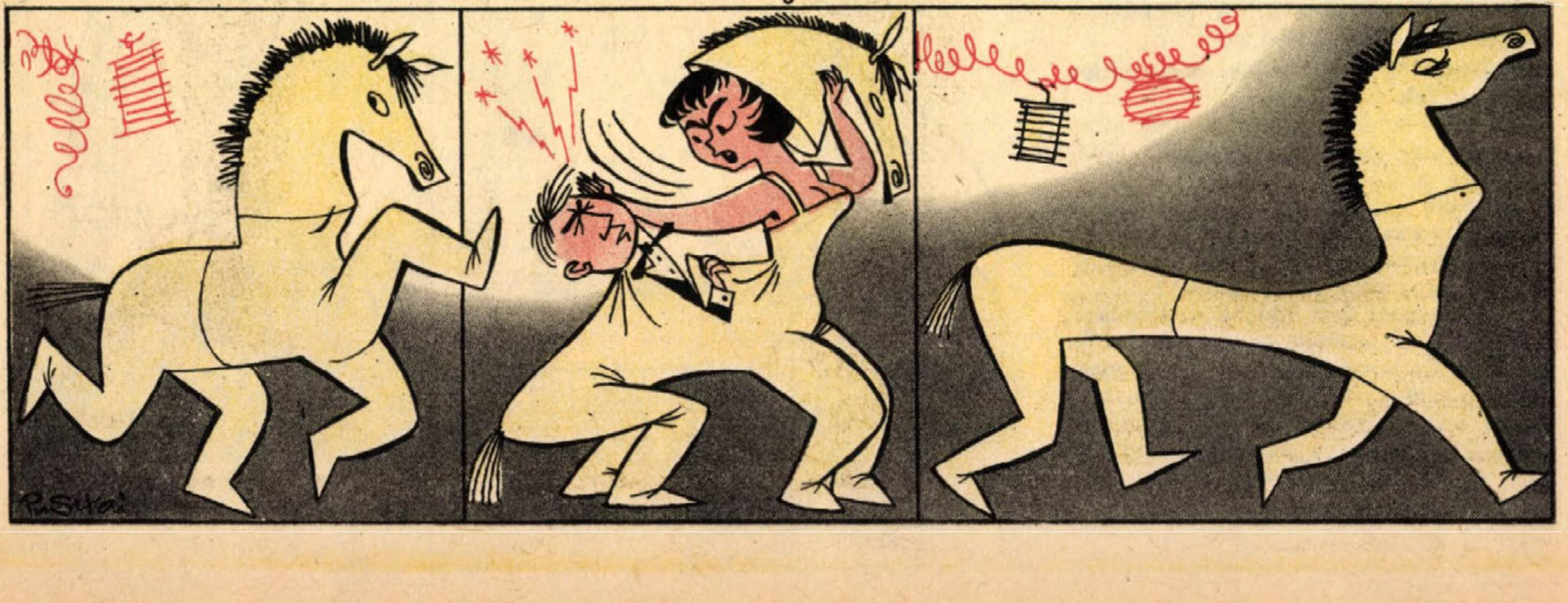

A humor könyvéből

KOSZTA JÓZSEF a 14-es háború idején, amikor mindenkinek rosszul ment, ő pedig még fel sem volt fedezve, utolsó szalmaszálként fölkereste Szinyei-Merse Pált, a rajztanárképző igazgatóját.

— Kedves Pali bátyám, szeretnék rajztanár lenni, az legalább biztos megélhetés egy piktornak. Nagyon kérlek, vegyél föl engem növendéknek. Miféle iskolai végzettség kell ehhez?

Szinyei megmondta s ekkor derült ki, hogy a tehetséges piktornak igen fogyatékos az iskolai végzettsége. Már teljesen elcsüggedve távozni akart, amikor a mester, aki ismerte Koszta érdemeit, a vállára csapott:

— Nincs érettségid? Sebaj. Növendéknek nem vehetlek ugyan föl, de tanárnak szívesen alkalmazlak.

*

JÓKAI MÓRT Pázmándy vette rá, hogy okvetlenül vegyen részt a brüsszeli interparlamentáris konferencián, mert rengeteg tisztelője él a belgák közt, akik alig várják már, hogy személyesen is megismerhessék a nagy magyar írót. Jókai ki is utazott s úgy beszélték meg, hogy másnap délelőtt a szálló halljában találkoznak. De valahogy elkerülték egymást, mire Jókai egyedül indult el. A tanácskozás színhelyén a terem meglehetősen néptelen volt, amikor Jókai belépett.

Ott az első embernek, aki útjába akadt bemutatkozott. Semmi hatás. Bemutatkozik egy másiknak — néma közöny. Harmadiknak, — néz rá; negyediknek — szalad előre. Végre előkerül Pázmándy:

— Drága Móric bátyám! Mindenki ég már a türelmetlenségtől, hogy megismerhessen.

— Tedd bolonddá az öregapádat! Hiszen már egy csomó embernek bemutatkoztam s egy se bajszintott rám.

Pázmándy erre a terem közepén felugrik egy székre és harsányan elkiáltja magát:

— Van szerencsém bemutatni önöknek a nagy magyar írót, Morisz Zsoké-t.

Egetverő taps, éljenzés.

— No öcsém — mondta aztán Jókai Pázmándynak — ezek már tudják, hogy ki vagyok, csak én nem tudtam eddig.

Ezt olvastuk

Az „Ország — Világ” február 18-i számában egy kép található, mely egy angol lordot és egy feketebőrű leányt ábrázol, kik a kép aláírása szerint „a legfeketébb Afrikában, Kuala-Lumpur-ban” ismerkedtek meg és léptek házasságra.

Reméljük, hogy boldogságukat nem fogja megzavarni az a körülmény, hogy Kuala-Lumpur Ázsiában van és a Maláj Államszövetség fővárosa. Így csaknem olyan távol esik Afrikától, mint Makó a Kuala-Lumpur-i Anyakönyvi Hivataltól!...

Hiába menekülsz, hiába futsz...

Réber László rajza

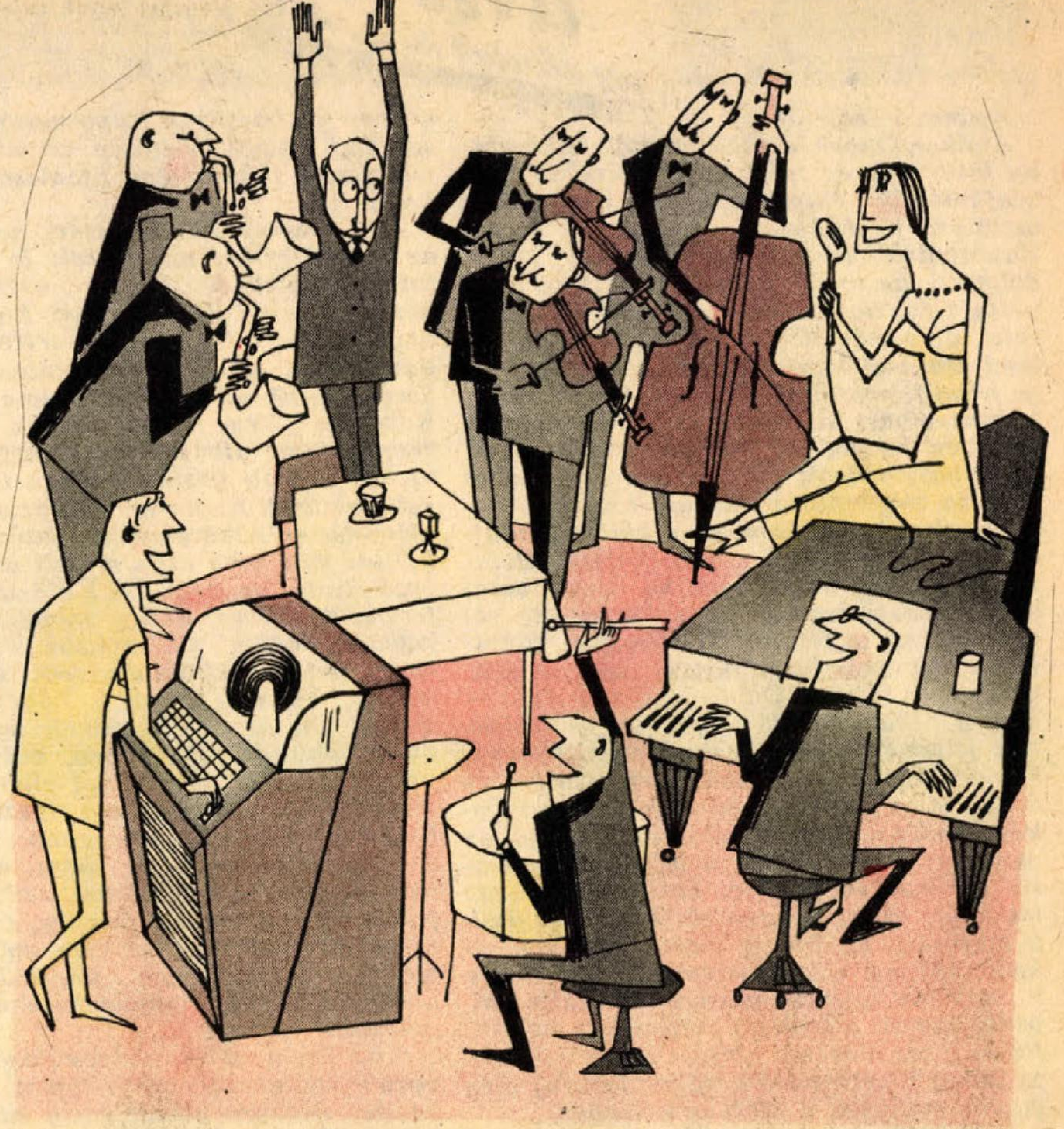

Az utolsó, csendet kedvelő kávéházi vendég bekerítése

Csoda

Vasvári Anna rajza

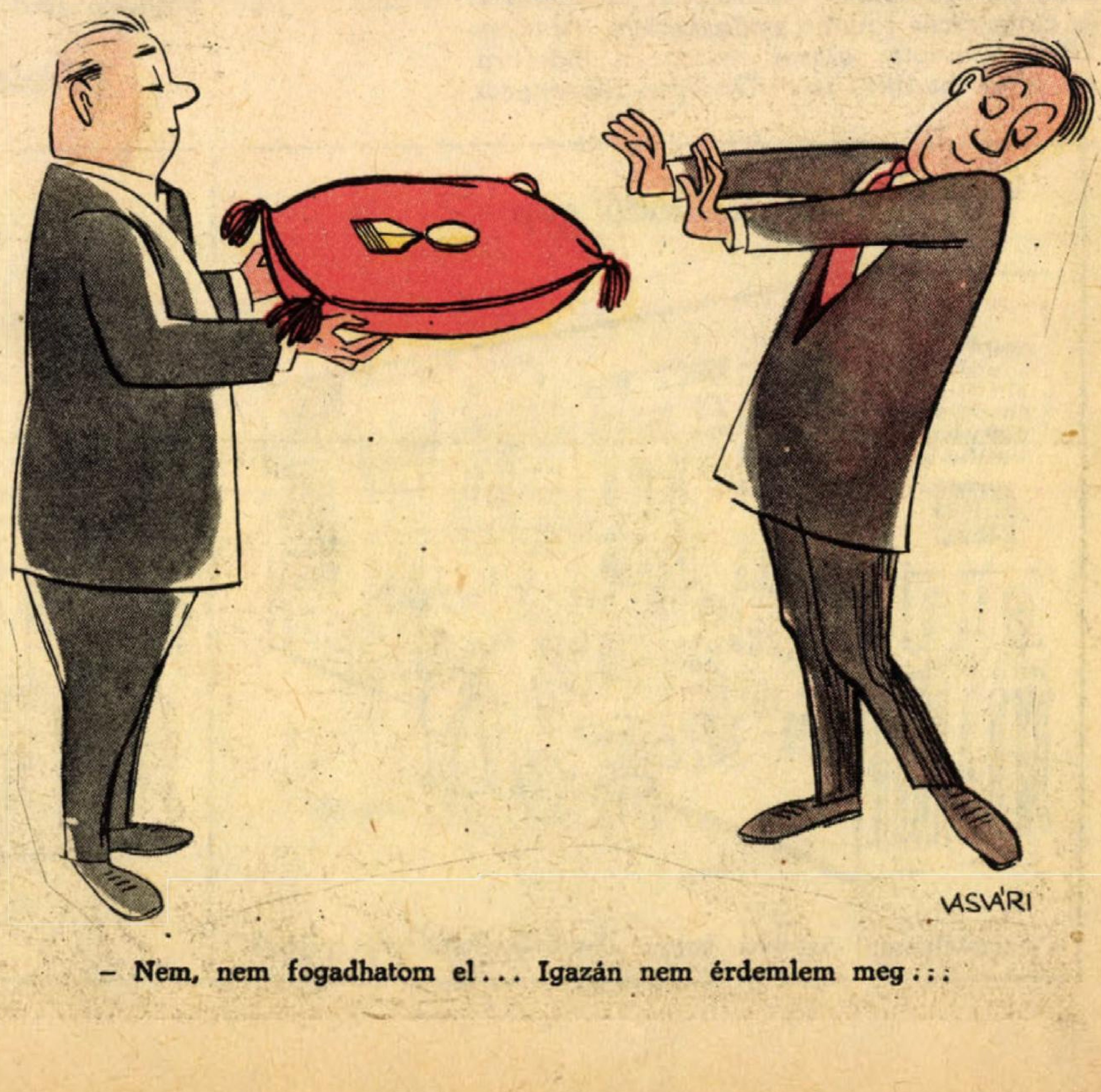

– Nem, nem fogadhatom el... Igazán nem érdemlem meg...

LEVÉL az eladott káderről

Kedves Főnök Úr!

Amikor Önnek a főhatóságtól félhivatalos látszattal, de mégiscsak maszek-alapon beajánlották Kapornait az áruforgalmi osztályra főelőadónak — mindent tudott Kapornairól. Tudta róla, hogy nem szeret dolgozni, de annál jobban szereti az italt; tudta róla, hogy nincsenek szakmai ismeretei, de annál inkább fontoskodik, ha valami szakmai kérdésről van szó; tudta róla, hogy félreérthető megjegyzéseivel rendszerint vihart kavar maga körül, szemtől szemben hízeleg és nyájas mindenkihez, de a háta mögött csak a legrosszabbakat mondja mindenkiről. És így tovább...

Önnek, Főnök uram, az a különös tulajdonsága, hogy nem szeret felfelé ellentmondani, még akkor sem, ha nem hivatalosan, hanem csupán magánkapcsolata révén szólnak le fentről, de mindjárt ellentmond, ha akár hivatalosan, akár magánkapcsolata révén Önhöz szólnak fel — lentről. Ellentmondásokkal kiegyensúlyozott jelleméből következik, hogy Kapornai hamarosan az Ön vállalatához került, az áruforgalmi osztályra, aminek folyományaként rövid idő alatt felborult a rend az osztályon, sőt mi több, a vállalat egy másik részlegében is. Nem részletezem, hogy mi miért és mi hogyan történt. Eltolódtak a szállítási határidők, nem készültek el kellő időben a napijelentések; Gácsainé a büfében összeverekedett Bebláknéval, pedig azelőtt a legjobb viszonyban voltak; Fehér a számlázóból kétszer orrba bokszolta Simai bérelszámolót, holott nemrég még együtt mulattak a Mátyás pincében.

Sorolhatnám még tovább is, miként és hogyan bolydult fel, zilálódott részeire az Ön által vezetett és Kapornai érkezéséig békésen munkálkodó vállalat élete. A lényeget szeretném csupán kiemelni: a hanyagság, a pletyka, a verekedés és zűrzavar szálai Kapornaihoz vezettek. Miközben Kapornai az ég-világon semmit sem dolgozott, de mindenbe belebeszélt, szüntelenül és rangrejtve tovább vádaskodott, mindenkiről mondott valami rosszat a másikra, sőt a harmadikra is — Ön azon töprengett, hogyan szabaduljon Kapornaitól. Na persze úgy, hogy a főhatóság privát jellegű, de mégiscsak félhivatalos ajánlását tiszteletben tartsa...

Az Ön zsenialitását dicséri, hogy amikor az új Alközpont megalakult és osztályvezetőt kerestek, Ön baráti beszélgetés közben felvetette Kapornainak, hogy milyen nagy fantázia van a most létrehozott Alközpontban, ahová kitűnő szakembereket keresnek. Ki volna erre alkalmasabb, mint Kapornai? Nem kellett Önnek közismert ékesszólását latbavetnie: a magasabb beosztás, a több fizetés önmaga is megtette kellő hatását. Kapornai még aznap megírta ajánlatát az Alközpont igazgatóságához.

Most már csak azon múlott az ügy kedvező elintézése, hogy Ön kellő személyi referenciát, illetve, ahogy mondani szokás: kádervéleményt nyilvánítson Kapornairól. Hogy Önt e tekintetben sem terheli mulasztás, bizonyítja az a kádervélemény, melyet Ön az Alközpontnak haladéktalanul megküldött. Ön ebben, kedves Főnök úr, pecséttel és aláírásával ellátott cégjelzéses papíron, hivatalosan igazolja, hogy Kapornai dolgos és szorgalmas munkaerő, semmiféle szenvedélye nincs, antialkoholista, legfeljebb málnalevet iszik, kitűnően felkészült szakember, csendes, szerény, aki véleményét szemtől szembe nyíltan megmondja és mindeme jótulajdonságaiért kartársai körében szeretetnek és megbecsülésnek örvend.

Mint Ön is tudja, kedves Főnök úr, Kapornai azóta már be is lépett az Alközpontba. Annyira bevált, hogy még az Önénél is jobb kádervéleménnyel továbbadják majd a Főalközpontba, de — mint hallom — már csak árukapcsolással. Az Alközpont ugyanis magasabb posztra dicsérte Kapornait és csak úgy adja új munkahelyére, ha átvesznek vele egy gyengébb munkaerőt is.

Mert nem Ön az egyetlen főnök, kedves uram, aki ilyen ügyesen eladja a kádereit.

Földes György

Pesti tudósítónktól

Nem pályázom Lőrincze Lajos babérjaira, de kinyílik a bicska a zsebemben, amikor azt olvasom vagy hallom, hogy „megvalósítják a célkitűzéseket". Ez a szóvirág a harmincas évek dagályos szónoki fordulataiból maradt ránk. Akkor egyszerűnek és értelmesnek lenni pórias tulajdonság volt, s ha valaki túlságosan jól tudott magyarul, gyanúba keveredhetett, hogy nem kapott eléggé előkelő nevelést.

A célt ugyanis ki lehet tűzni, meg lehet valósítani, de hogy a célkitűzést hogyan lehet megvalósítani, az már nyelvi rejtély. A magam részéről jobban szeretem, ha a célt elérik, mint ha megvalósítják.

*

Nem rossz szórakozás fényképész-kirakatot nézni.

Mennyi arc és mind másképpen merev. Itt látható a végzet asszonya, amint kárhozatos mozdulattal támaszkodik a papíroszlopra. Itt látható a vékonybajuszos szívtipró férfiú, akinek nyakát hanyagul átvetett sál borítja, kezében félig szívott cigaretta, ajkán fölényes mosoly: eh, a nők... Itt látható a jegyespár, fejük gúla-alakra összebújtatva. Itt látható a megfagyott kacaj, a démoni sikk, a családi boldogság, a szigorú, de jóságos atya, a kötelességtudásban kővévált vasutas, a vidám huligán és a többi.

A gyerekfényképek is tanulságosak. Nem kis munka kell ahhoz, hogy a gyerekekből is ki lehessen hozni némi természetellenességet.

F. L.

Gondolkodó gép

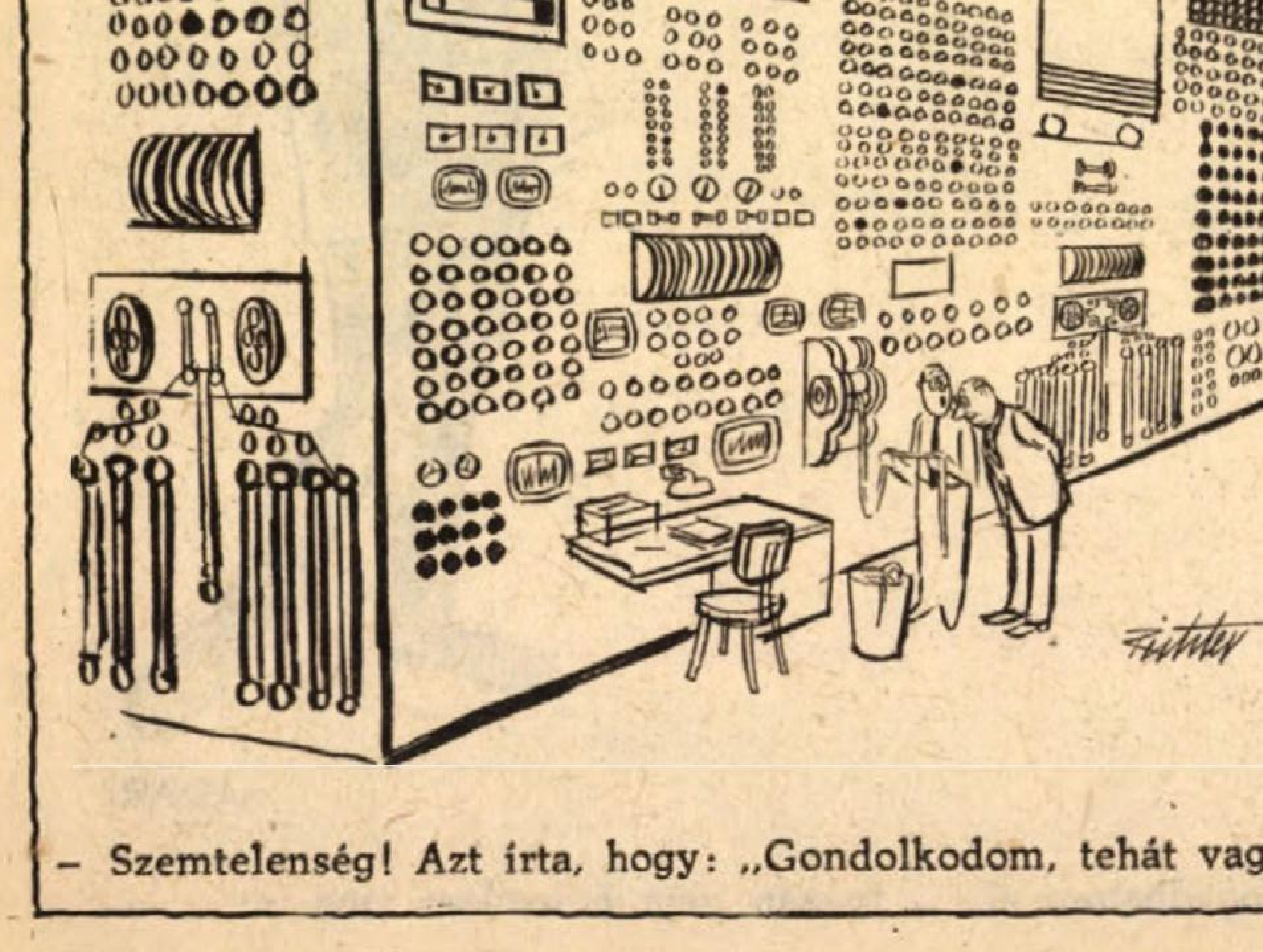

– Szemtelenség! Azt írta, hogy: „Gondolkodom, tehát vagyok!"

Állatbarát

Kaján Tibor rajza

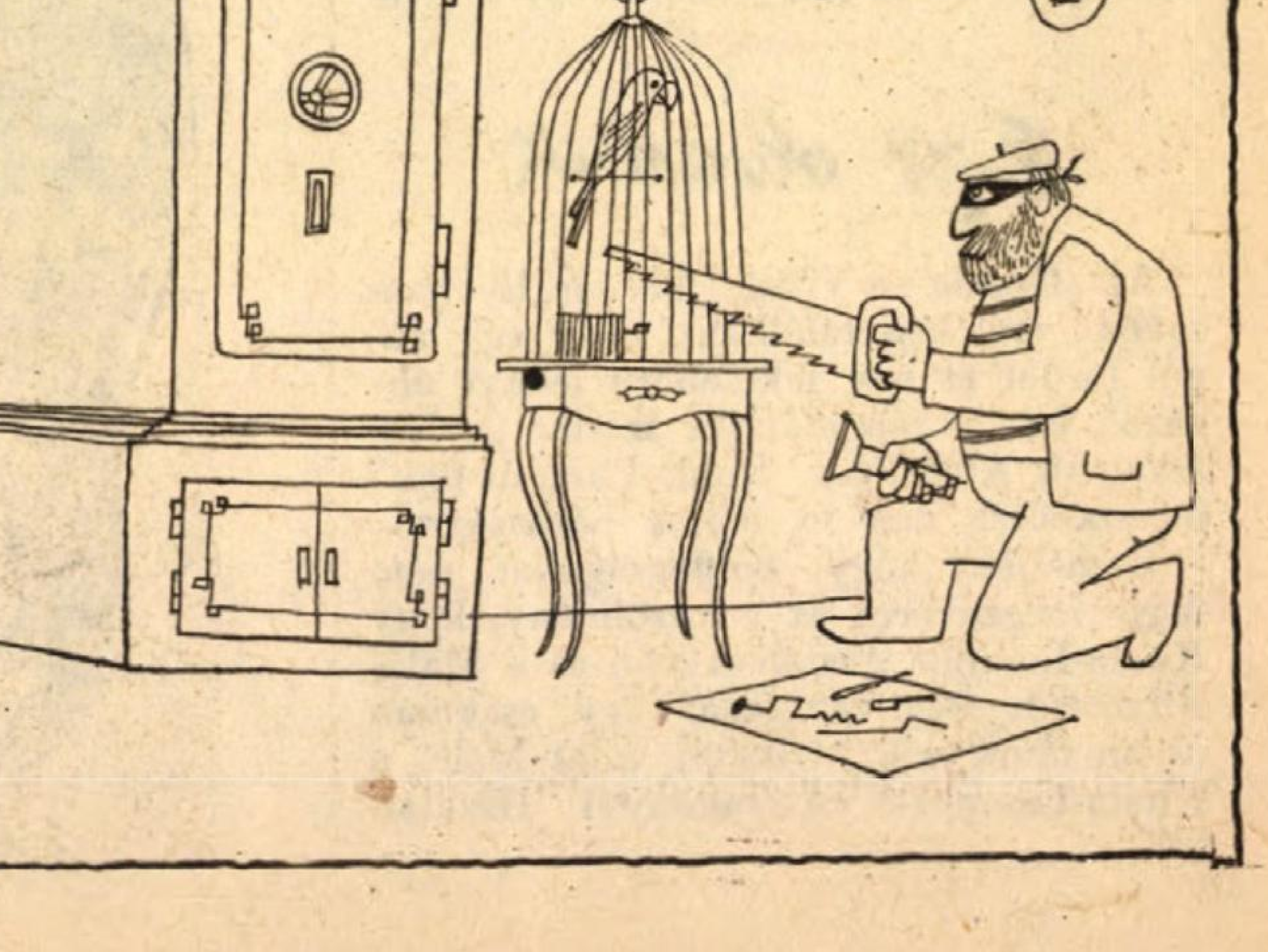

Előkelő hely

Megszomjaztam, betértem a Ló utcai „Elegancia” vendéglőbe és kértem egy pohár sört.

— Momentán nincs kimért sörünk — mondta a főúr — csak üveges...

— Akkor hozzon egy üveg Kinizsit!

— Momentán nincs Kinizsink, csak Zsiráfunk — mondta hideg udvariassággal a főúr. — Valamivel drágább, mint a Kinizsi, de megéri...

— Olcsó sört nem tartanak? — kérdeztem ingerülten.

— Momentán nincs.

— Akkor hozzon egy pohár szódát! — mondtam dühösen.

— Momentán nincs poharunk. Csak kehelyben, serlegben vagy amphorában tudom hozni...

— Tőlem hozhatja urnában is! — kiáltottam.

— Szabad legyen közbevetőleg megjegyeznem, hogy csak Lucullus export szódavizünk van, garantáltan tartós, import buborékokkal. Valamivel drágább, mint a rendes szódavíz, de megéri...

— Nem kell! sikítottam. — Tudja mit? Hozzon egy billikom sima vizet!

A pincér mosolygott.

— Momentán nem szolgálhatok sima vizzel. Csak hullámos, tarajos, fodros, tajtékos vizünk van, export csapból csurgatva import pitlibe. Valamivel drágább, mint a sima víz, de megéri...

— Ez felháborító! — kiáltottam. — Kérem a panaszkönyvet!

A főúr gúnyosan mosolygott.

— Sajnos, momentán nincs panaszkönyvünk, csak óegyiptomi papirusztekercseink vannak, időszámításunk előtti 664-ből.

— Nem baj! Hozza ide! — hörögtem. — Majd írok bele egy-két hieroglifát!

— Momentán nem tudom odaadni, mert a múzeumban őrzik. Megtekinthető szerdán és vasárnap, egész nap.

— Hát ez... hát ez... — dadogtam. — Legyen szíves, azonnal küldje ide az üzletvezetőt!

— Momentán nincs üzletvezetőnk — mondta a főúr — ellenben ide hívhatok egy jónevű, európai műveltségű, kitűnő idegorvost. Valamivel drágább, mint a többi idegorvos, de megéri...

— Küldje ide — nyögtem erőtlenül, nehezen forgó nyelvvel.

A pincér meghajolt, aztán egy kis ablakhoz lépett és bekiáltott:

— Professzor úr! Egy kényszerzubbonyt a vendégnek!

M. Gy.

Nők és férfiak

A svájci parlament — amely mint ismeretes kizárólag férfiakból áll, nagy szótöbbséggel megtagadta a nőktől a választói jogot azzal az indokolással, hogy a svájci nők politikailag nem érettek arra, hogy szavazhassanak. A határozat a nők körében nagy felháborodást keltett. A döntésről egy svájci színésznő a következő nyilatkozatot tette:

— A parlament határozatán nem csodálkozom. Mindig hangoztattam, hogy a svájci férfiak politikailag nem érettek arra, hogy ilyen fontos kérdésben döntsenek.

PISTIKE PROGRAMJA

Kaján Tibor rajza

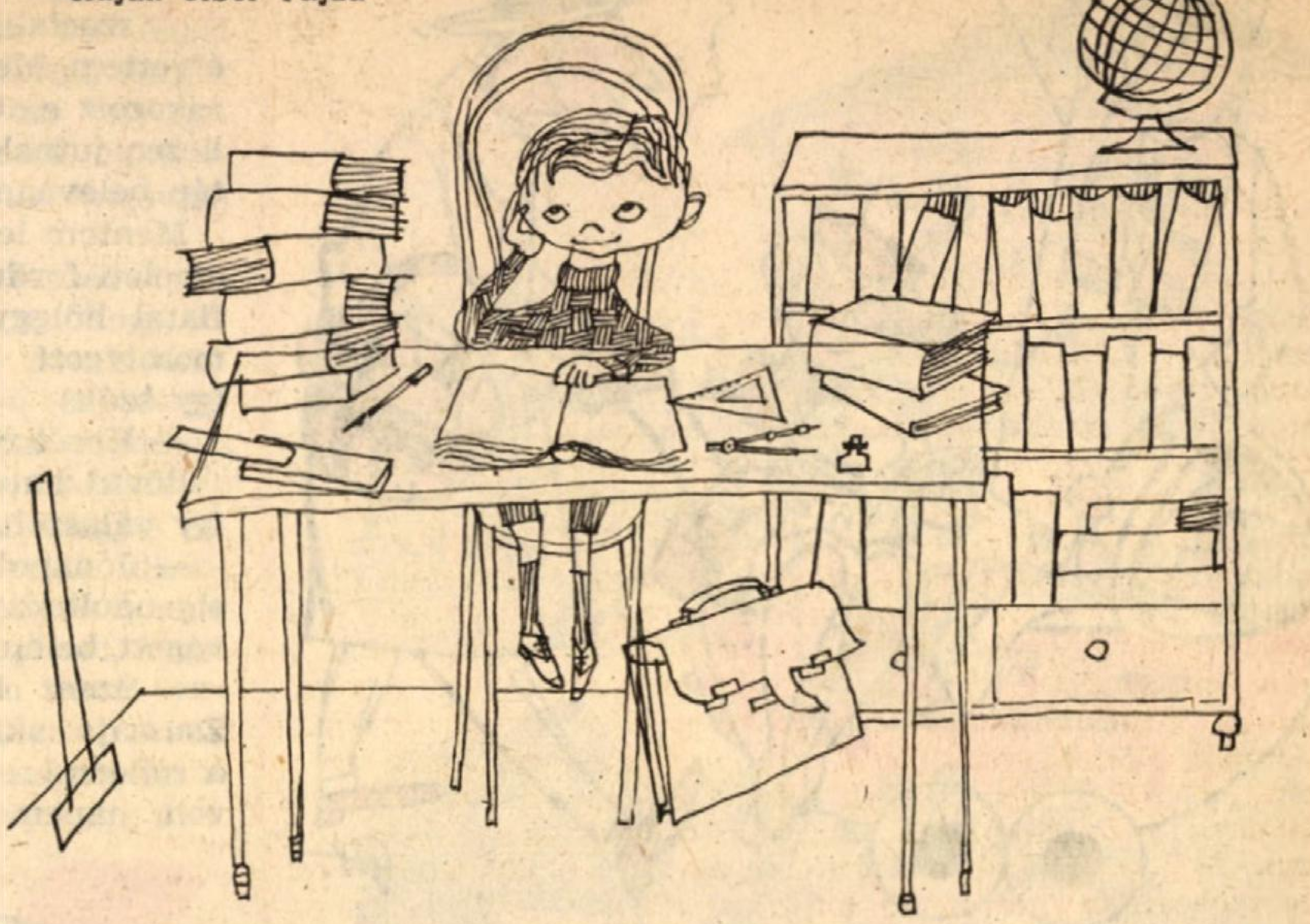

– Még megtanulom a kapitalista termelés belső ellentmondásait, aztán lemegyek egy kicsit rollerezni...

Változatosság

Vasvári Anna rajza

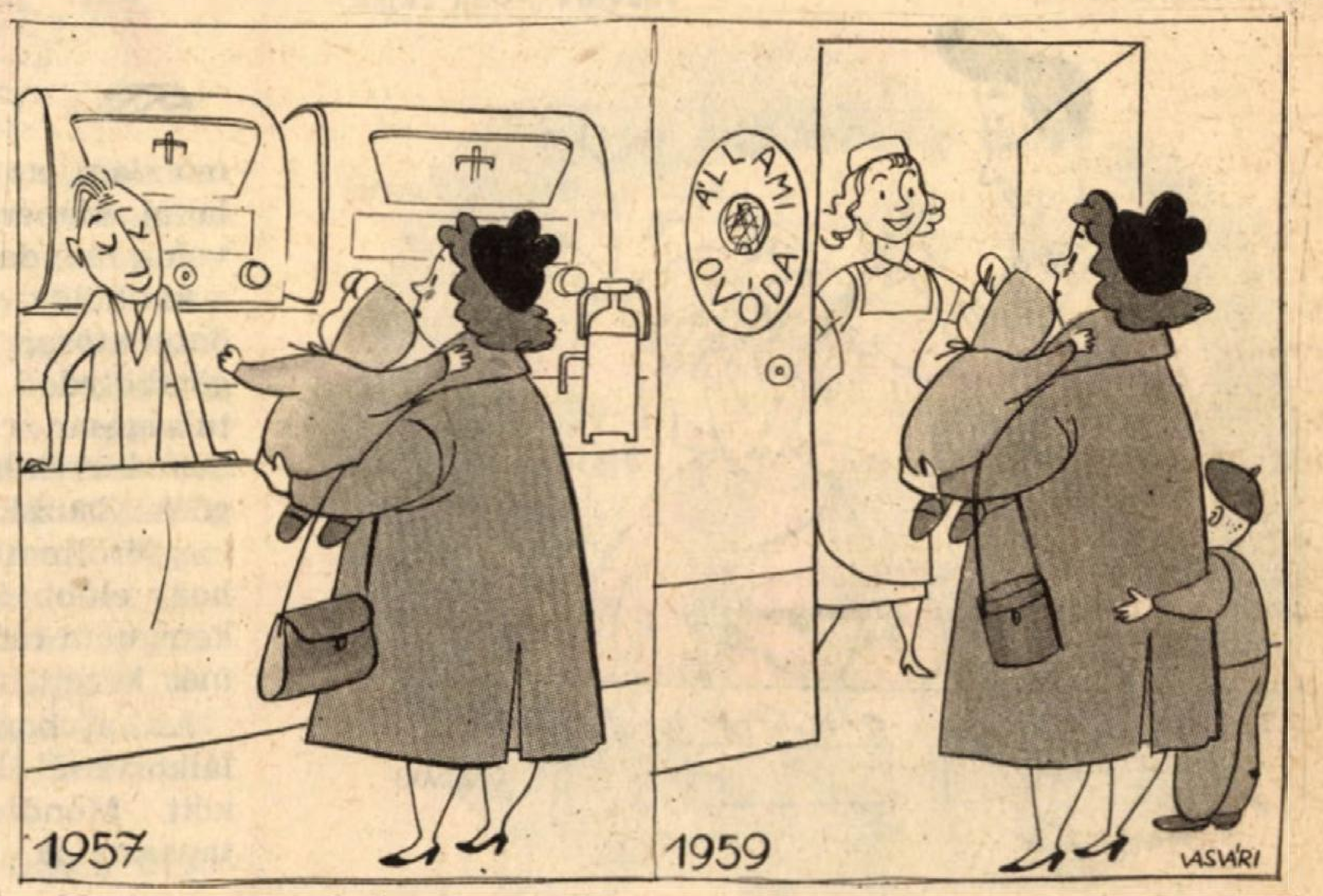

– Mosógép nincs, de bővül az óvodák és a napközi otthonok hálózata...

– Hely nincs, de már van mosógép!...

Korszerű színi kritika

Várnai György rajza

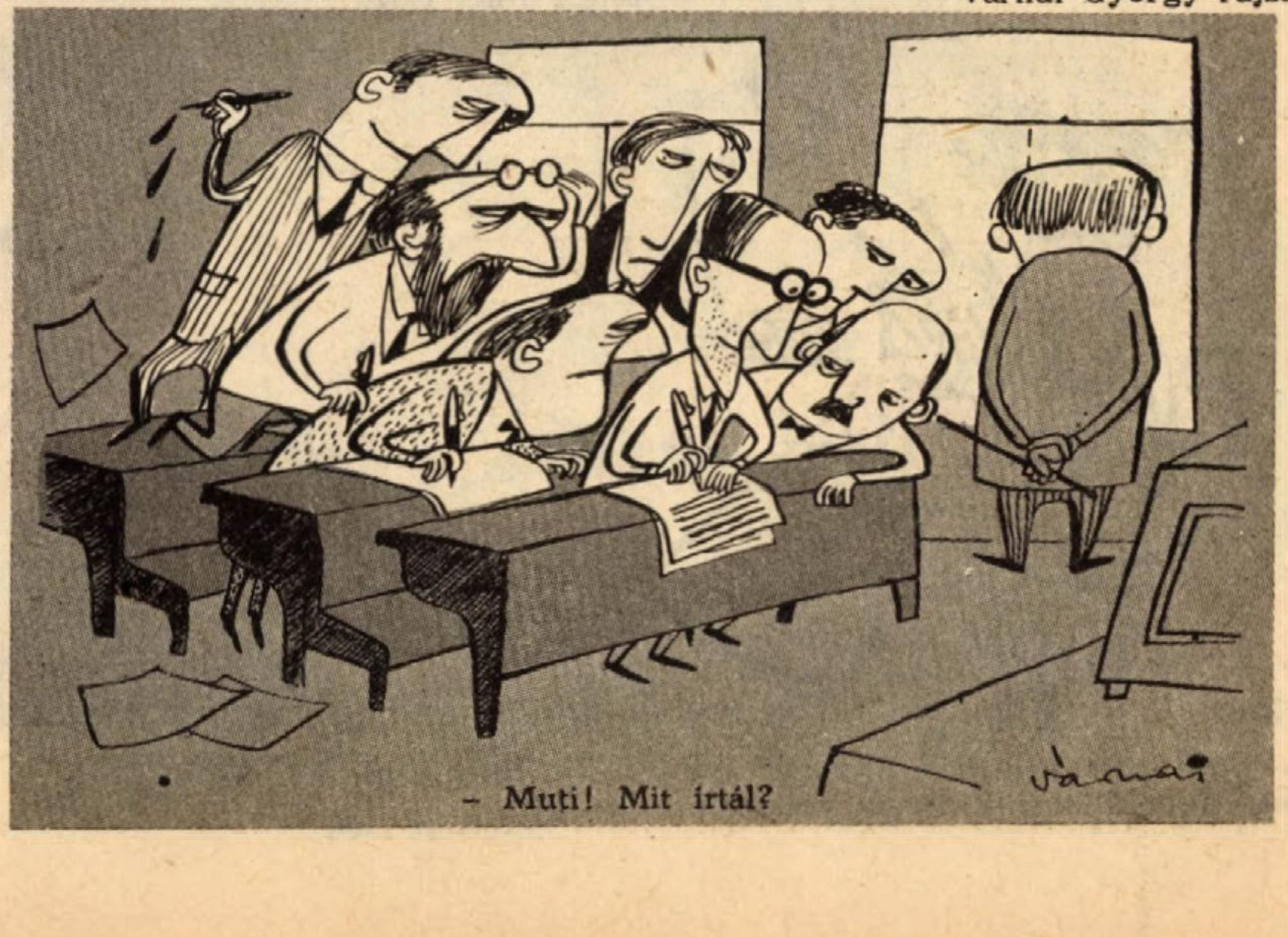

– Muti! Mit írtál?

Érthető . . .

Szegő Gizi rajza

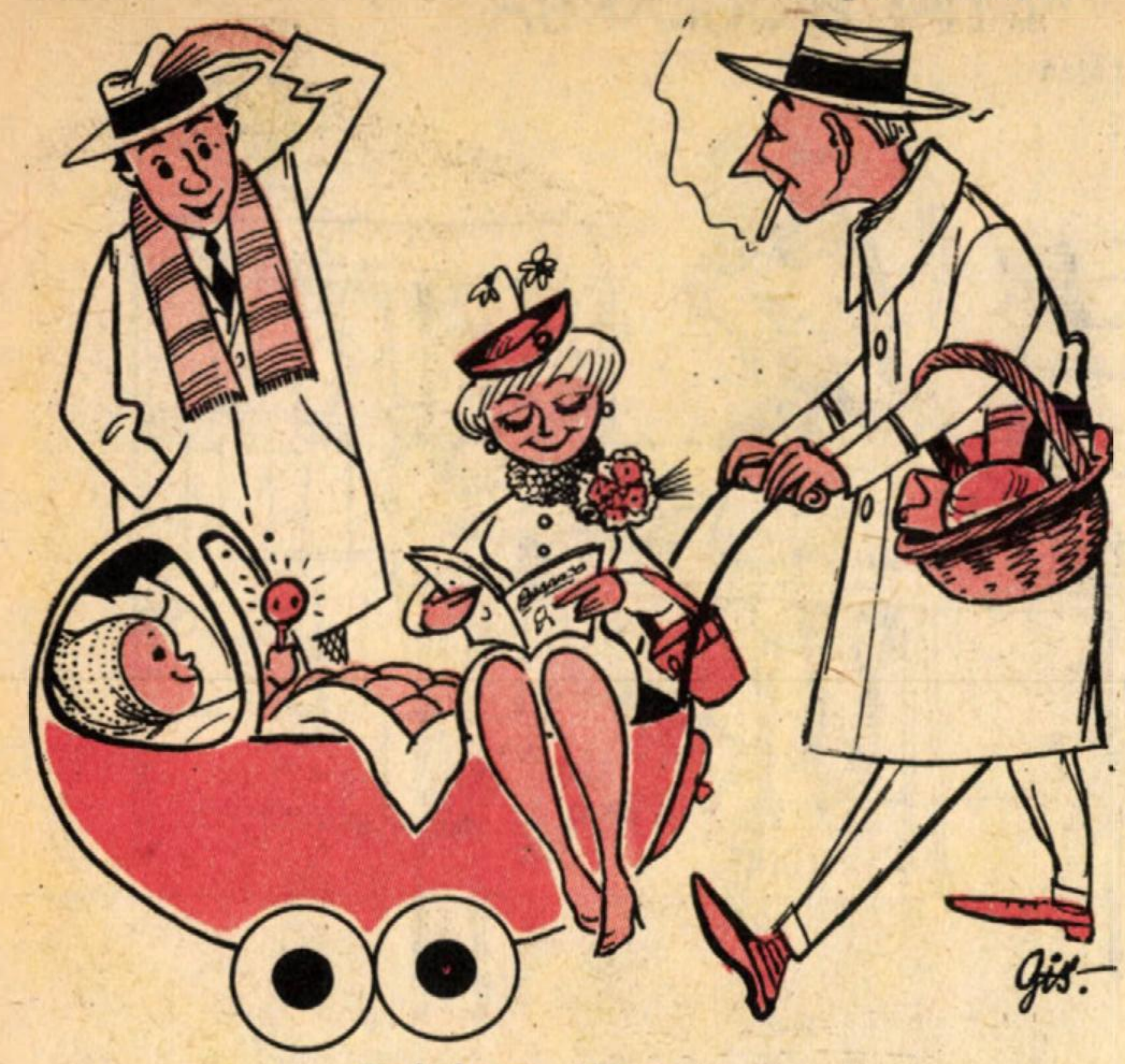

– Tudod, ma Nőnap van!

Rosszak a hajfestékek

Vasvári Anna rajza

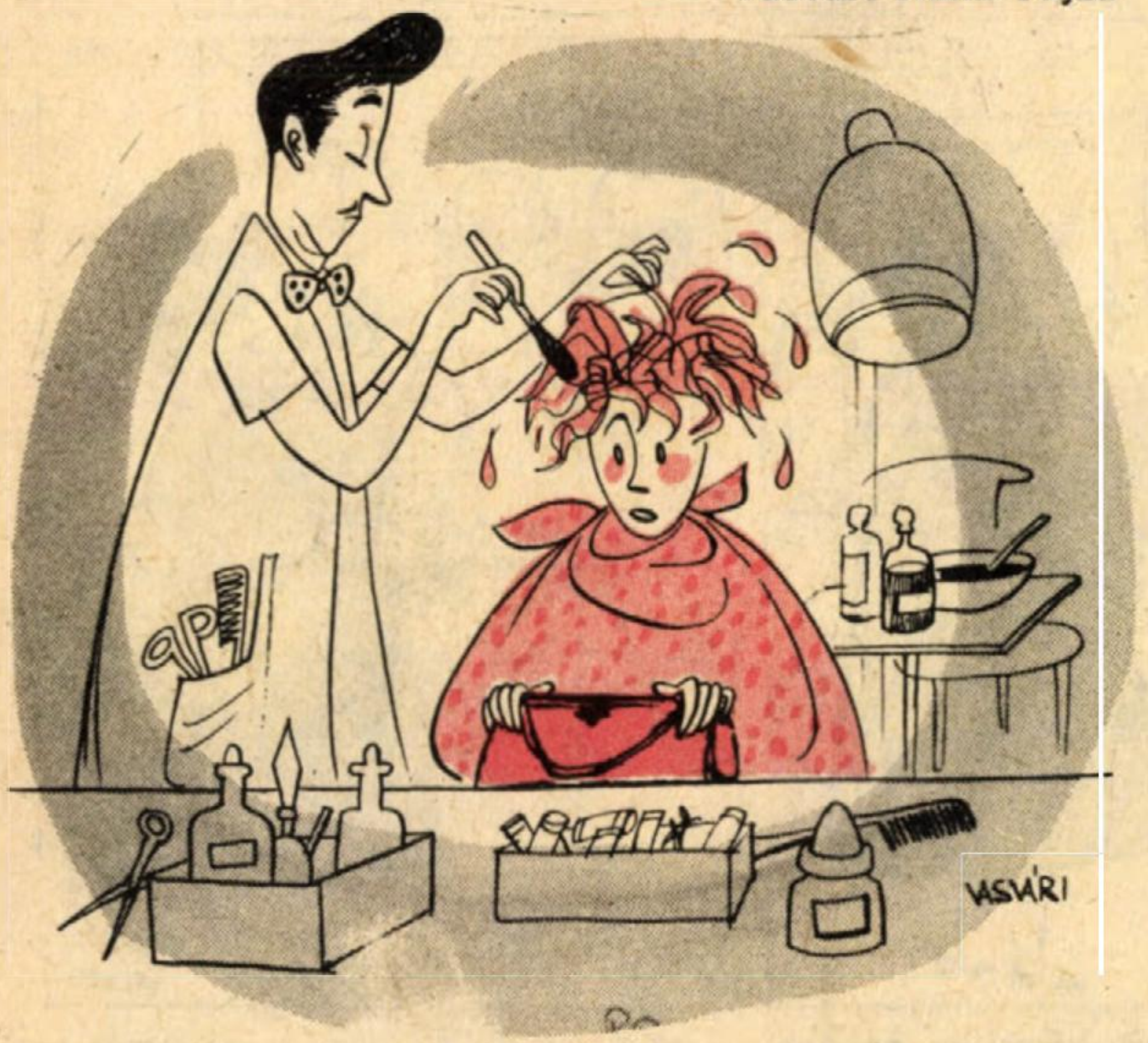

– Milyen volt szőkeségem, nem tudom már . . .

A stréber

Toncz Tibor rajza

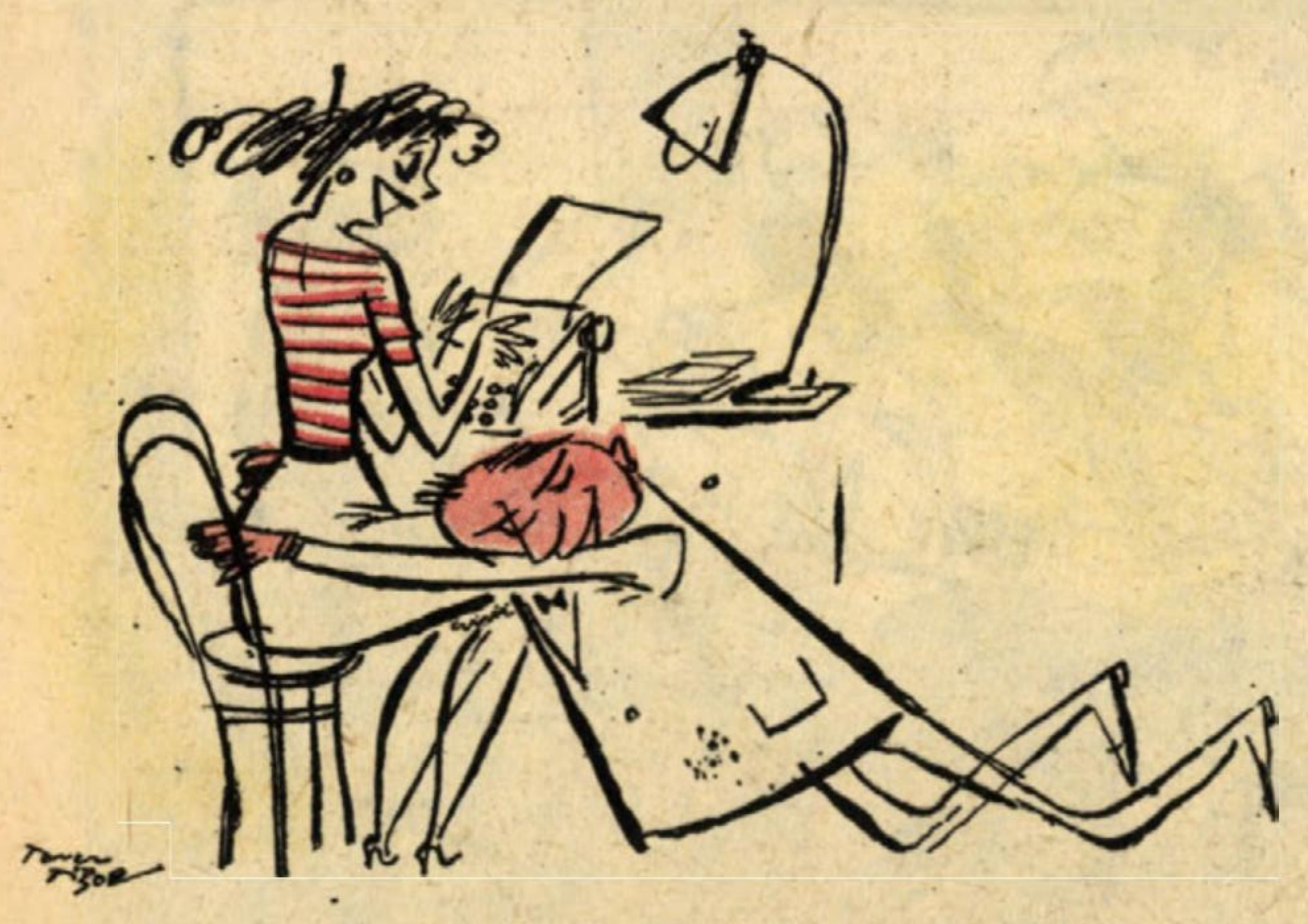

– Ugye nem haragszik, igazgató kartárs, ha közben gépelek? Tudniillik csak négyig veszik fel a postát! . . .

öregszik a ház

Aggasztó és különös tüneteket észlelek a házon, amelyben lakom és amelyet szocialista megőrzésre évekkel ezelőtt átvettem. Megjegyzem, figyelmetlen és szórakozott ember vagyok, a dolgok csak nehezen jutnak el a tudatomig, de akkor aztán belevágnak, mint a bicska. Ez történt:

Mentem lefelé a ház lépcsőjén és az első emeleti fordulóban találkoztam egy csinos, fiatal hölggyel. A hölgy ismerősen rám mosolygott, majd kedvesen biccentett és így szólt:

— Kezét csókolom . . .

Rövid habozás után, kissé tartózkodóan így válaszoltam:

— Jónapot! — majd tovább haladtam elgondolkozva és csak a földszintre érve, vágott belém a bicska:

— Szent Isten! Hiszen ez a Faragóék Zsuzsája, aki a múlt héten nekem szaladt a rollerrel . . . Vagy ez nem is múlt héten volt, hanem tíz éve? Ki tudná azt megmondani, az időérzékem elég megbízhatatlanul szuperál . . . Ezek szerint azt kellett volna mondanom, hogy szervusz? De hátha a kis hölgy megsértődik ezen, hiszen olyan öntudatosan viseli nemrég megszerzett gömbölyded bájait . . . A „jónapot" viszont túlságosan ridegen hangzik. De hát csak nem köszönhetek kezétcsókolomot a Faragóék Zsuzskájának, akinek tegnap még megtöröltem az orrát! Nem szólván arról, hogy előbb ő köszönt kezétcsókolomot nekem, nem csókolgathatjuk kölcsönösen egymás kezeit, nevetséges!

Azóta, hogy Faragóék Zsuzskájával találkoztam, élesen figyelem a házat és lakóit. Mondhatom, kétségbeejtő dolgokat tapasztalok. Néhány napra rá találkoztam a Kutasék Évikéjével. Amikor legutoljára láttam, ha jól emlékszem, a mamája kocsiban tolta, Évike leejtette a csörgőjét, én felemeltem és visszatettem ráncos kis kezébe. Meg is simogattam dundi arcocskáját, nagyon aranyos csöppség volt. Évike, most, amikor megláttam, éppen a kapu előtt búcsúzkodott egy főhadnagytól, akinek tömött, fekete bajusza volt.

— Viszlát, Feri . . . — mondta neki kedvesen, és elfogulatlanul csókra nyújtotta kesztyűs kezét. Majd kipirult arccal elrobogott mellettem és dallamosan odavetette:

— Jónapot . . . — és kacéran vágott a szemével.

Mit lehet itt csinálni? Most jutott hirtelen eszembe, miért volt olyan ismerős az a szép szál rendőr, aki a múltkor, amikor szabálytalanul mentem át az úttesten, kedélyesen rám intett, mondván: „Ej, ej, Béla bácsi, hát szabad ezt . . .?" Az a Horváthék Jóskája volt, akit a házban mindenki Kókának hívott, mert még hatéves korában sem tudta tisztán kimondani a nevét.

Egyszóval, szembe kell néznem a rideg tényekkel: a ház öregszik. Nemcsak a lépcsők és karfák, ablakrámák és falak öregszenek, amit még könnyen el tudunk viselni én is és az IKV is, hanem az emberek is, akik benne laknak, az öreg óriások. A szép Karsainé, akinek formás lábikráját annyiszor megcsodáltam, amikor előttem szaladt fel a lépcsőn, ma minden lépcsőfordulóban pihenőt tart és kezét szívére szorítva szidja a teli szatyrot, amelyet a kezében visz. A daliás Pongrácz, aki nemrég még három litert szedett be naponta és kizárólag tizenhatéves kislányokról beszélt, ma nyugdíjban van, tejet iszik, és a reumáján kívül semmi sem érdekli ezen a földön. És Krucsikné, Úristen, a kacér Krucsikné, akinek viharos férfiügyei nemrég még alapjaiban rendítették meg a házat, ma száz kiló, és alig bír totyogni az unokája után, aki hegyesorrú cipőben jár és minden valamirevaló nőre megjegyzéseket tesz az utcán . . .

Igen, a ház öregszik, sajnos, és nem is ez a legkínosabb. A legkínosabb az, hogy én nem öregszem vele. Tizennégy éve költöztem be a házba és köztudomású tény, hogy azóta semmit sem változtam. Ezt mondják barátaim, ismerőseim és azok barátai és ismerősei. De ezt mondom én magam is, aki naponta többször is belenézek a tükörbe, hogy ellenőrizzem arcom jólismert kedves vonásait. Naponta megállapítom, hogy nincs semmi baj, éppen olyan fiatal vagyok, mint az előtte való napon. Akár húszévesnek is mondhatnám magam, ha a ház lakói nem emlékeznének rá, hogy már akkor is hosszú nadrágot hordtam, amikor beköltöztem. Tehát, hogy úgy mondjam, az idő nyomtalanul röppent el a fejem fölött. El tudják képzelni, milyen kellemetlen ez? Örök fiatalságban élni egy házban, amely körülöttem állandóan öregszik?! Hová vezet ez? Mi lesz ennek a vége?

Nincs más megoldás, el kell költöznöm ebből a házból, amelyet ingerlő fiatalságom egyre jobban fog idegesíteni. Olyan házba fogok költözni, ahol senki sem ismer, és ahol nyugodtan kiadhatom magam húszévesnek, amennyi tulajdonképpen vagyok. És ott, a hároméves kislányoknak is kezétcsókolomot fogok köszönni. Nem akarok zavarba jönni, ha megnőnek.

Gádor Béla

Útbaigazítás

Réber László rajza

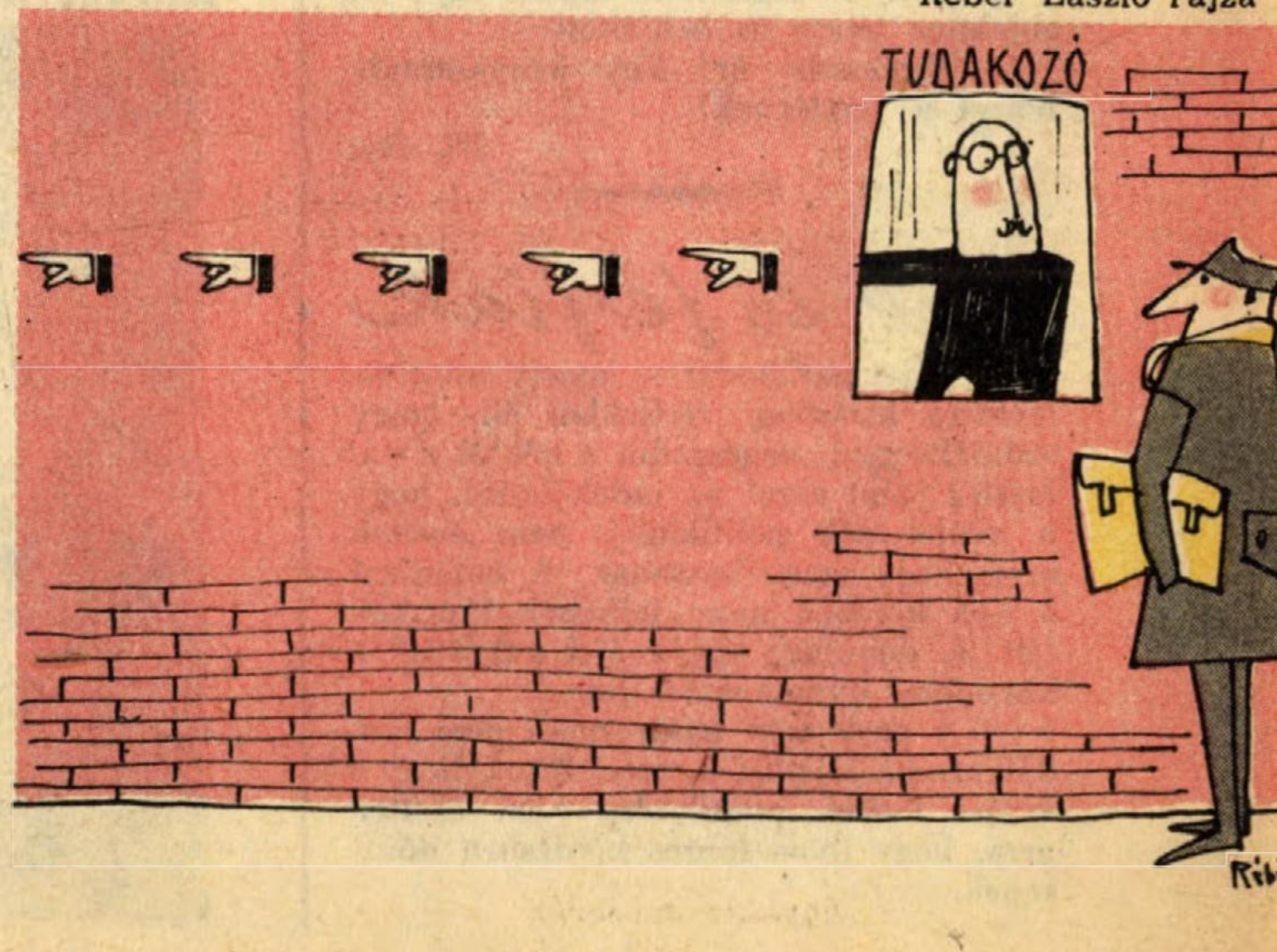

Precíz, de szórakozott könyvelő az utcán

Sándor Károly rajzai

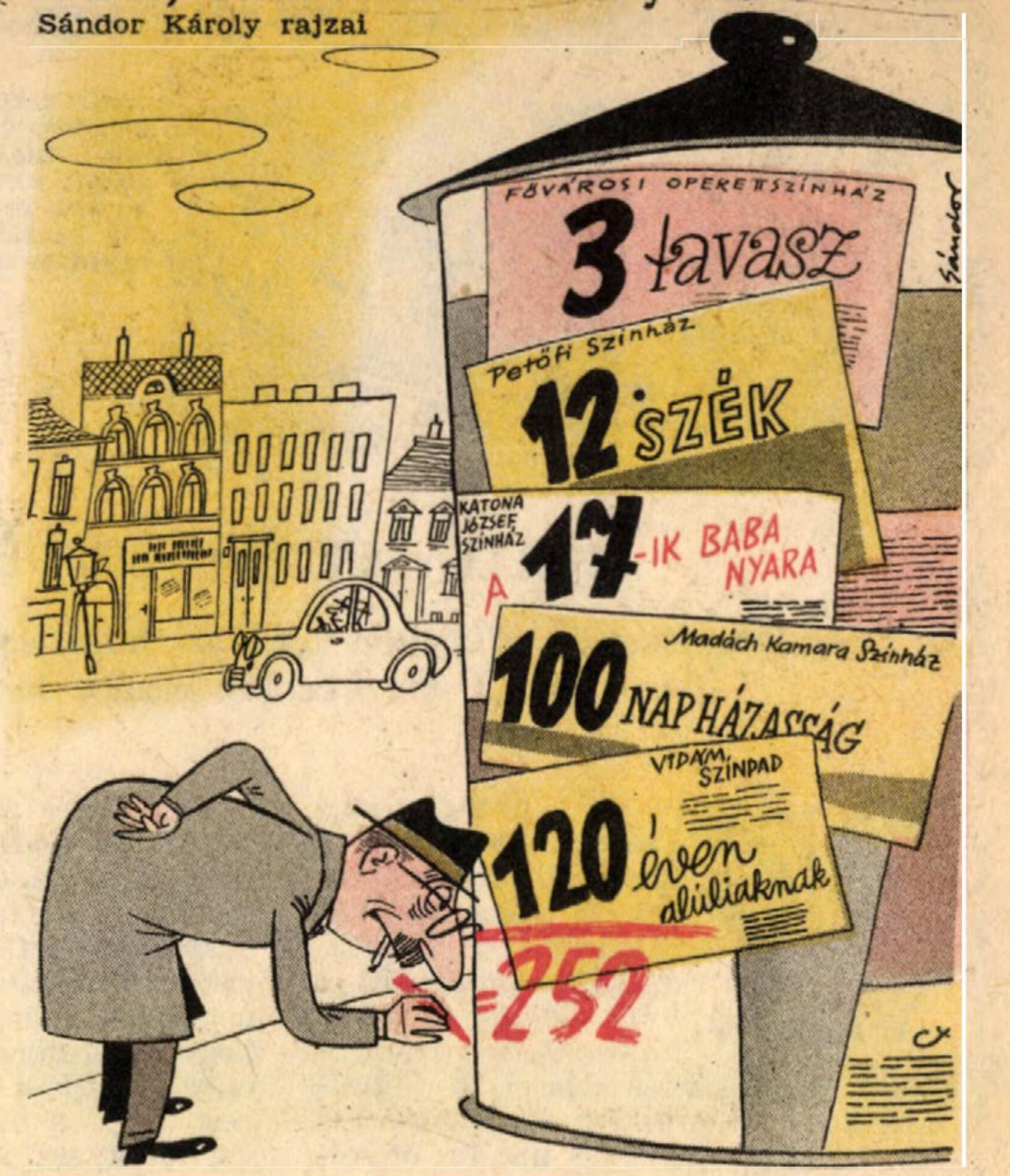

Jó pap holtig tanul

Hegedűs István rajza

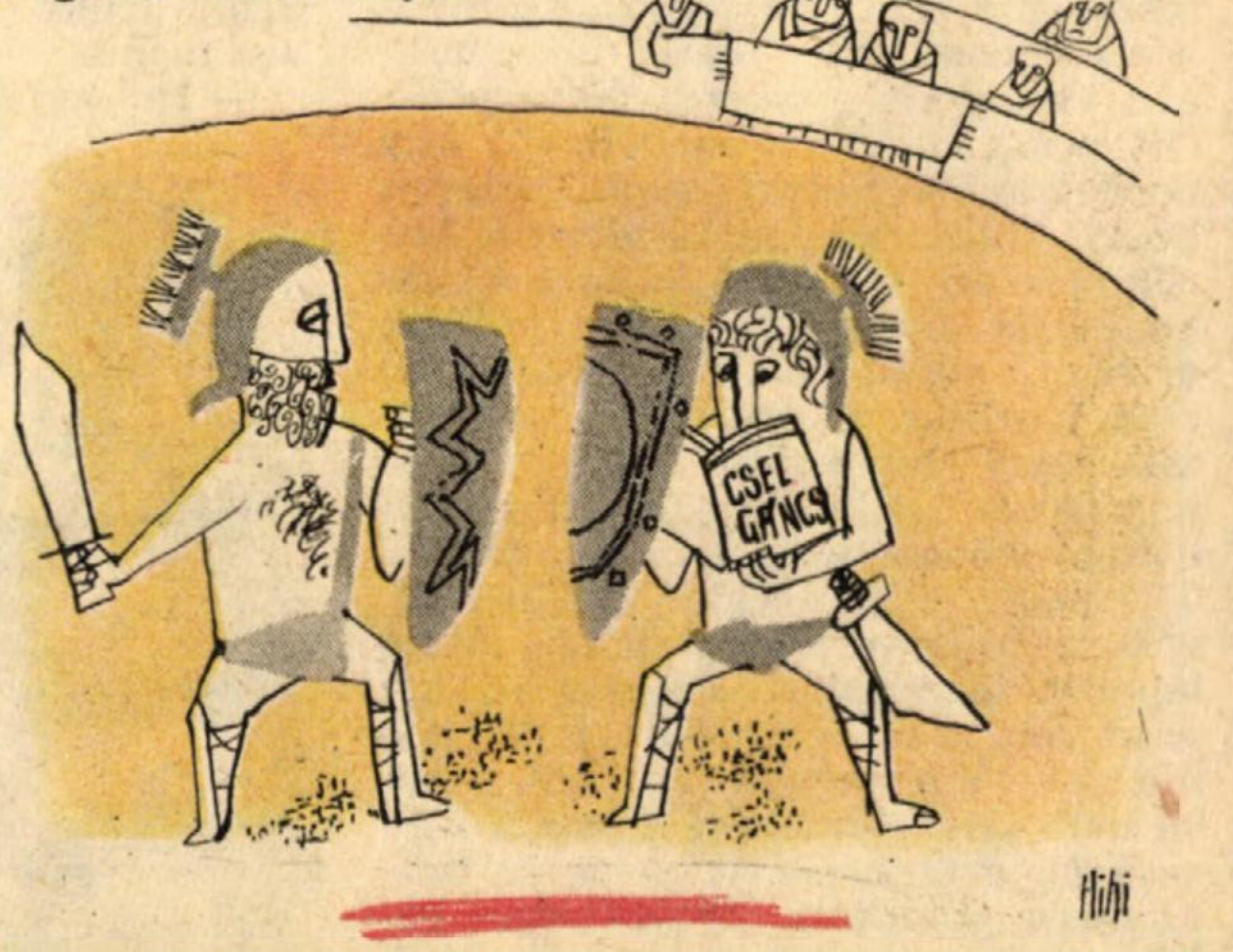

A színészet lényege

Erdei Sándor rajza

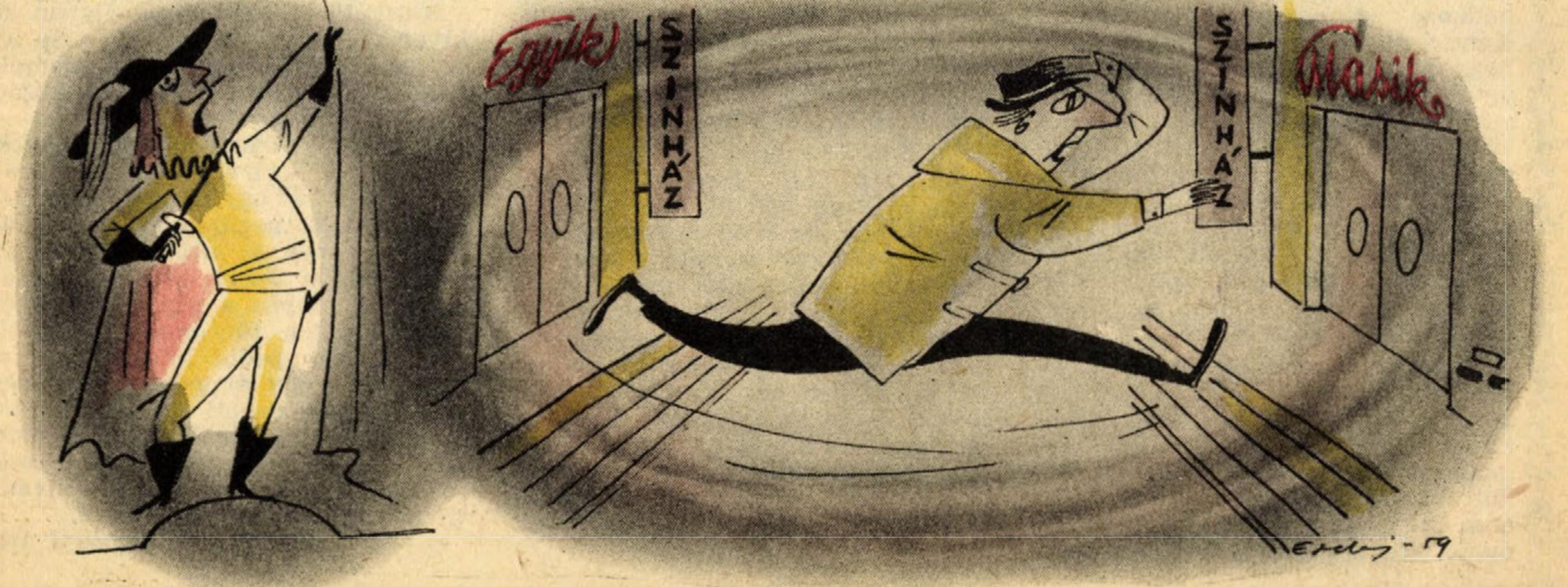

Egykor: az átélés

Ma: az átérés

PESTI DEKAMERON

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

KELLEMETLEN ÉBREDÉS

(Egy lókereskedő, miközben azt hiszi, hogy egy úriasszonynak udvarol, markecolók kezébe kerül.)

Történt pedig, hogy Szolnok megyéből a fővárosba érkezett bizonyos Muskátli Boldizsár nevezetű gazdálkodó ember, ki a földművelésen kívül mindenféle fuvarozással és lókereskedéssel is foglalkozott és többminden vállalkozást is bonyolított, melyekkel inkább növelte az erszénye tartalmát, mint a tisztességét. Megérkezvén pedig a Keleti pályaudvarra, a Nagykörút sarkán betért a Nemzeti eszpresszóba, melyet egyidőben, a nap legnagyobb részében alkalmi vásárosok, bizonyos nőszemélyek és másegyéb, huligán elemek is gyakorta felkerestek. Ott pedig mindjárt melléje ült egy bordószínűre festett hajú, elegáns hölgy, kinek mindenféle divatos karikák voltak a csuklóján és a viselkedése is előkelő és nemes jellemű úrinőre vallott, holott az alvilágban csak morfiumos Ica néven szólították, mert mindennél nagyobb örömet okozott neki, ha e kábítószerből néhány köbcentihez hozzájutott. Midőn pedig egy nyegle viselkedésű, vékonybajuszos férfi a hölgy mellé lépett s arcátlanul ismerkedni kívánt vele, a nő így szólt a tolakodóhoz: — Nem vagyok egyedül, mert ha nem látná, ennek az úrnak a társaságában ülök. — Azzal pedig Boldizsárra pillantott, ki zavartan felelt erre valamit s a nyegle férfi mindjárt odább állt. A finom hölgy ekkor Boldizsárra mosolyogva, szabadkozó szeméremmel mondá: — Kérem, ne nehezteljen e dolog miatt, hogy ilyen módon szabadultam meg a tolakodó frátertől. — És sóhajtva emlegette azokat az időket, amikor az úrihölgyek nem voltak mindenféle zaklatásoknak kitéve. Ilyen és ehhez hasonló szavakkal pedig telebeszélte a lókereskedő fejét, hogy igen előkelő földbirtokos-családból származó hölgy, kinek minden majorságát elvették, s azóta sok megpróbáltatás között él.

Muskátli uram, kinek szerfölött tetszett az előkelő hölgy ismerettsége, és hogy az felfedezte benne a lelki rokont, mindenféle cifra bókokat mondott és olyan művelten iparkodott viselkedni, hogy a hölgy csaknem megpukkadt a mulatságtól és óvatosan itatni kezdte a kupecet, miközben tüzes pillantásokat vetett felé. Annak pedig szinte az eszét vette a siker és eldicsekedett jövedelmeivel. A nőszemély ekkor titkos jelbeszéddel értésére adta az előbbi vékonybajuszú fiatalembernek, ki nem volt más, mint a cinkostársa, hogy megfelelő palit fogtak maguknak, s hogy a dolgok rendjén mennek. Majd a megfelelő szeszmennyiség elfogyasztása után hívta a fizetőt, s Boldizsárnak még azt sem engedte meg, hogy az ő fogyasztását kifizesse a férfi — ki ettől ismételten meggyőződött arról, milyen úri hölgy ismeretségét élvezi. Az utcán pedig Icuka belékarolt, s szerelmesen mondá:

— Ha tudná, milyen mély benyomást tettek rám a szavai, bizonyisten régóta nem voltam együtt olyan férfival, ki ennyire hatott reám, s ha nem szégyelleném azt, hogy mit gondol rólam, el sem engedném reggelig magam mellől.

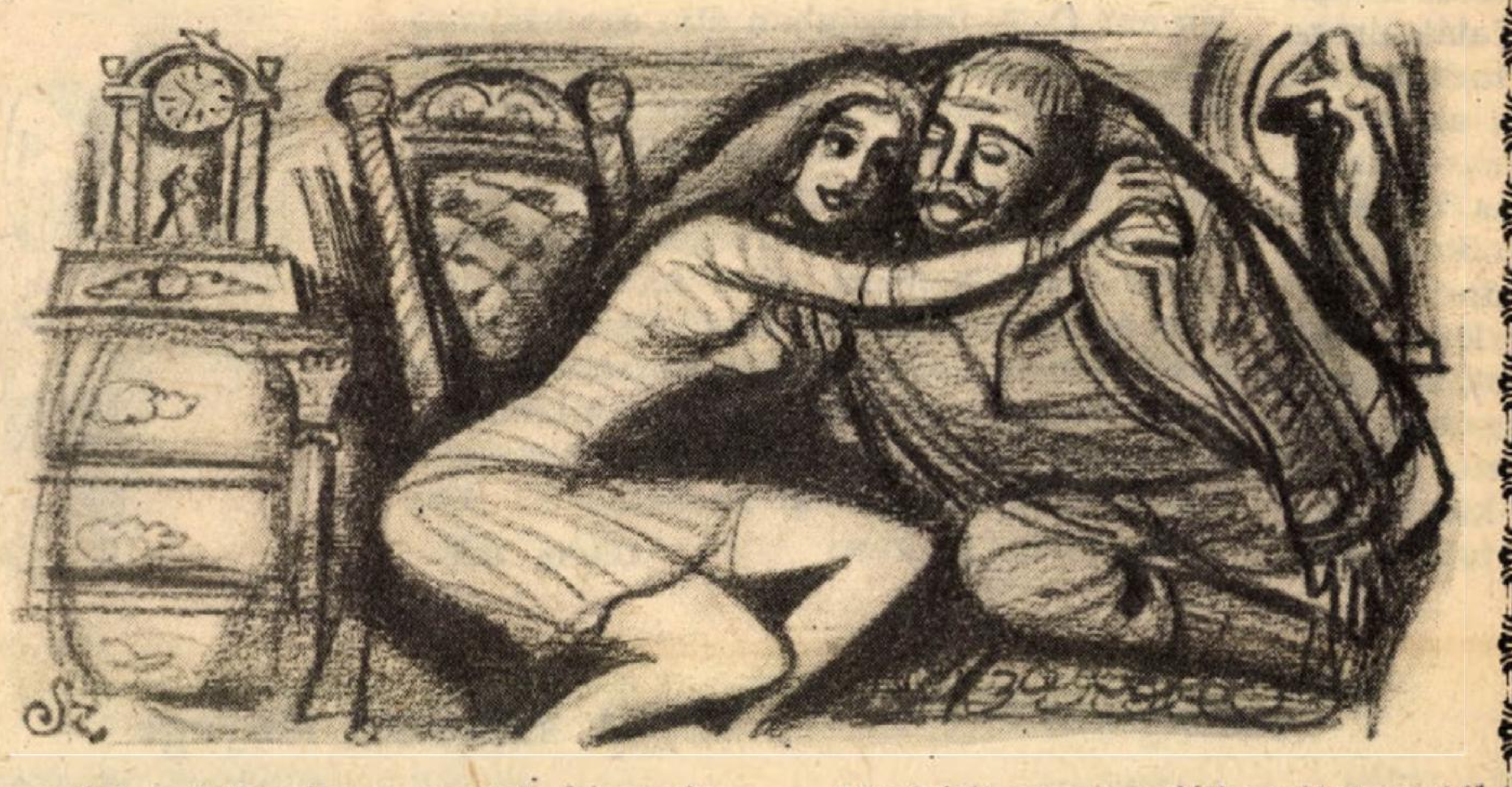

Az italos férfi, hogy ezeket hallotta, egészen felfújta magát elégedettségében, és olyan hangokat hallatott, mint egy turbékoló szarvasmarha, miközben azt gondolta: Ez aztán a szerencse! Még barátnőt is szerzek magamnak Budapesten, méghozzá ingyen és nem akármiféle perszónát, hanem egy igazi régivágású úrinőt. — És az öröm és a hideg levegő egészen a fejébe szállt, és kezdte a volt földbirtokosnőt simogatni és az arcát csipkedte. És hogy az asszony nem ellenkezett, így szólt hozzá:

— Hívjál hát meg magadhoz, aranyosom, mert én sem érzek másként, mint te, s magam sem mennék hasonló esetben el akárkihez. Mert képzeld csak el, hogy a legutóbb is, midőn Pesten tartózkodtam, megismerkedtem egy művelt és finom gondolkodású hölggyel, kit igen jó családból valónak gondoltam, s ki felajánlotta, hogy töltsem házában az éjszakát. Midőn pedig a lakására értem, ott oly szegényes szobát találtam, hogy tüstént visszafordultam és egy éjszakai kávéházban üldögéltem inkább hajnalig, semmint, hogy ott maradtam volna abban az elhanyagolt környezetben.

Icuka, hogy ezeket hallotta, így szólt a válogatós férfiúhoz:

— Majd meglátod, hogy az én környezetemmel meg leszel elégedve.

Azzal egy mellékutcába vezette a férfit, hol egy régiség-kereskedés bútor-raktára volt, s amelyhez bűntársa, ki néhány napon át alkalmi munkásként bútorokat szállított a raktárba, kulcs-másolatot szerzett. E zsivány pedig a kulccsal előre kinyitotta a bútor-raktárt és Icuka ide vezette be az elázott kupecet és amint beléptek így szólt hozzá:

— Kérlek, ne gyújtsál villanyt, mert több okom van rá, hogy észre ne vegyenek, a holdfény éppen elég világosságot nyújt. És nézd el e zsúfoltságot is, mert ötszobás lakásomból három szobát elvettek és bútoraimmal most ilyen szűkösen kell összehúzódnom.

Muskátli uram a félhomályban jól kivehette, hogy különböző szép és drága antik bútorok, mindenféle inga-órák és porcelán-szobrok között van, és magában azt gondolta: — Nemhogy úri dáma lakásán vagyok, de az sincs kizárva, hogy e bútorok egy báró, vagy egy grófnő tulajdonát képezik. — És megilletődötten csókolt kezet a nőnek, ki azonban türelmetlenül cibálni kezdte le róla a kabátot, mint akiben a vágyakozás már elviselhetetlen türelmetlenséget öltött. Miután pedig Muskátli uram elégedett, mély álomba zuhant egy XIV. Lajos-korabeli kereveten, a nő és cinkosa ügyesen kiemelték zakójából a tömött erszényét, lekapcsolták aranyóráját és jóéjszakát kívánva otthagyták őt a raktárban.

Somogyi Pál

TONCZ TIBOR:

Ebadta EGY NAPJA

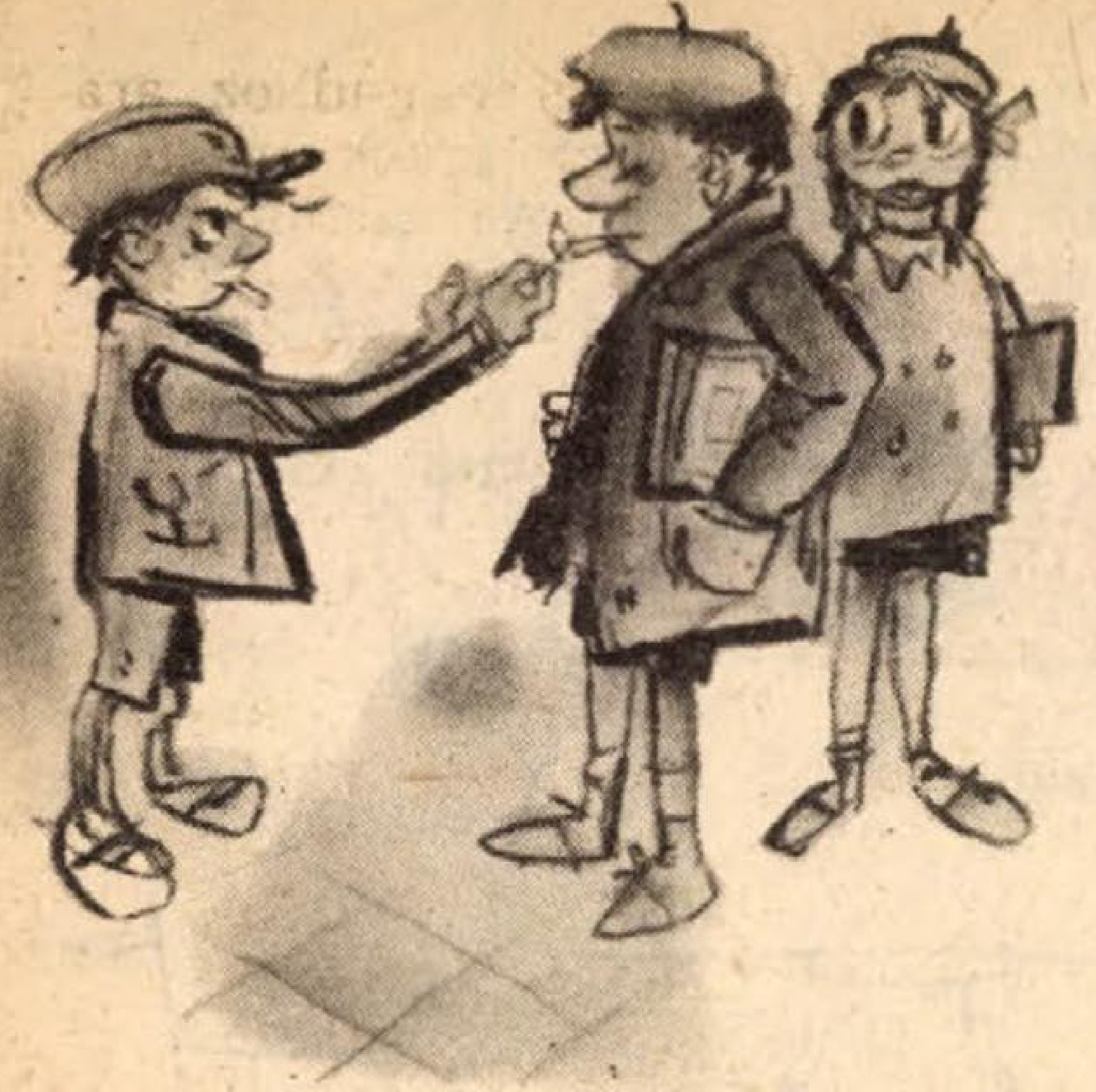

– Parancsolj, kérlek alássan!..:

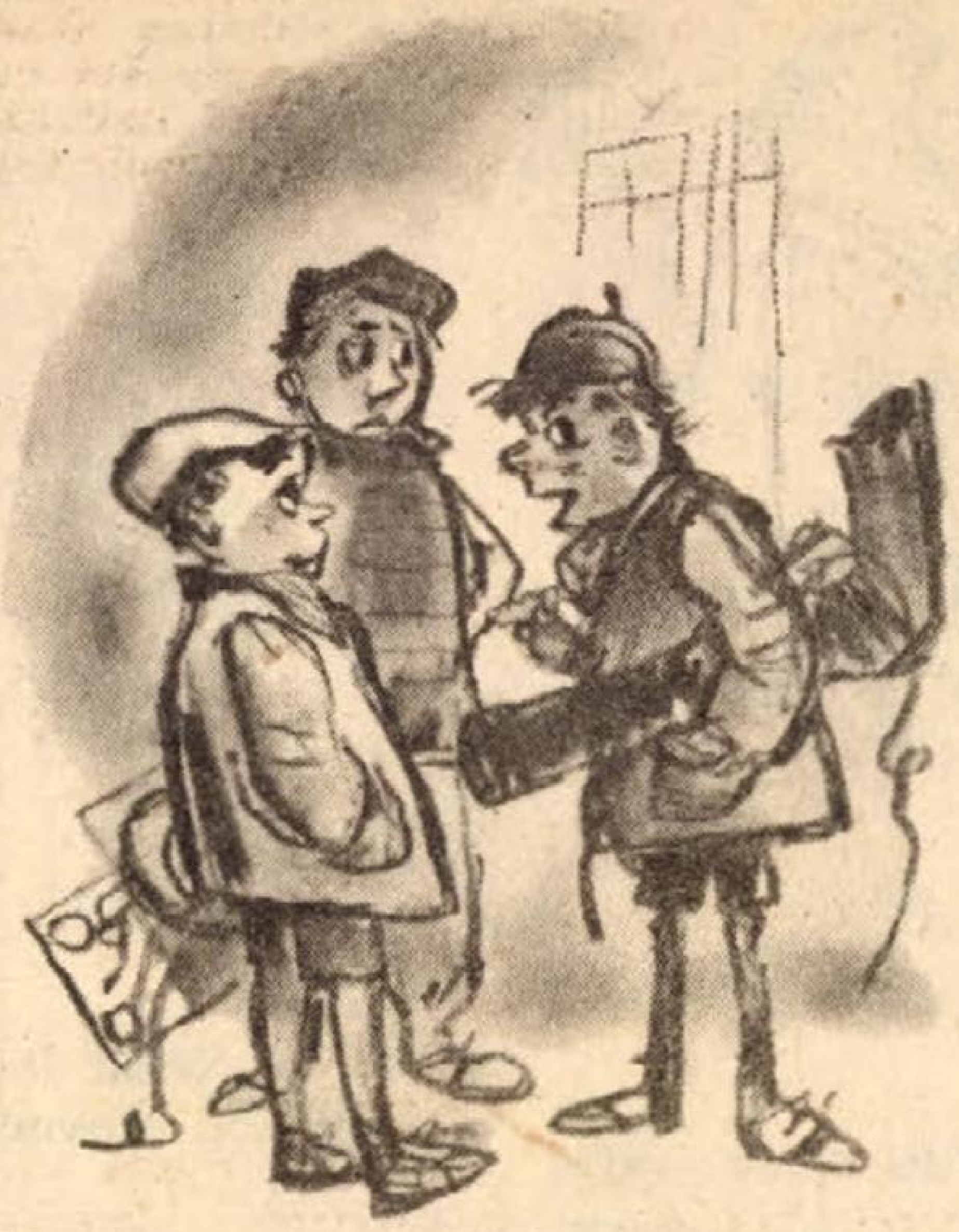

Tervértekezlet

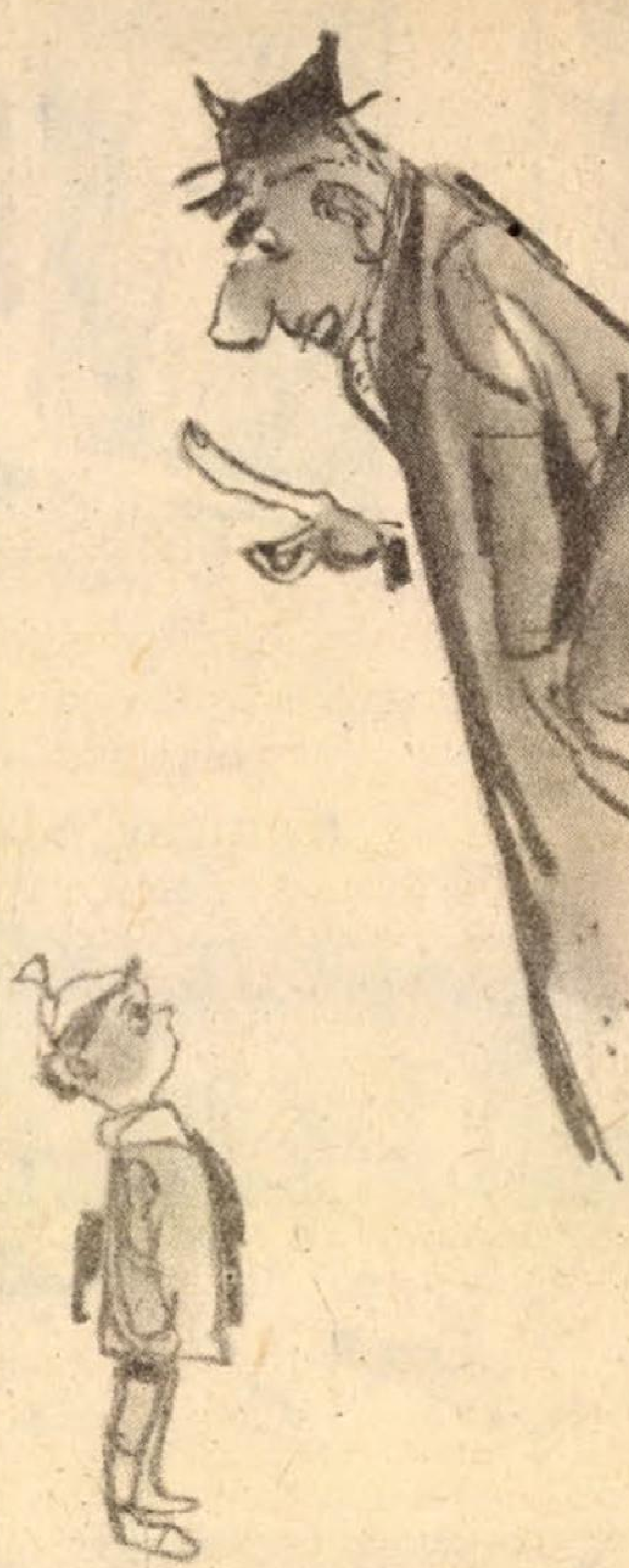

Hegyibeszéd

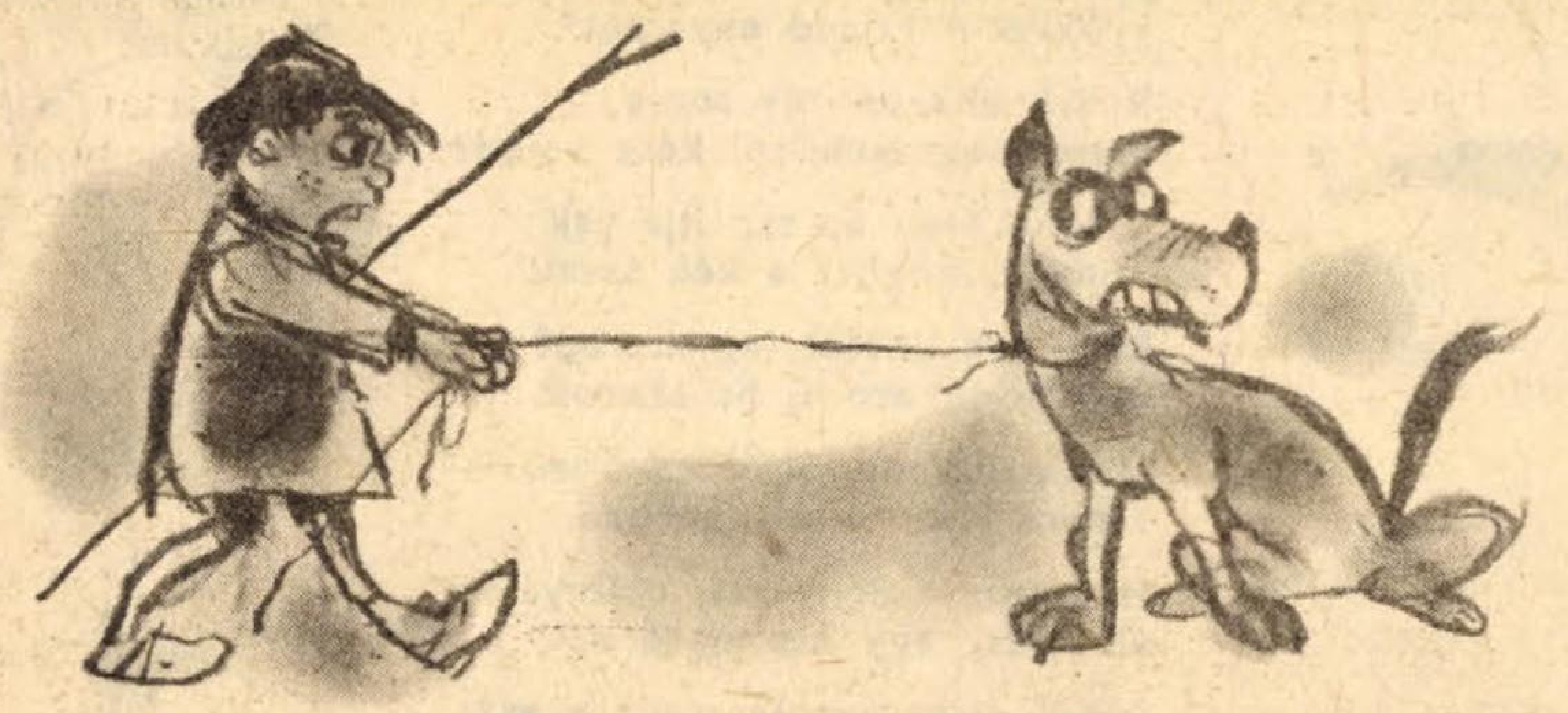

Nézeteltérés

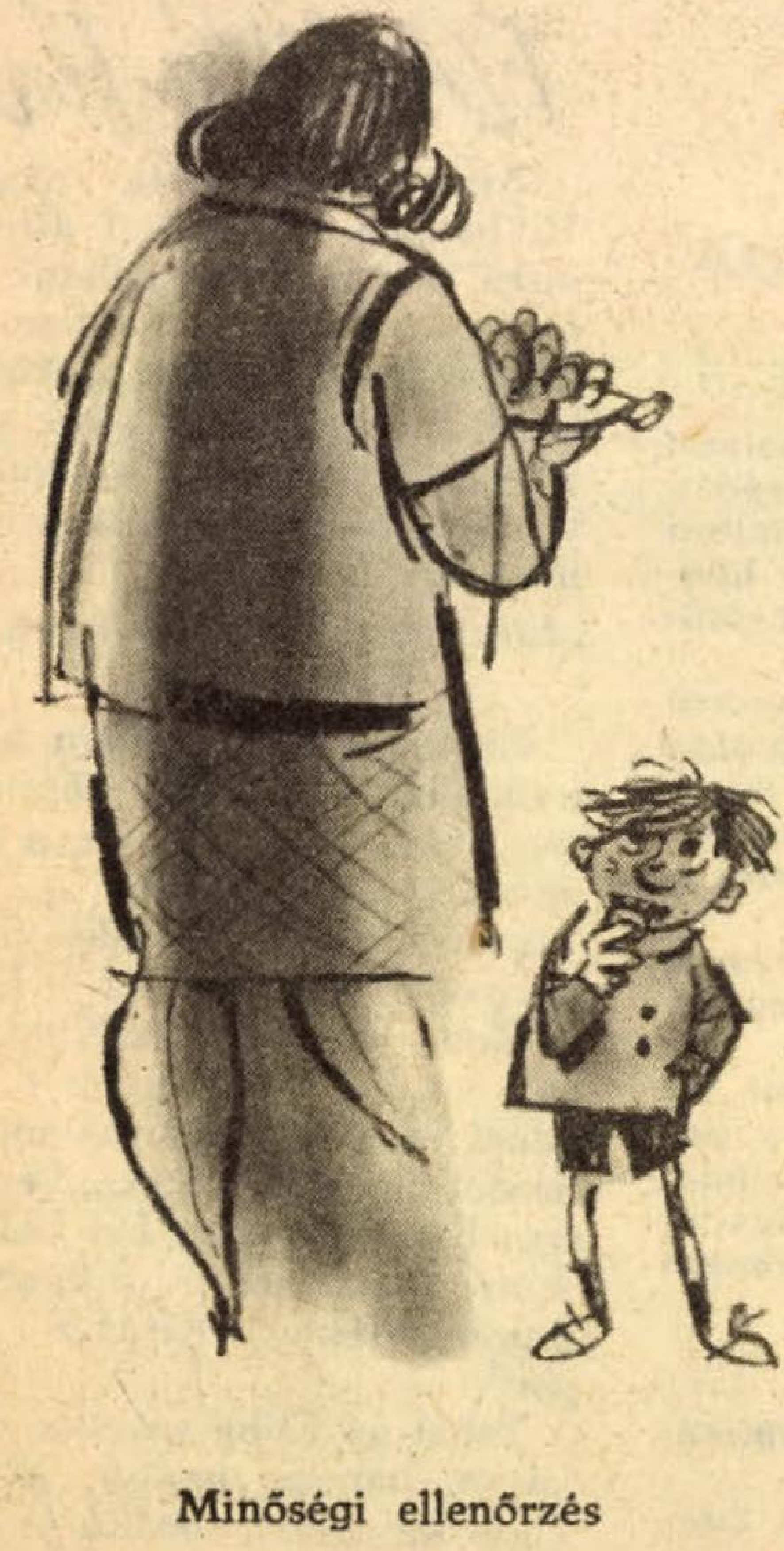

Minőségi ellenőrzés

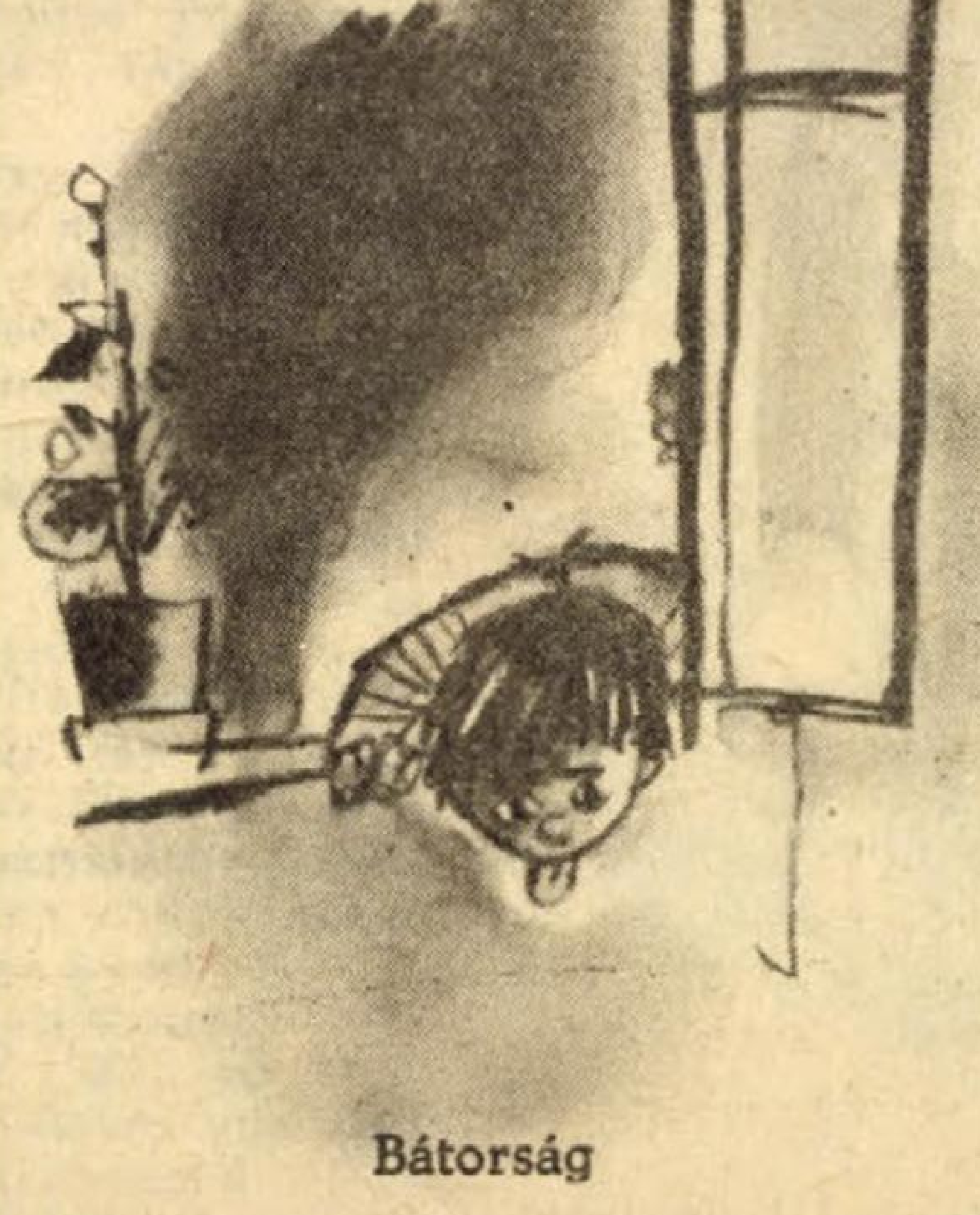

Bátorság

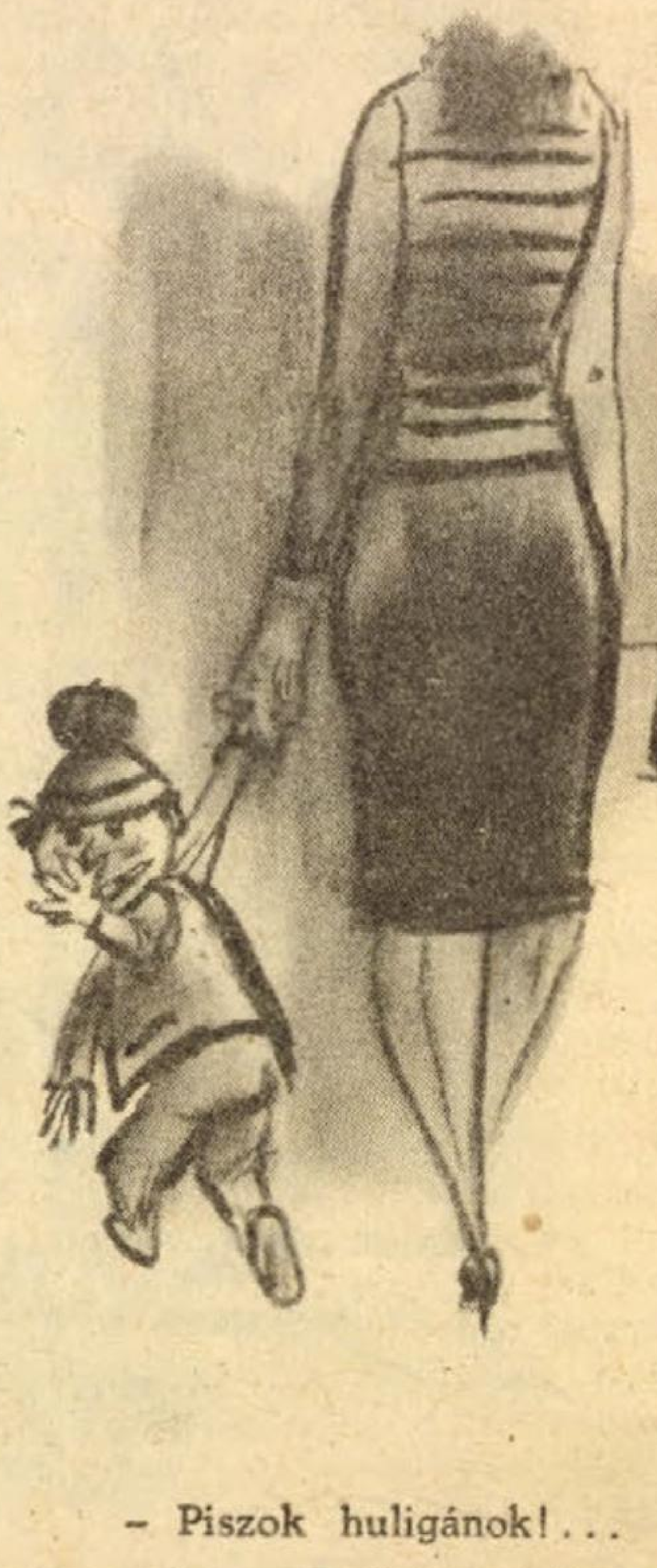

– Piszok huligánok!...

Komplett ruhatár 1980-ban

Várnai György rajza

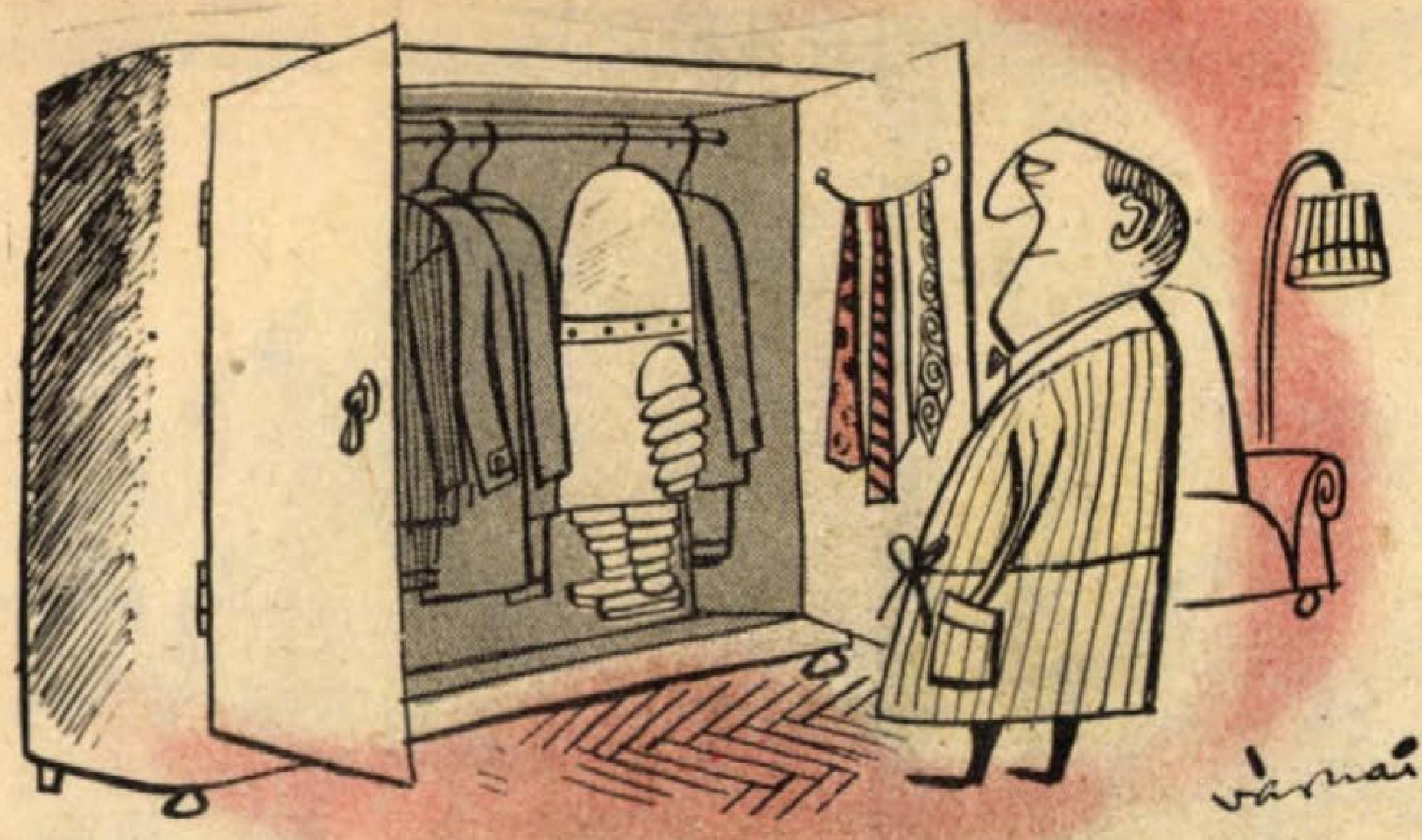

Kemény edzés

Erdei Sándor rajza

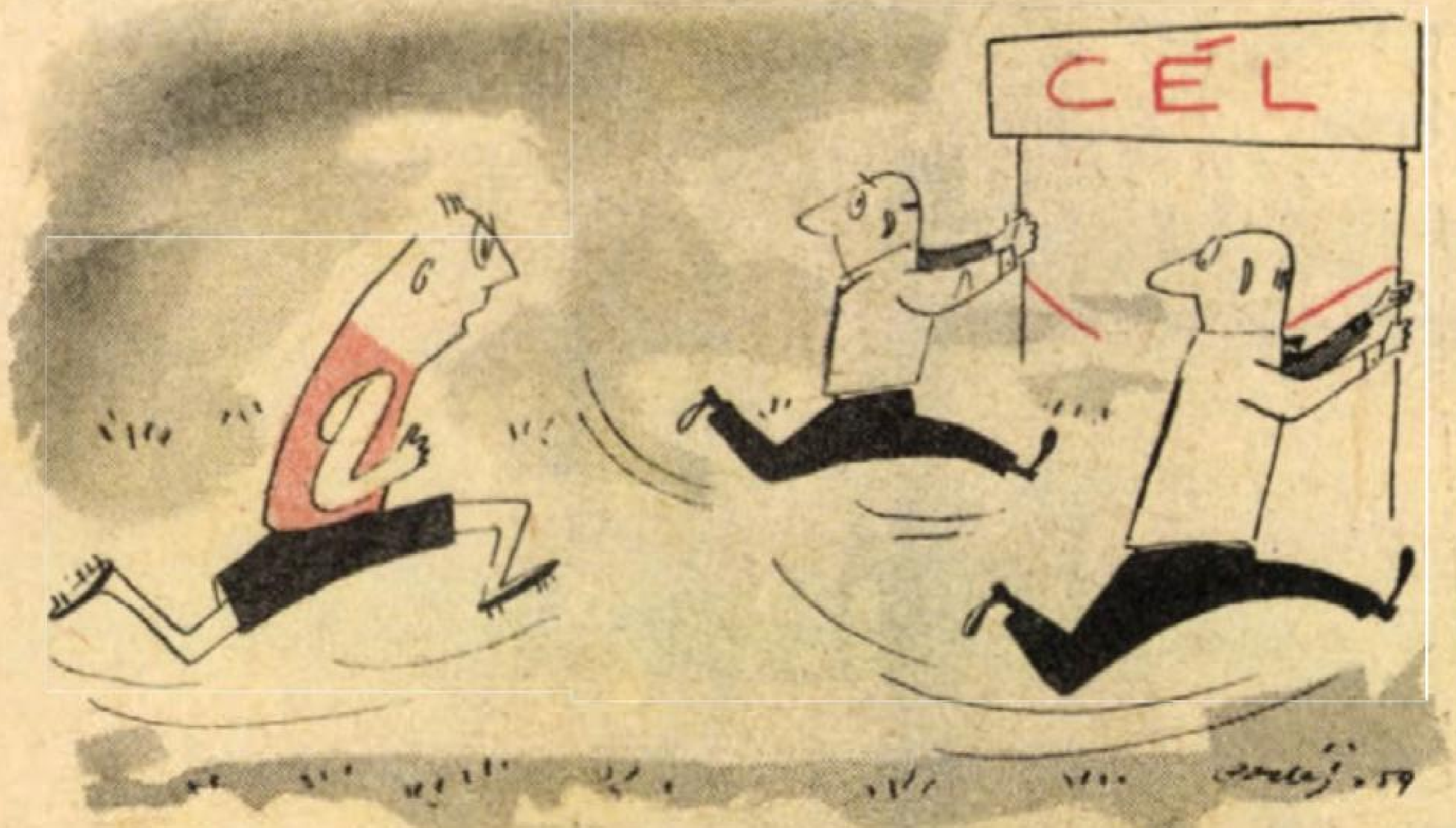

Mesebeli házmesternéni

Toncz Tibor rajza

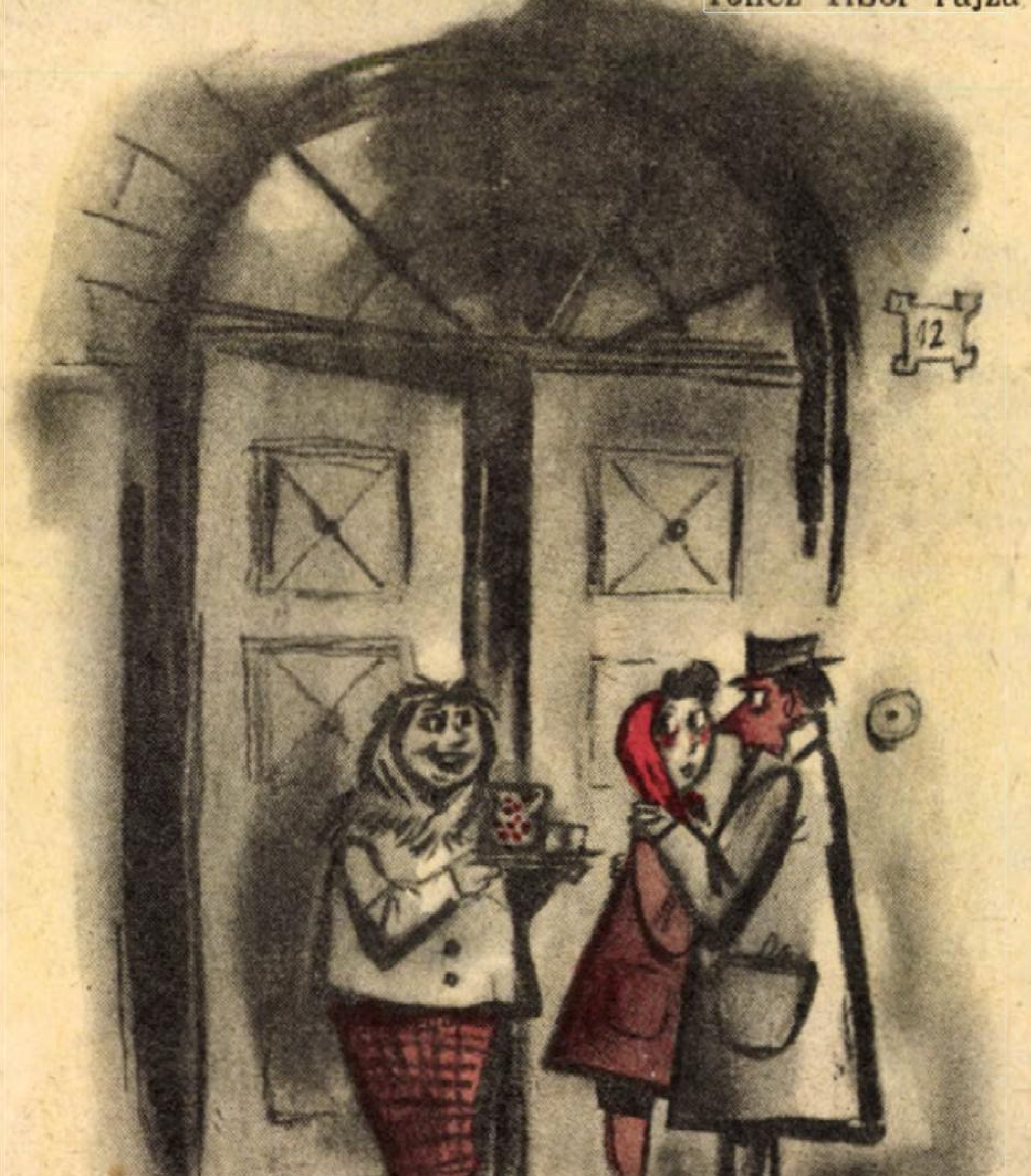

– Gondoltam, kihozok egy kis forralt bort! Jól fog esni ebben a hideg éjszakában!...

Nem és nem!

Vasvári Anna rajza

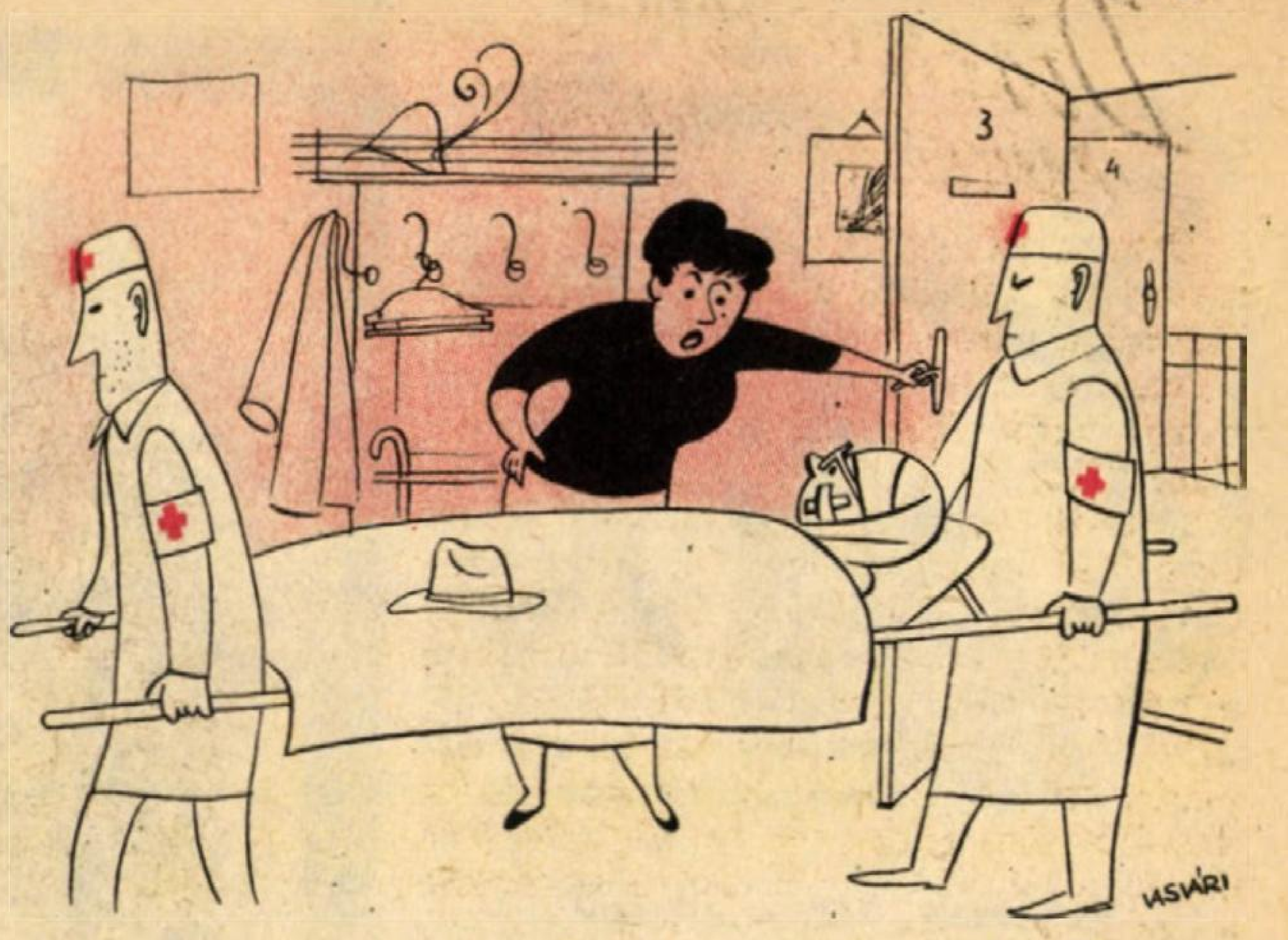

– Nahát fiam! Te elgázoltatod magad, hogy ne kelljen eljönnöd Anyuékhoz...?

JÓSLAT

Fényes sisakú, vitéz Tél!
Elődbe jöttem. Idéztél.

Jóslatot kívánsz, merészet:
győzhet-e rajtad enyészet?

Van a világon oly sereg,
mely megmérkőzni kész veled?

S hány éjen át szorítja vak
homály mögött a kék tavak

hullámos keblét fagy-karod?...
Megmondhatom, ha akarod.

Uralmad megdől, zord ború —
s nem lesz belőle háború.

Had sem kell hozzá, szablyákkal,
elég lesz egy kis madárdal;

égből cseppentett arany szesz:
kardod elolvad — s tavasz lesz.

Szabó Rezső

Lovas a körúton

Az úgynevezett „bolond viccek" divatja már régen elmúlt, de a pesti aszfalton most újra született egy. Legalábbis mi csak most hallottuk...

Ez a vicc arról a bolondról szól, aki lovon megy a körúton és kötőféken is vezet egy lovat.

A 6-os villamos mellette dübörög. Egy ismerőse leszól a peronról a bolondhoz:

— Miért lovagolsz a József körúton? Miért nem utazol te is villamoson?

— Na hallod — mutat fel a túlzsúfolt villamosra a bolond —, hát nem kényelmesebb egyedül ülni egy lovon, mint századmagammal összepréselődni a hatoson?

— És hová igyekszel?

— Zugligetbe.

— De miért vezetsz kötőféken egy másik lovat?

— Micsoda kérdés! A Zugligetbe a Moszkva téren át kell szállni...

FLAMINGÓ-fészek

Nemrégiben jelent meg a Bibliotheca Kiadónál Brehm híres művének, az Állatok világának harmadik kötete. A könyv 19-ik oldalán a következő kép látható: sűrű vízparton hengeralakú sárépítmények sorakoznak. A kép aláírása így hangzik:

„Elhagyott flamingó-fészek az Ebbe mentén."

Ebbe én nem tudtam belenyugodni és sokáig töprengtem, vajon hol lehet ez a flamingós Ebbe folyó? A térképen csak egy Ebbe nevű hegységet fedeztem fel — Köln mellett. Ezekután felkutattam az eredeti németnyelvű kiadást és abban elolvastam az eredeti németszöveget: „Verlassene Flamingonester bei Ebbe". Azaz magyarul: „Elhagyott flamingó-fészek APÁLY idején".

Tehát az Ebbe szócska nem folyót, hanem apályt jelent. Több figyelmet, fordító és lektor kartársak!

(Gy. L.)

Disznó volt-e RAMCKE NÁCI TÁBORNOK?

Erre a kényes kérdésre kell válaszolnia a hamburgi törvényszéknek. Ramcke német ejtőernyős tábornok a vádlottak padjára ültette a hamburgi rádió két munkatársát Erich Kuby írót és Hans Proske szerkesztőt, akik egy hangjátékban Brest ostromát mutatták be. A darab szerint Ramcke tábornok, a vár védője esztelenül tartotta az erődöt, amikor a háború már régen elveszett és ezáltal sok tízezer katona életét áldozta fel. A tábornok kifogásolta a darabot, de különösen az utolsó mondatot sérelmezte. A keretjáték egyik szereplője ugyanis az epilógusban ezt kérdezi:

— Also, war er ein Schwein? (Szóval disznó volt, Ramcke tábornok?)

A szerző nyitva hagyja a kérdést, mint ahogy modern darabokban a közönségre bízzák a döntést, és a felelet csupán ennyi: „Bizonyos, hogy szolgalélek volt...”

Náci tábornokok, admirálisok és SS-vezetők légiója jelent meg a bíróság előtt. Valamennyien a fejét követelték Erich Kubynak, az írónak, aki egyébként őrvezetőként szolgált a bresti erődben és személyes élményei alapján írta a darabot.

Ramcke tábornok — mint minden náci — arra hivatkozott, hogy csak a kiadott parancsot teljesítette.

— Akkor is, amikor barmoknak nevezte a katonákat? — kérdezte az író.

Erre már nem válaszolt a nácitábornok, de magában bizonyára azt gondolta, „no, ebből az őrvezetőből sem lesz káplár az új német hadseregben!”

Születésnapi TRÉFA

Somerset Maugham, a hírneves angol író most töltötte be 85-ik életévét. Maugham most is friss, s naponta 5—6 kilométert gyalogol. S hogy a humorát is megtartotta, azt az alábbi megjegyzése bizonyítja:

— Születésnapomra annyi virágot kaptam, hogy a lakásom úgy nézett ki, mint egy temető. Ez még egy kicsit korai...

CIPRUSON

Erdei Sándor rajza

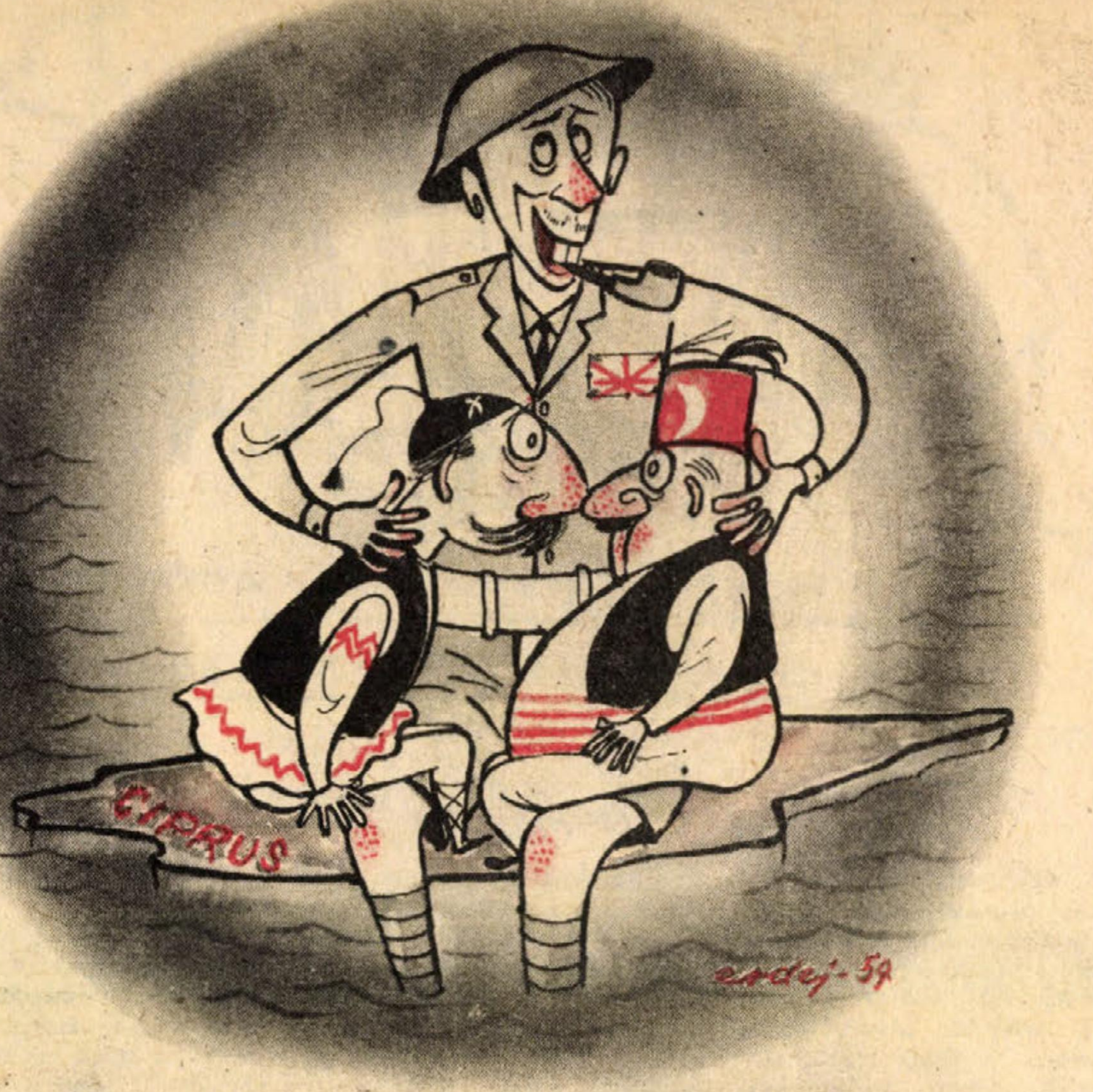

– Látjátok, ha egy kicsit összehúzzuk magunkat, mindhárman elférünk!...

A saját szakállamra

Fodrászhoz tértem be az imént,
De alig nyitottam ki számat,
A fodrász kifent borotvával
Vágtában máris nekem támadt.

Előbb fülembe vágott bele,
Most államba, mert nincs még készen,
Vállalkozó természet lehet,
Belevág mindenbe merészen.

Tejeskávé

Erre kijelölt eszpresszókban,
S ilyen jellegű cukrászdákban
Kötelező már felszolgálni
Tejeskávét is mostanában.

Rendelhetők hát tejeskávék,
És hozzá kiflik, avagy zsemlék,
S a tejeskávék tejtartalmát
Tisztázzák a tejszíni szemlék.

(— véghy)

FÉLIG SZÍVD A CIGARETTÁDAT

A tudósokat változatlanul foglalkoztatja az a kérdés, hogy tulajdonképpen mi az, ami a cigarettában ártalmas. Most két angol professzor, Richard Doll és A. Bradford Hill megállapította, hogy a csikkben van a romlás. Azok, akik a végsőkig elszívják cigarettájukat, sokkal nagyobb veszélyeknek nézhetnek elébe, mint azok, akik félig elszívott szivarkájukat nyomják el. Mint kiderült, az amerikaiak legalább három centiméternyi darabot dobnak el a cigarettából, míg az angolok legföljebb másfél centit. Ez magyarázza az angol dohányosok gyakoribb tüdőbántalmait. Szegény angoloknak nem telik hosszabb csikkre.

A későnjövő

Réber László rajza

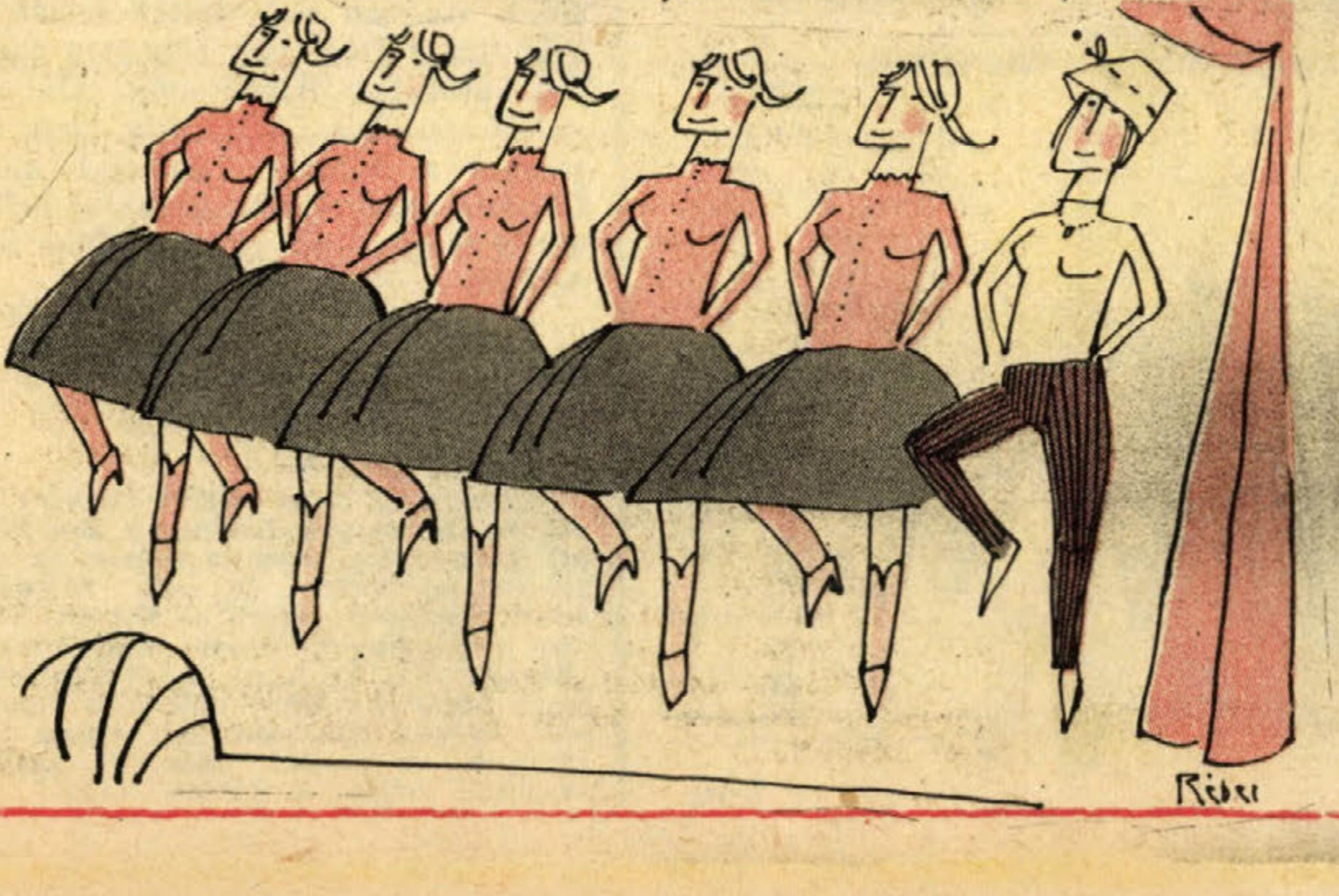

Borvirág

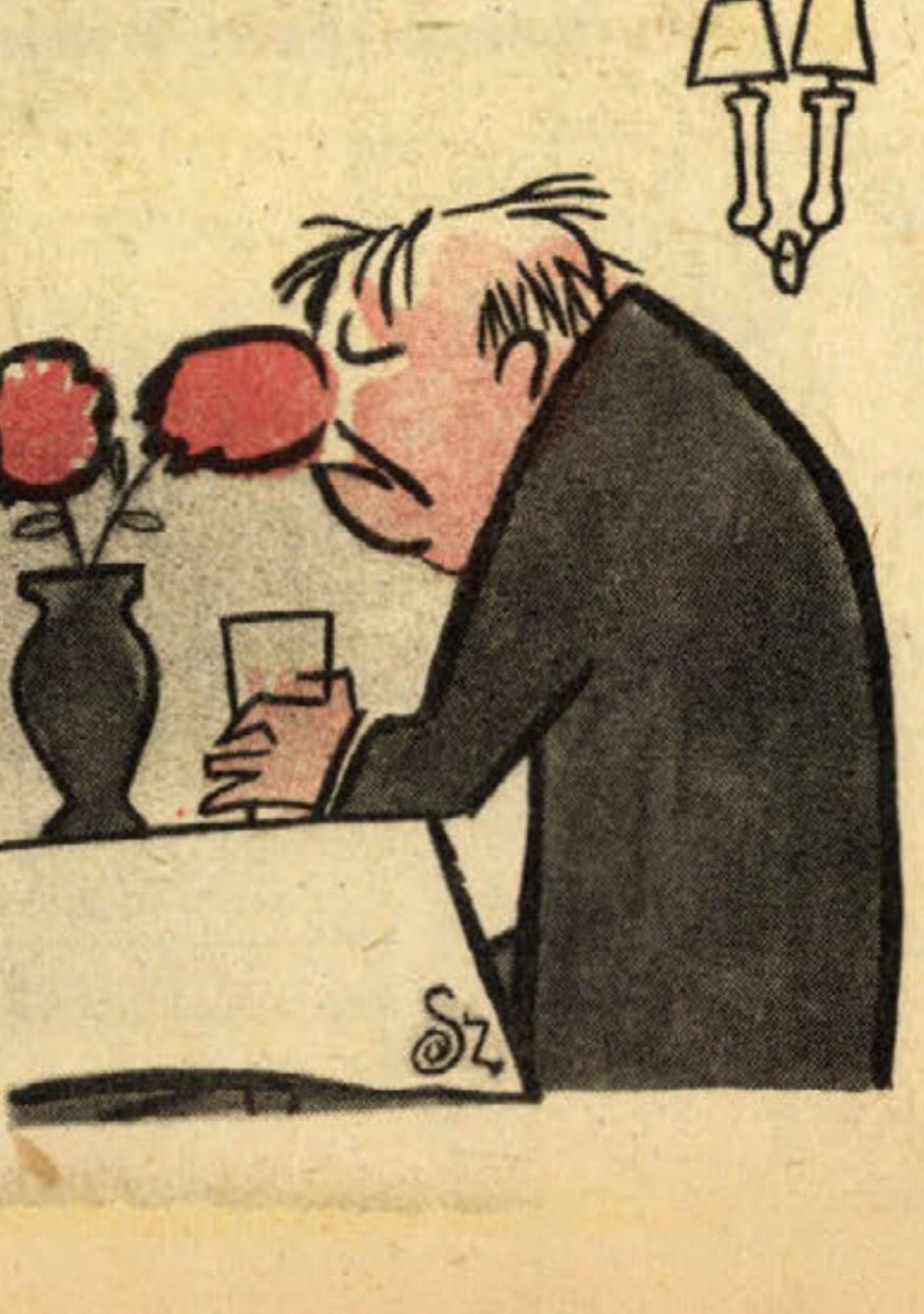

Dühöng a gyűjtőszenvedély

Szűr-Szabó József rajza

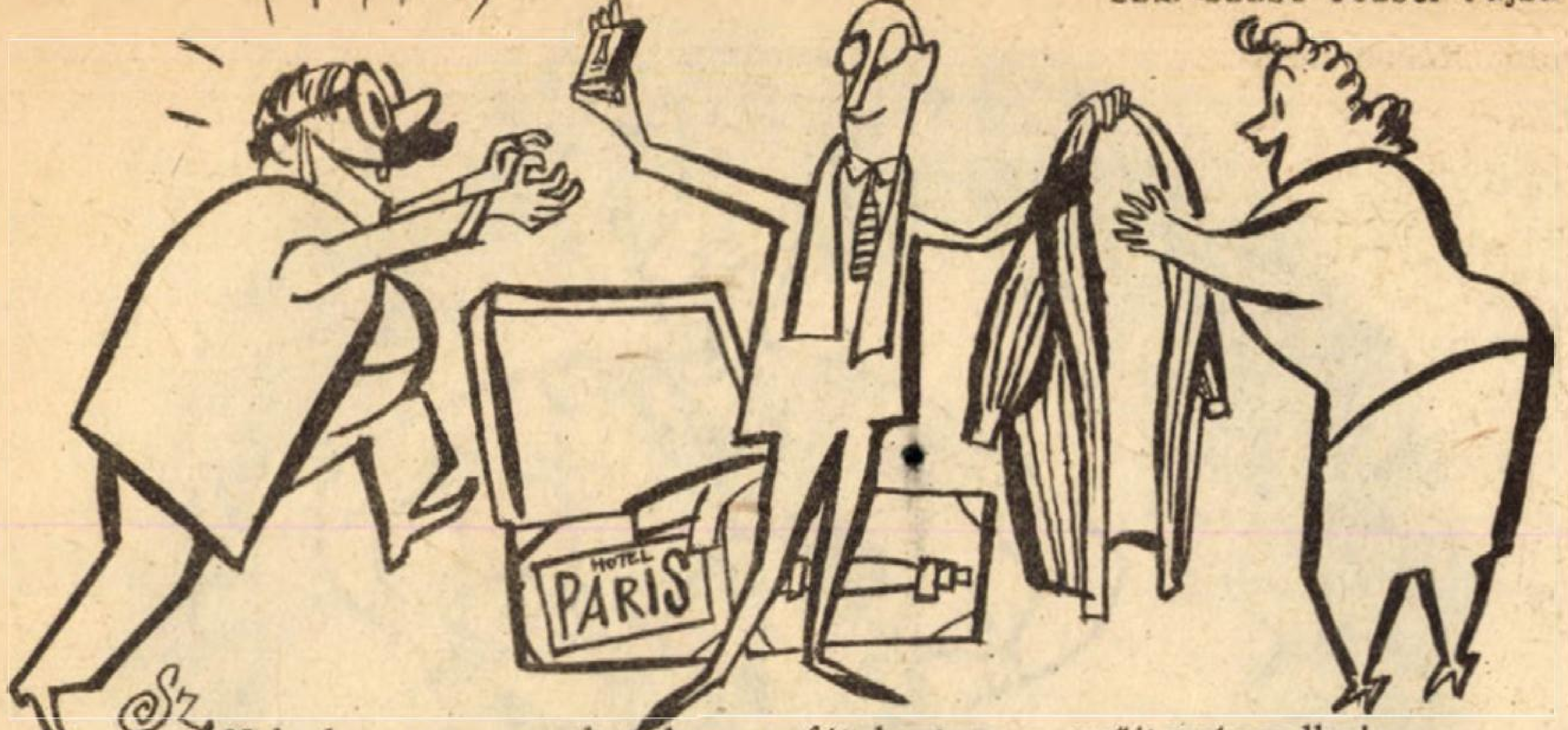

– Neked, papa, egy skatulya gyufát hoztam a gyűjteményedbe!

SPANYOL HUMOR

MIGUEL MIHURA:

Don Cecilio Alvarez a torreador

A szurkolók széles tábora panaszkodik, hogy leáldozóban van a bikaviadalok fénykora. A baj kétségkívül akkor kezdődött, amikor Don Cecilio Alvarez, a jeles torreádor — cvikkerrel jelent meg az arénában. Az ilyesmi határozottan rontja a bikaviadalok stilusát.

Ma már senki sem vonhatja kétségbe, hogy nemzeti sportunk ügyének rengeteget ártott ez a cvikker és Don Cecilio nyirott bajusza. Bankpénztáros volt, mielőtt a torreádori pályára lépett. És akkor is sokat megtartott banktisztviselői szokásaiból, amikor már a világ leghíresebb bikaviadorává képezte magát.

Rövidlátó volt, alig látta a bikát. A természete rideg, pénztároshoz illően bizalmatlan, igen hidegen bánt a csapatával. Tiszteletet követelt, nem engedte, hogy tegezzék, ő is önözött mindenkit és vezetéknevükön szólította embereit. A többi torreádor például Rafaél-nak szólítja segédjét; ő azonban igy beszélt:

— Vezesse elém az állatot, szenyor Fernandez!

Erre szenyor Fernandez ment, és elővezette az állatot. Meg kell hagyni, Don Cecilio ezután oly csodálatos módon állt a bika elé, hogy a szurkolók gyönyörűségükben felállva tomboltak. Persze, a szurkolók szivesen állnak fel, mert eléggé kényelmetlenek az ülések.

A halálos döfés pillanatában Don Cecilio megkövetelte, hogy egyedül hagyják az arénában a bikával. Ha csapatának valamelyik tagja mégis a porondon volt, nem engedte, hogy átugorjon a palánkon, mert ez rongálja a palánkot. Kopogtatnia kellett az ajtón, igy mehetett csak ki. Bejönni is csak kopogtatás után lehetett:

— Bejöhetek, Don Cecilio? — kiabálták az ajtón keresztül.

— Miért akar bejönni, szenyor Fernandez?

— Hogy öklelésre állítsam a bika szarvát, Don Cecilio.

Csakis igy, előzetes engedély alapján léphetett az arénába a csapat valamelyik tagja, hogy megigazítsa a bika szarvát, felszedjen egy elvesztett lándzsát, vagy — amikor egy bika hasbaszúrta — a kötözőhelyre vigye Don Ceciliót.

Ne csodálkozzunk hát, hogy nemes sportunk egyre veszít lendületességéből. Ahogy múltak az évek, tovább romlott a helyzet: Don Cecilio most már két cvikkert használ, egyet közelre, a másikat távolra. A kegyelemdöfés pillanatában cvikkert kell váltania. Ez a legrettenetesebb.

Azóta hiába ragyog a napfény Spanyolhon felett, hiába száll a levegőben a pasodobie vidám dallama. Hiába öltöznek asszonyaink csipke-mantillába, hiába tűznek a hajukba virágot. És hiába könyörögnek térdenállva, aggodalomtól sápadtan a macarenai Szűzhöz, hogy vezesse haza épségben bikaviador kedvesüket.

Hiába. Az a két kis kerek üveg (tizennyolc dioptria!) mindent tönkretett.

(Fordította: Lányi Margit)

Rendelésre házhoz szállítják a vacsorát

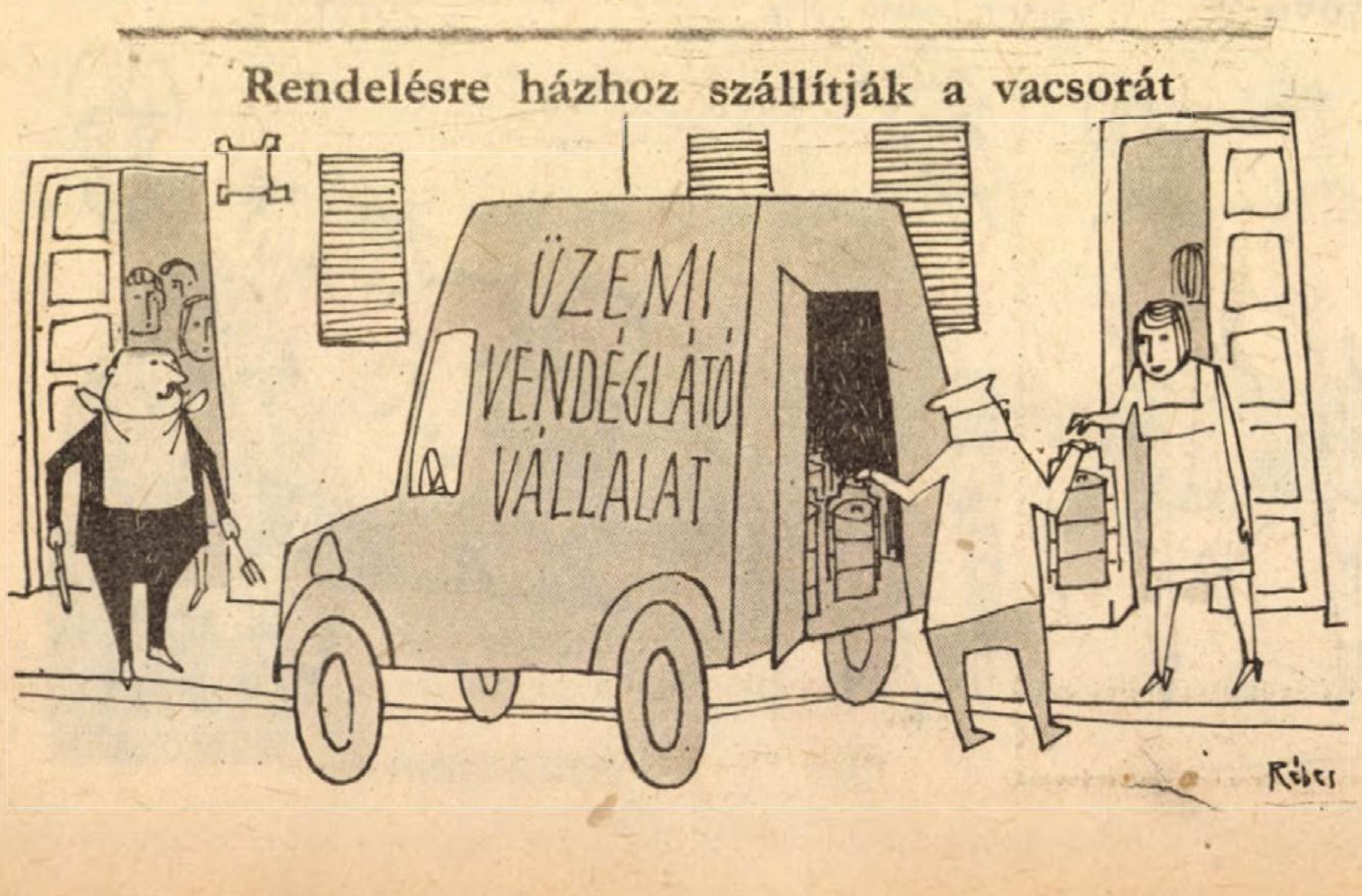

LE a bürokráciával

Bosszúságmérő

Karácsonyi meglepetésként vettem magamnak egy világhírnek örvendő, 2800 forintos Orion rádiót. Néhány hetes baráti együttélés után az én világhírű rádióm selejtre futott, mire én elvittem a Lenin körúti Orion szervizbe. A rádió-doktor megállapitotta, hogy rossz a potenciométer, majd a jótállási keretem terhére beletett egy újat. Mivel ettől a rádióm új erőre kapott, hazavittem. Taxiköltség oda-vissza 50 forint . . . Rövid idő múlva rádióm ismét selejtre futott. A szervizben megint megállapitották, hogy rossz a potenciométer és ismét beletettek egy újat. Taxiköltség megint 50 forint . . . Harmadszor már telefonon kérdeztem meg tőlük: miért tettek kétszer egymásután az én rádiómba rossz potenciométert? A válasz: „Ilyent gyárt a Székesfehérvári Vadásztölténygyár" . . . Ezekután nem tudok mást tenni, minthogy megkérdezem a gyártó vállalatot: miért nem készít olyan alkatrészt, amely biztosítja ezeknek az egyébként remek készülékeknek zavartalan működését?

(bernáth)

Kaposvárról jelentem,

hogy a megyei könyvtárban 10 000 kötet szomorkodik a padláson. 1959-ben újabb 10 000 kötettel szaporodik a könyvtár állománya, ami azt jelenti, hogy ismét 10 000 kötet kerülne a padlásra – ha ott helye lenne. De nincs! A probléma tehát az, hogy vagy újabb padlást keresnek, vagy kibővítik a könyvtárat. Persze az utóbbi megoldás lenne az egyszerűbb, mert akkor az új könyveket olvasni is lehetne . . .

– ó

17—18

Ez a két szám nem telefon-mellékállomást jelöl, hanem két villamosjáratot. Kezdem a 18-as kocsival, amely nagyon ritkán járt, de mégis el lehetett vele jutni átszállás nélkül az óbudai kocsiszíntől a Móricz Zsigmond körtérig. Két év óta – fájdalmunkra – ez a villamos csak a Nagyszombat utcáig megy. Pár hónappal ezelőtt megindult a 17-es járat, amelynek nagyon örültünk, mert ez is az óbudai kocsiszínig járt, mint a régi 18-as. Örömünk azonban nem tartott sokáig, mert a járatot a Délivasút helyett a Szent János kórházhoz irányították. Aki tehát a 17-es kocsival a Délivasútig, vagy a 18-as járattal a Móricz Zsigmond körtértől Óbudáig akar eljutni, annak át kell szállni. És ez így nincs jól. Sok, Óbudára járó dolgozó nevében

Horváth Antalné
I., Alkotás u. 1.

Egy jótanács . . .

Szabadság mozi kettő is volt Budapesten. Az egyik Budán, a Bartók Béla úti Szabadság mozi, a másik az újpesti Szabadság mozi. Ez sok félreértésre adott alkalmat, ezért az újpesti Szabadság mozi nevét most megváltoztatták „Bartók"-ra. Az hogy a két azonos nevű mozi közül az egyiknek más nevet adnak, helyes. De nem lett volna logikusabb, ha a Bartók Béla úti Szabadság mozinak adják a Bartók nevet?

Teakóstoló pavilon, az Önkiszolgáló Közértben

Sándor Károly rajza

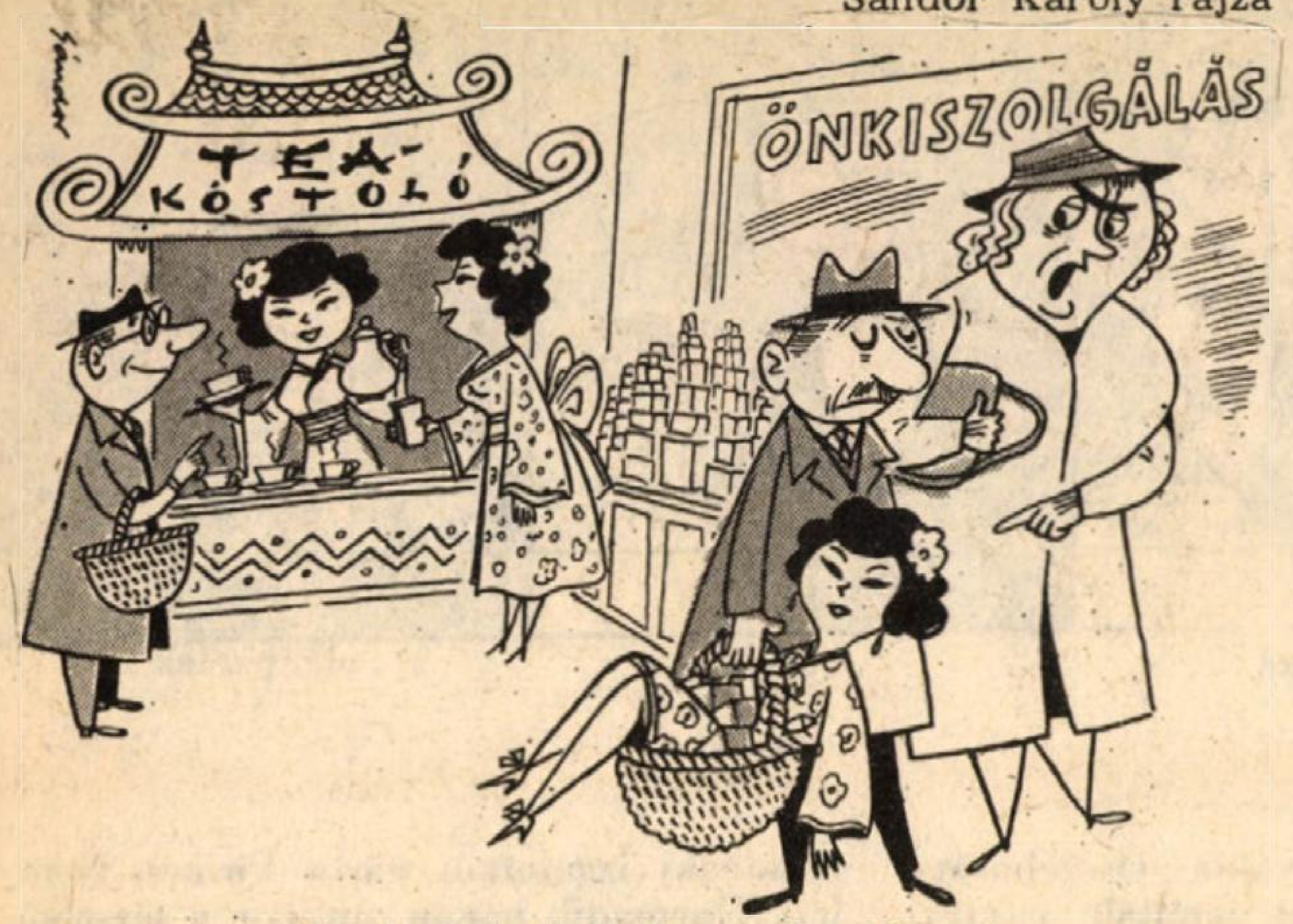

– No de Lajos! Csak teáról volt szó.

KI A GYILKOS?

Alig egy órája, hogy megérkeztem Párizsba, az első ember, akivel beszédbe elegyedtem, ezt kérdezte tőlem:

— Van jegye a ma esti premierre a minden idők legérdekesebb bűnügyi drámájához?

Megvallom, imádom a bűnügyi történeteket. Este elmentem a szóbanforgó színházba. Amint a páholynyitogató a helyemre vezetett, felment a függöny.

— Jó hely, mi? — kérdezi, miközben a markát tartja.

Én nem veszem észre. Már azt hittem, hogy elment.

— Műsort nem parancsol?

— Nem.

— Látcsövet tetszik?

A színpadon javában folyt a dráma. Hallatlan izgalmas jelenetek következnek. Ott a halott. De ki a gyilkos? Ezt az izgalmat...

— Tessék savanyúcukor, vagy inkább csokoládé?

— Nem kérek semmit!

Folyik az előadás, az izgalom a tetőfokra hág.

— Hozzak a szünetben Coca Colát?

— Ne hozzon semmit!

— Neem??

— Nem! Vigye el magát az ördög!

Végre békében hagyott. Átadhattam magam az izgalmas élvezetnek. Egymást váltják az idegtépő jelenetek. Már mindenki gyanúsított, de mindenki tagadja. A páholyos lehajol a fülemhez és jobbkezével a színpadra mutat, majd fojtott hangon a fülembe súgja:

— A kertész... a gyilkos!

Cs. J.

E heti hirdetésünk

Féltékeny asszonyka

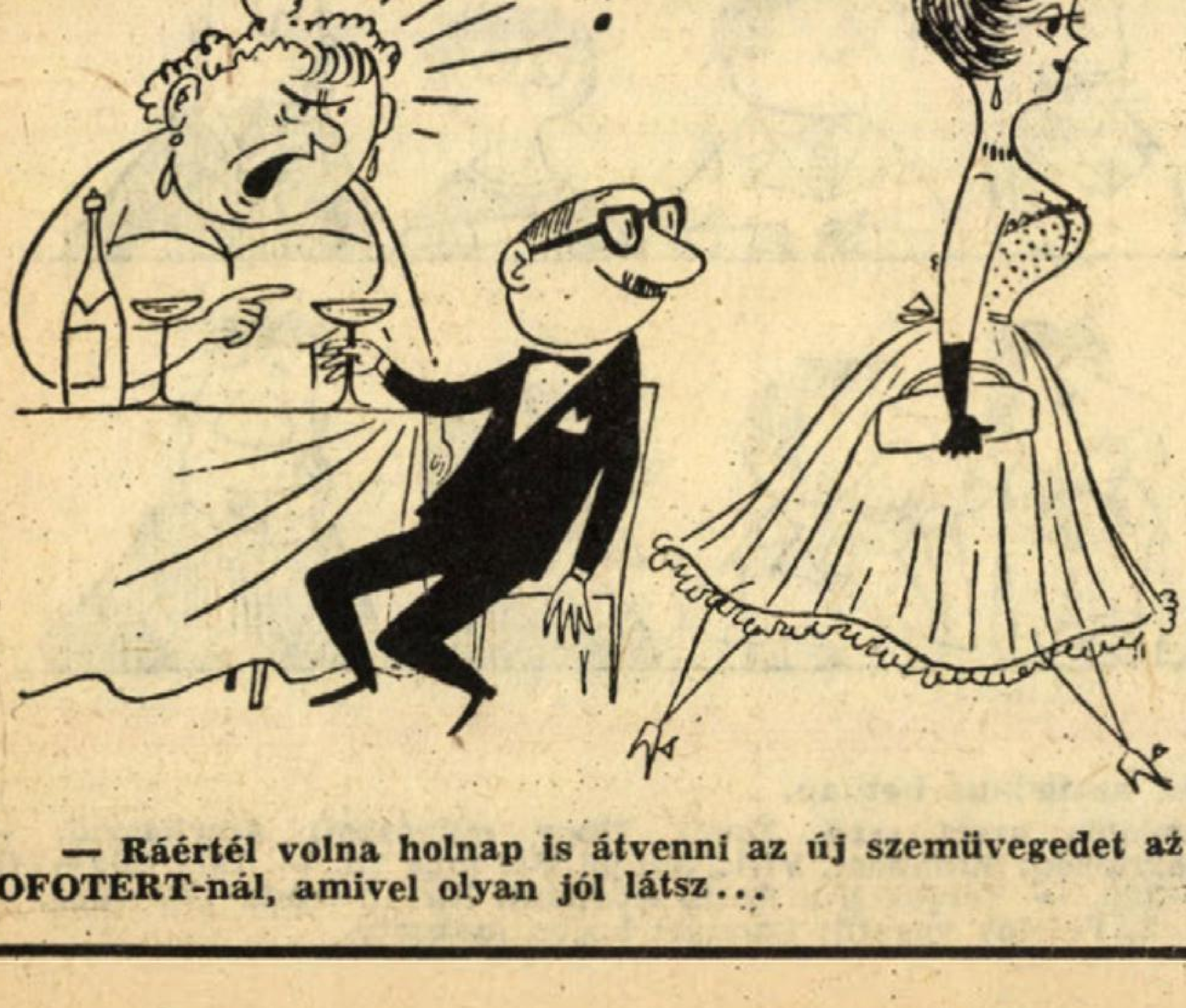

— Ráértél volna holnap is átvenni az új szemüvegedet az OFOTERT-nál, amivel olyan jól látsz...

Reklamáció

Kaján Tibor rajza

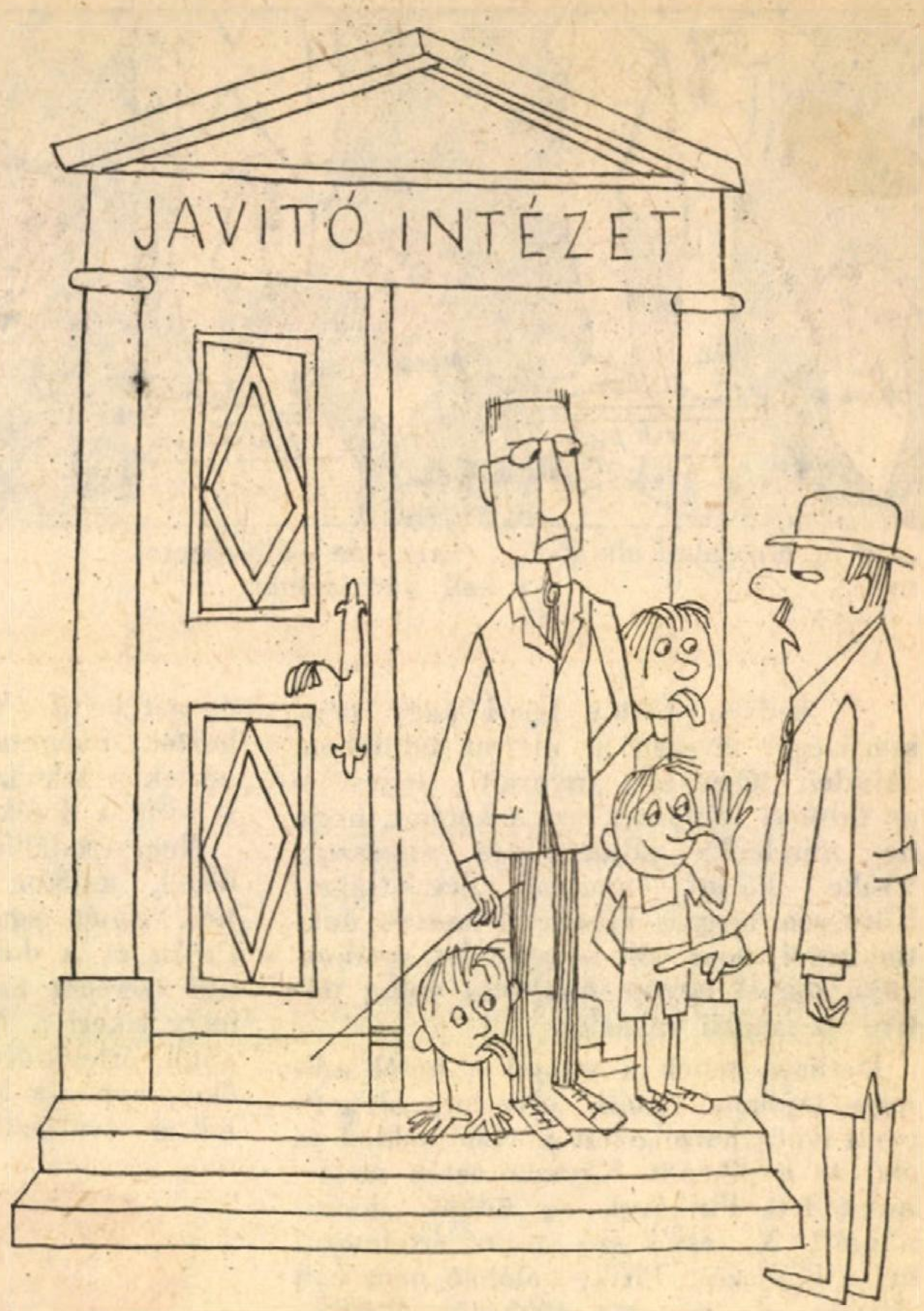

– Már két hónapja beadtam a fiamat javíttatni és még hozzá se nyúltak?

Halad a korral

Erdei Sándor rajza

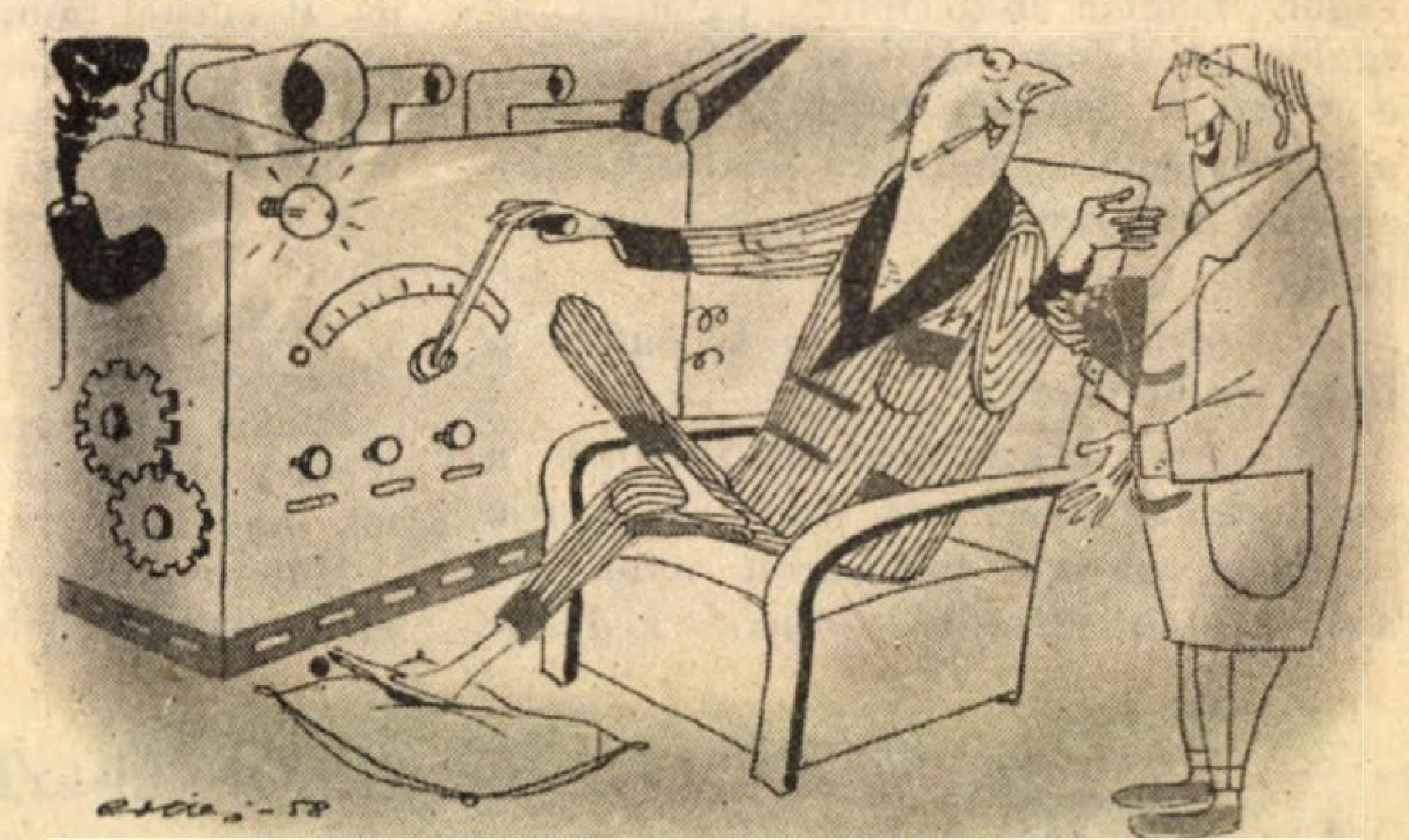

– Üzembe helyeztem az első rémhír-kigondoló gépemet...

Divat a kisbútor

Schwott Lajos rajza

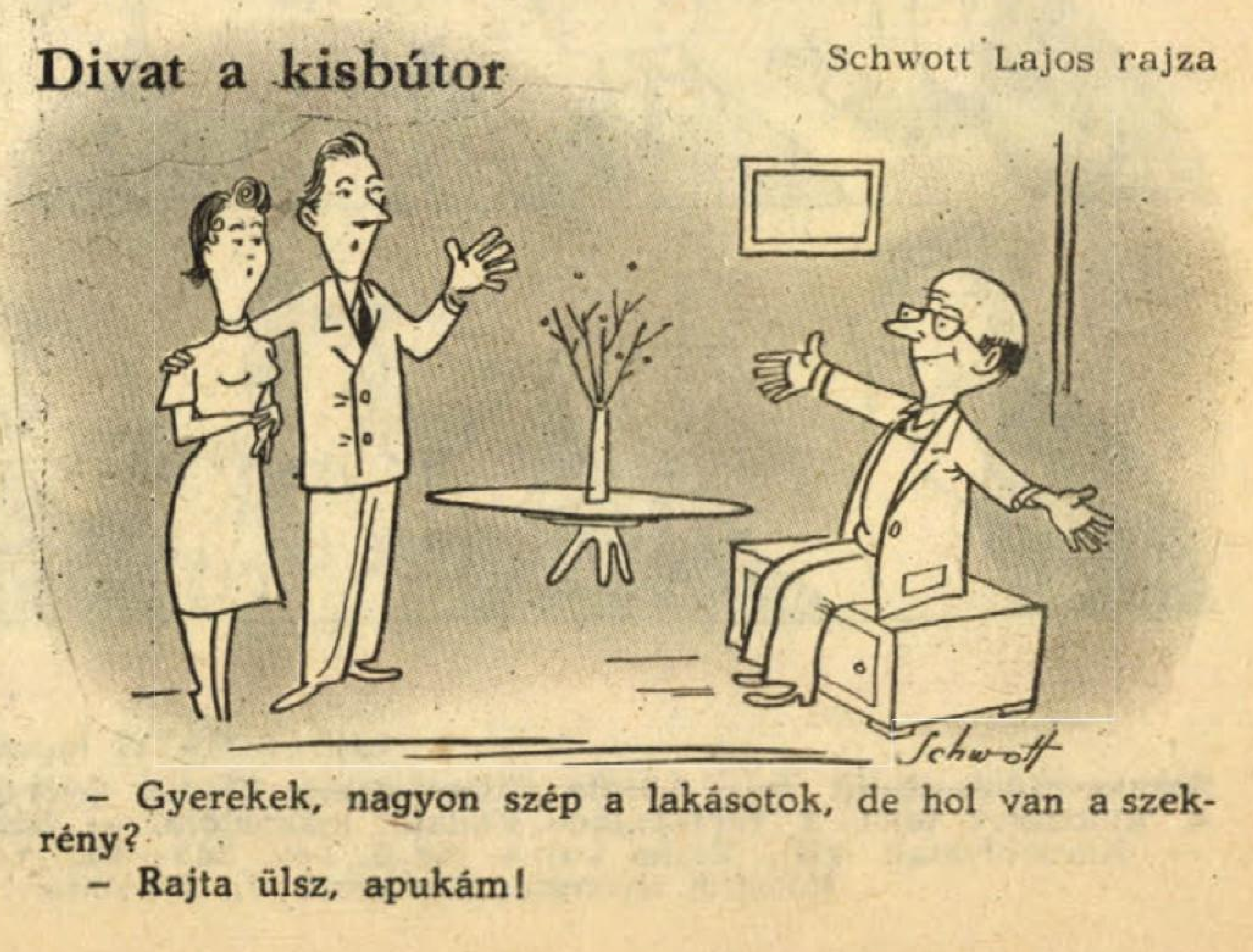

– Gyerekek, nagyon szép a lakásotok, de hol van a szekrény?

– Rajta ülsz, apukám!

Imigyen szóla Adenauer kancellár az elnökválasztás előtt...

(A Süddeutsche Zeitungból)

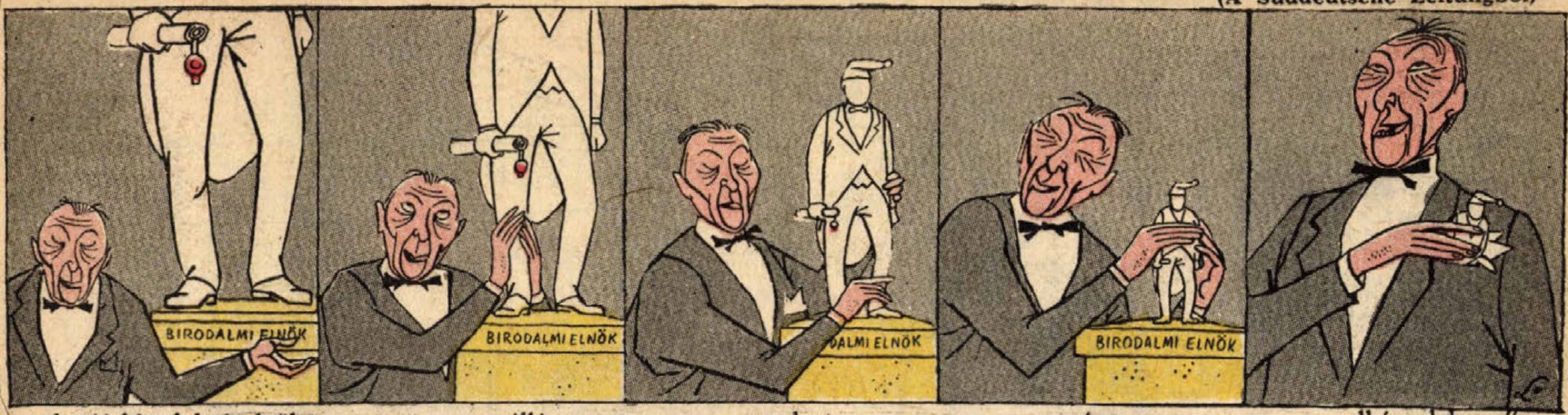

„Az új birodalmi elnöknek ... ...azt az álláspontot kell képviselnie ... ...amelyet ... ...én ... ...elképzelek ...”

Szerelem a téli üdülőben

A kedves doktor bácsi nagy népszerűséget élvezett a mátrai üdülőben. Minden télen ott „nyaralt”, teljesítve az üdülési felelősnek azt a kérését, hogy ne mindenki július 15 és augusztus 15-ike között menjen szabadságra. Könnyen meg is tehette a kedves doktor bácsi, nem volt se gyereke, se unokája, akivel együtt óhajtotta volna tölteni az iskolai vakációt.

Derűsen teltek a napjai a hótól csillogó tájakon. Sétált, olvasott, ultizott, evett-ivott, beszélgetett a vendégekkel és élvezte a pihenőt. Egyszer aztán megismerkedett Pirikével, az üdülő „démonával”. Ne tessék szó szerint értelmezni ezt a kifejezést. Pirike valóban nem volt démon, de naponta többször öltözködött, gazdagon használta a szájrúzst, színes-mintás feszes sípulóvereket hordott, szilajul táncolt, interurbán beszélt Budapesttel, tetszett a férfiaknak és így a többi nő gyorsan ráaggatta a démonságot. Hamar megértették egymást az agglegény doktor bácsival. Séta közben, a szikrázó februári napsütésben Pirike a sötét szemüveg mögül a doktor bácsira emelte kék szemét és ábrándosan így szólt:

— Érdekes, én sohasem szerettem a fiatal embereket...

A doktor bácsi igen örült ennek a vallomásnak, eszébe se jutott, hogy ifjú korában sohasem találkozott olyan nővel, aki az idősebb férfiakat kedvelte és azt be is vallotta volna. Összebarátkoztak, naponta együtt sétáltak, együtt nézték a televíziót, sőt Piri még táncba is vitte a derék doktor bácsit.

Nem csodálkoztak az üdülő törzsvendégei, amikor a következő februárban ismét egyszerre kapott beutalást Pirike és a doktor bácsi. Ámor közvetítő szerepét ezúttal az SZTK játszotta nagy sikerrel. A csinos gondnoknő magától értetődően egymás mellé ültette őket, naponta háromszor együtt étkeztek és elválaszthatatlanokká váltak. Már annyira összetartoztak, hogy a gondnoknő ilyeneket mondott a nő háta mögött a doktor bácsinak:

— Büszkék vagyunk Pirikére. Ő az üdülő üdvöskéje!

Piri viszont ezt hallotta öreg hódolójáról:

— Nagyszerű ember! Többet ér egy tucat fiatalnál.

Ezeket a magasztaló kritikákat elmesélték egymásnak és nagyon jól érezték magukat.

Három üdülés után a doktor bácsi az idén egyedül jelent meg a Mátrában. Mindenki izgatottan várta Pirikét. Nem jött. Harmadik napon, amikor a társalgó kandallója körül lustálkodtak, a gondnoknő nem bírta tovább, megkérdezte:

— Mi van Pirikével, doktor bácsi?

— Férjhezment — felelte a doktor és mélyet sóhajtott rája.

Összenézték a tavalyi, tavalyelőtti vendégek, akik mind jól ismerték Pirikét és értékelték a doktor bácsi vonzalmát. Az első vigasztaló mondatot a gondnoknő röpítette fel:

— Tudtam, hogy az lesz a vége! Szenvedélyesen vadászott férj után.

Megszólalt egy másik nő:

— Nem volt nagyon válogatós.

Megtoldotta a gondnoknő:

— Suttyomban minden férfivel kikezdett. De csak egyetlen igaz szerelme volt itt az üdülőben, a szőke dobos, aki tavaly játszott nálunk.

Szapulták szegény Pirikét, szapulták: ha igaz a népi babona, kegyetlenül csuklott valahol.

Aztán az egyik nő kíváncsian megkérdezte:

— Nem tetszik tudni, kihez ment férjhez?

— Hogyne tudnám — felelte a doktor bácsi. — Hozzám.

Cinkosan kacsintott a nőkre és szertartásosan rágyújtott hosszúszárú csibukjára.

Stella Adorján

EREDMÉNYES ÉRTEKEZLET

Pusztai Pál rajza

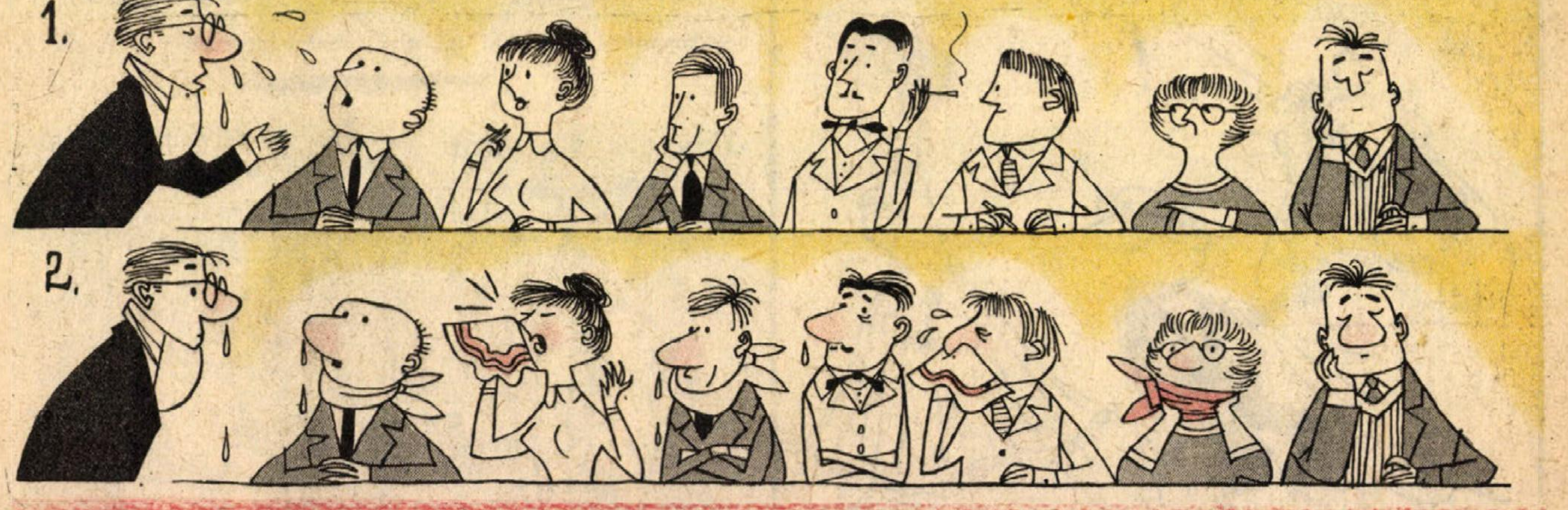

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.